SON SÜRGÜN • Dragan Babic

SON SÜR GÜN

Yeraltı Edebiyatı

DRAGAN BABIC

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

DRAGAN BABIC: Saraybosna'da doğdu ama tüm eğitimini Paris'te yaptı ve yapıtlarını Fransızca kaleme aldı. Edebiyat, sanat tarihi ve toplumbilimi kapsayan eğitim yaşamına Sorbonne'da başlayıp 68'de bir avuç anarşistle bastığı Siyasal Bilimler Fakültesi'nde sürdürdü. Daha sonraları, Londra'dan İstanbul'a, Saint-Tropez'den Amsterdam'a Avrupa'da ve Kuzey Afrika'da dolaştı; sırasıyla dok işçiliği, rock topluluklarında bateristlik, ressamlık, gece şoförlüğü, fotoğrafçılık, yasadışı yayınevlerinde dizgicilik yaptı. 80'li yılların ortalarından bu yana Amerika'da yaşamaktadır.
Son Sürgün dışında, Babic'in *No Future et autres phantasmes* başlıklı bir kitabı daha yayımlanmıştır.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Son Sürgün

Dragan Babic

Ayrıntı: 239
Yeraltı Edebiyatı dizisi: 3

Son Sürgün
Dragan Babic

Fransızcadan çeviren
Mustafa Balel

Yayına hazırlayan
Necmettin Sevil

Kitabın özgün adı
Le Dernier Exil / Éditions L'Age d'Homme, 1993

© Dragan Babic & L'Age D'Homme
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Fadıl Kaya

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık (0 212) 321 23 00 (pbx)

Birinci basım 1999, İkinci basım 2001
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-231-9

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Son Sürgün

Dragan Babic

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Y E R A L T I E D E B İ Y A T I D İ Z İ S İ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philip Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

Marc için

Dün

1 İlk hareketi... kendini soğuktan korumak... battaniyelerin altına gömülmek... yeniden uykuya... arkasında son sürat dağılıp... kırık cam parçaları gibi... hani bir trenin penceresinden fırlatılan bir şişenin parçaları gibi dört bir yana saçılıvermiş bölük pörçük kırıntılara dalmak... Fakat vakit çok geçti... bedeni baskın çıktı... Isı gereksinimi rüyadakinden çok daha güçlüydü... Yatağın üzerine... uzandığı... bu soğuk odada... Boş dairedeki tek mobilya... duvarın dibinde duran ve etrafında iki sandalye bulunan masayı saymayacak olursan... işte bu yataktı... Ceketiyle blucini bu sandalyelerden birinin üstünde, çizmeleriyle çorapları da ötekinin. Kendisini çevrenin etkisinden kurtarmak... hayal yoluyla... bir tür huzur... bulmak için gözlerini kapatıyor... Kimi zaman... ne kimi

zamanı, çoğu zaman çok baskıcı olan... çevresiyle bağını uzatmak... Şimdi aynı anda iki sıkıntıya katlanması gerekiyordu: Bedeninin ve giderek daha az egemen olduğu aklının sıkıntısı. Bir türlü bağını koparamadığı... Durduramadığı... Sıradan yaşamsal davranışları gerçekleştirmek için zaman gerekiyordu. Kontrolü kaybetmezse... onu kesinlikle bir şeye, herhangi bir şeye bağlamalı, çılgınca koşusuna engel olmalıydı. Kontrolü kaybetmemek kaydıyla.

Gözlerini açtı. Anlamsız bakışlarla gözlerini kıpırdatmadan öylece boş boş bakıyordu. Hiçbir şeyi görmüyordu. Uzaktaki bir ufku aramakla meşguldü, geçmişinin karmaşık imgelerinin ortaya çıktığı uzaktaki bir ufkun peşinde olan bu bakışlar, her gün biraz daha soğuk, biraz daha bulanık bir hal alıyordu. Öylesine farklıydı ki geçmişi! Geçmişle ilgili anılarını reddedip onların kendisini hükmü altına alan kuşatıcı üşüşmelerinden kurtulmayı denedi...

"Geçmişten nasıl tekil bir şeymiş gibi söz edilebilir... İnsanın önceki yaşamı çok çeşitlilik gösterir... Beni takip eden... binlerce geçmiş içerir... Yaşanmış, hayallenmiş, birbiriyle çarpışmış onlarca farklı ben'i..."

Battaniyeyi başının üstüne çekiyor, yapay bir gecenin zorlama karanlığına giriyor.

"Bu geçmiş nerede başlıyor ve nerede bitiyor?... Dün... Şimdi... Tüm şu anlar, gerçekte, tıpkı parmakların arasından kayıveren kumlar gibi gelip geçici bir geçmişten başka bir şey değil midir? Gerçekliği doğrulanamaz, kanıtlanamaz, beden tarafından yaşanamaz, sadece ve sadece deforme eden, düzenleyen, bir şeyler katan, yanıltan, yalan söyleyen bir bellek tarafından alıkonduğuna göre daha da tehlikeli bir geçmiş. Gerçek imgeleri sahtelerinden ayırt etmek. İnsan sonunda, uydurulan imgelere inanıverir..."

Gözlerini kısıyor.

"Kafayı boşaltmak... Artık düşünmemek, var olmak... ötesi yok. O anın duyularını saptamak... Kurtuluvermek."

Sonuçsuz.

Gözkapaklarını aralıyor, açıyor onları, battaniyesinin aşınmış noktalarından, tıpkı bir süzgeçten geçermiş gibi sızan ışığa bakıyor... Eğer battaniyeyi biraz daha yaklaştırmış olsa odadaki eşyaların şekillerini seçebilirdi.

"Geçmiş olayları birbirine bağlayan bağ nedir?..."

Yeni baştan dalıyor... Binlerce kez sorulmuş, hiçbir işe yaramayan, ardı arkası gelmeyen sorulara bir yanıt bulmaya çalışıyor.

Yanıt yok.

Çünkü eğer bazı olayları yaşamış olduğunu BİLSEYDİ, buna inanmazdı. Şu anda, tüm bunlar, ona o kadar imkânsız görünüyordu ki! Şuuru yerinde olmayan bakışları bir kez daha, desenlerini seçmeye çalıştığı battaniyenin lifleri üzerinde odaklaşıyor. Malzemenin içerisinde kaybolmuş, sonsuza doğru uzayıp giden, bir kez daha açıkça yüzeye dönen yıpranmış lifler. İpliğin birini gittiği yere kadar takip etmeye çalışıyor, kaybediyor, bir daha da bulamıyor.

Şimdi kendi benliğinin derinliklerinden dışarı çıkıyor. Bedeninin, uzamın bilincinde. Parmağıyla battaniyede bir delik açıyor. Gözünü bu deliğe dayayıp odayı gözlemliyor, hani uyanıkken gördüğümüz bir düşten sıyrılarak gerçek yaşama döndüğümüzde yaptığımız gibi, onu ilk kez keşfediyor.

Yatağın sol tarafında, gazla çalışan bir şömine. Gazı da uzun süredir kesik. Böylece şöminede ne odun, ne de gaz yakmak mümkün. Tavandan sarkan üzeri toz bağlamış, çıplak, elektriği kesik ampul, artık var oluş gerekçesini yitirmişti. Aylar önce, o daha bu yerlerde yaşamaya başlamadan bile bu ampul bu durumdaydı.

Yeni baştan ocağın mermerine doğru iniyor bakışları. Orada öylece terk edilmiş, yaşamın ağırlığını taşımaya gücü yetmeyip kırılmış olan vazoda, su, tıpkı bu mekândaki her şey gibi gereksiz. Şöminenin üst kısmında duvara asılı olan ve şekilleri yansıtan, hatta onlara daha da gerçekçi çifte bir varlık katan ayna da öyle.

"Gerçek vazo... gerçek oda... aynanın hangi tarafında bulunuyor..."

Bu düşünce onu eğlendiriyor. Dinginleşiyor, battaniyeyi boynuna kadar indiriyor. Odayı, yine yatağın sol tarafındaki tek pencereden gelen ışık aydınlatıyor. Pencereden gördüğü yakın-uzak çatılar, bacalar, TV antenleri... ağır, hantal, soğuk su yüklü bulutlarla kaplı gökyüzünde, görüş alanından hızla geçiveren yalnız kuşlar... şu ana daha iyi uyum sağlayabilmek, yeni baştan, en küçük ayrıntılarda, herhangi bir sürprize meydan vermeden, bildik

bir alan keşfedebilmek amacıyla zihninden şöyle bir göz attığı odanın, evin öteki bölümlerine sıkı sıkıya kapalı kapısı. Kapının arkasındaki, dikdörtgen şeklinde boş, karanlık antre, yerde suskun bir telefon. Odasının yanında başka bir boş oda, sonra merdiven girişinin karşısında tuvalet ve dip kısımda bir mutfak. Onun yatak odası hariç, evin öteki bölümleri, mutfak niyetine kullanılan küçük bir balkon ve boş yatak odası sokağa bakıyor.

Banyo yok.

Evdeki en büyük varlık soğuk, boşluk duygusu, yoksulluk.

"Kalkmalı."

Battaniyeyi fırlatıp soğuğa dalıyor ve özenle katlanmış olarak sandalyenin üzerinde duran blucinini alıyor. İki hareketle bacağına geçiriveriyor, kemerinin tokasını bağlıyor. Sonra oturup çoraplarını, çizmelerini giyiyor. Giyindi ya, artık kendinden emin, kapıyı açıp doğruca tuvalete gidiyor, tam kuburun orta yerine foşurtuyla uzun uzun işeyip böbreklerini rahatlatıyor.

Arkasında, çıkarken çektiği sifon zincirinin yol açtığı büyük bir ses ve su kasırgası bırakarak tuvaletten ayrılıyor. Ardından sifonun ağır porselen tokmağı, her zaman olduğu gibi duvara küt küt iniyor ve sonunda zincirin ucunda tıpkı bir duvar saatinin sarkacı gibi, sıvada açtığı orta yeri derin, uç noktaları belli belirsiz olan ve her geçen gün biraz daha derinleşen hilal şeklindeki kertiği biraz daha büyüterek ağır ağır o yana bu yana salınmaya başlıyor. Sifon zincirinin ucundaki tokmağın duvardaki kertiği büyütüşünü hemen hemen her gün izlerdi. Bu sabah hariç tabii.

Mutfakta, küçük bir saplı tencereye soğuk su koyuyor. Dolapları araması boşuna. Bir çanağın içerisindeki nescafénin dışında hiçbir şey bulamayacağını bal gibi biliyor. Aslında kahve çanağı da boş gibi bir şey. Şeker bile yok. Bir sandalyeye oturup –iki sandalye bir masa var mutfakta–, masanın üzerindeki kamp tipi tüp gazın üstündeki tencerenin dibinde oluşan hava kabarcıklarını, suyun önce titremeye, ardından da kaynamaya başlamasını izliyor. Gazı kapatıyor, sıcak suyu dibinde kahve bulunan bir fincana boşaltıp parmağıyla karıştırmaya başlıyor. Az kalsın elini yakacak. Fazlasıyla kaynar olan kahveyi bırakarak, tencereye biraz soğuk su koyup parmağıyla sıcaklığını kontrol ediyor ve elinde tencere, gidip duvara asılı aynanın karşısında dikiliyor.

Sandalyeyi çekiyor, tencereyi üstüne yerleştiriyor. Aynada kendine bakıyor. Gözleri aynanın öte tarafında kendisini gözlemleyen bir çift siyah gözle karşılaşıyor. Yüzünü sakal bürümüş. Parmaklarının ucunu sakalının üstünden geçiriyor, evet gerçekten de sakal bu. Burnunun etrafındaki kırmızı damarlar belirgin bir şekilde göze batıyor. Gözlerinin altında torbacıklar oluşmuş. Kırışıklar. Yorgunluk.

"Şu surata bak... Yüz denilecek hali kalmış mı... Kullandığım tüm bu uyuşturucular... geçirdiğim uykusuz geceler, aynaya yansıyıvermiş..."

Elini tencereye daldırıyor, yüzünü ıslatıyor, sakalını yumuşatabilmek, deriyi esnekleştirebilmek, biraz oyalanmak için aynı hareketi birkaç kez yineliyor... Su şu anda ılık, şarıl şarıl akan sıcak suyla tıraş olmak kadar kolay değil tabii, ama soğuk suyla ya da susuz tıraş olmanın yanında hiç de fena sayılmaz. Tıraş köpüğünü alıyor. Sıcak, yoğun, cildi rahatlatıcı beyaz köpüğü yavaş yavaş cildin üstüne yayıyor. Önceki gün pencerenin kenarına bırakılmış olan tıraş makinesi elinde, önce suya batıyor, ardından derinin üstünde gezindirmeye başlıyor. Beyaz köpükle kaplı yüzeyde kendine ilk yolu açıp donuk, kaygan deriyi ortaya çıkarıyor. Tıraş makinesini aynı yerden ikinci bir kez daha geçiriyor, gülümsüyor.

"Bir de şöyle kahvaltı edebilmek için... en basit tarafından bir şeyler bulabilsem iyi olacaktı ama..."

Tıraş makinesi cildin başka bir kesiminde hareket ediyor. Kayıyor. Kabul görüyor. Serinleyince, masanın üstündeki kahvesini anımsıyor, gidip alıyor, aynanın karşısında yudum yudum içiyor. Gülmeye koyuluyor, fincanın ağız kısmı krem içinde kalmış. Aldırmıyor, kahveyle birlikte içiyor.

"Tadı pek de fena sayılmazmış..."

Kahve bitince fincanı bırakıp, tıraş makinesi elinde sabah tuvaletini yapmaya devam ediyor. Kaynar kahve, boş mideye iner inmez bu ani sıcaklıktan şaşkına dönen mide kasılıyor. Yine de, hayatındaki tüm mahrumiyetlere karşın uyuyabileceği, keyfince dinlenebileceği, kahve içebileceği, tıraş olabileceği, başını sokacağı bir evi olduğu için şükrediyor. Bünyesi yıllar boyu, yavaş yavaş, en sıradan ihtiyaçlardan yoksun kalmaya alışmıştı ve şu an-

da öyle yaşam koşullarıyla karşı karşıyaydı ki, hazırlıksız yakalandıklarında bu yaşam tarzına en sağlam bünyeler bile katlanamaz, mahvolurdu.

Bu sabah, her ne kadar kahvesini içmiş, tıraşını olmuşsa da, güne başlamak, sadece sıradan bir harekete koyulmak her zamankinden çok daha zor geliyor ona. Yine de, her gün olduğu gibi bugün de bunu yapmak zorunda. Dışarı çıkma hazırlıklarına konsantre oluyor, ceketini sırtına geçiriyor. Midesi boş. Evini bu kadar erken terk etmesinin asıl nedeni de işte bu... Saçlarını at kuyruğu şeklinde bağladıktan sonra, mümkün olduğunca dinç bir şekilde, dışarı çıkıyor, kapıyı arkasından özenle kapatıyor; altı katı inip yüzyıl başından kalma, içinde ondan başka işçi hatta işsiz bile olmayan kimsenin yaşamadığı, tuğladan yapılmış bu büyük işçi konutunun iç avlusuna ulaşmak amacıyla yürümeye koyuluyor.

Koku alma duygusu ve kazınan midesi, merdivende birbirine karışmış ve yayılmış kokuların istilasına uğruyor. Yemek kokusu –öğle yemeği hazırlığı–, sidik, pislik, yoksunluk ve sefalet kokusu –evet, sefaletin bile kendine özgü bir kokusu var–, duvarlara sinmiş durgun hava kokusu, görmezden gelmeye çalıştığı kendi özel kokusunu yaratmak için ağzından güçlükle solurken:

"Bakalım, soluk almadan kaç basamak inebileceğim?..." diyor. "Bir kat... birkaç basamak daha... İn in bitmiyor... Adeta denizin derinliğine dalarmış gibi... Sonu gelmez bir tünel deymişsin gibi..."

Dişlerinin arasından bir yudum soluk alıyor... Ciğerleri patlayacak neredeyse, kulakları zonkluyor... Bir basamağı kaçırıyor...

Direnmekten vazgeçiyor.

"Daha inilecek iki kat var... N'apalım... Ciğerlerini doldura doldura soluklanmak... Düşmekten çok daha iyi bu..."

Başı dönüyor, boş midesi ağzına geliyor.

"Neyse ki hiçbir şey yememişim..."

Gün ışığı... çocukların çığlıkları..., serin hava... bütün bunlar yüzüne çarpıyor. Çocukların çığlıkları, serin hava... onu istila ediyorlar. Ayakları birkaç metre bocalıyor, hava ciğerlerine basınç yapıyor. Acı verecek ölçüde. Meşin ceketinin içerisinde büzülüyor, yumrukları ceplerinin dibine gömülü, ayaklarında asfalta sağlamca basmasını sağlayan çizmeleri, sokaklarından her geçişinde şaşırıp kalan mahalle sakinlerinin merak ve kaygı dolu bakışlarını gör-

mezden gelerek, bir yere gidiyormuş gibi pozlara bürünüyor, ama hiçbir yere gittiği yok.

Birkaç dakika içinde, günün bu saatinde hayli canlanmış olan büyük bulvara çıkıyor. Yürürken bir yandan da ne tarafa sapacağını düşünüyor...

"Sokakta, nereye gideceğine karar verememiş bir halde, başı boş dolaşıyormuş gibi yapmamak gerekiyor..."

Geçen gün dikkatini çeken ve kaldığı yerden birkaç blok ötede bulunan büyük mağazaya doğru yöneliyor. Oraya daha önce hiç gitmemişti ve güne buradan başlamaya karar veriyor.

Bakışları pür dikkat sokağı kolaçan ediyor, onu bütünü içerisindeki yerine koyuyor, bazı yayaların üzerinde uzun uzun duruyor. Ardından beynine adamakıllı yerleştirerek yargıladıktan, fotoğraflarını çekip belleğine kazıdıktan sonra bu insanları terk ediyor.

Her şeyi gözlemlemesi, yaşamı hissetmesi, onların dünyalarına girmesi gerekiyor. Gürültülü, kalabalıktan geçilmeyen, birbirine karışmış çıplak dalları gökyüzünde gri, mavi, paramparça yaprakların seçildiği ağaçlarla çevrili sokakla bütünleşmesi gerekiyor.

Bakışları yoldan geçen bir kıza, kimi zaman yoğun bir şekilde dikiliyor, takip ediyor, ona arzuyu –hani açlık, gerginlik gibi çetin anlarda duyulan şu şiddetli arzuyu– açığa vurmaya çalışıyor; bazen, güçlükle fark edilir, belli belirsiz gülümsüyor ona ve karşıdaki de bu gülümsemeye nadiren karşılık veriyor. Gelgelelim daha fazlasını yapamıyor, mümkün değil henüz, kararlı, düzenli, dosdoğru yürüdüğü hedefine ulaşmadan mümkün değil.

Oysa onlar... uzak, kendi kendilerinden bile yoksun bırakılmış, bir yerlere –hiçbir yere– varmak için acele eden kızlar, kendilerini daha sonraya saklayan, genelinde dalgın, öfkeli kızlar. Nereye saklayan...

Başka yere mi?...

Sunacak çok şeyleri yok...

Birden, kendini süpermarkette buluyor... cam, plastik, boyalar, ürünler... gıda maddeleri, temizlik maddeleri... satıcı kadınlar, bir şeyler arayan kadınlar, reyonlar... düz çizgiler halinde uzanan kulvarlar, dik, sert köşeler, konserve kutularının, paketlerin oluşturduğu piramitler, mikroplardan arıtılmış vitrinlerde şişeler...

kokusuz kokular... Her şeyi aydınlatan neon lambaları, bu her şey bir müzik içerisinde... Satie en sonunda yerini bulmuş...

Belirsizlikten arınmış.

Kararlı bir şekilde, içeri giriyor.

Doğrudan hedefe gitmek için. Yolunu şaşırmadan, aranan, kararsız kalan müşteri pozlarına bürünmeden, doğruca hedeflediği reyona gidip alelacele sabah kahvaltısını ve belki de gün boyu yiyeceği yegâne yemeği oluşturacak olan şeyleri cebine doldurup aynı kararlı adımlarla çıkış kapısına yöneliyor; sokağa çıkıp uzaklaşıyor, kalabalığın arasında gözden kayboluyor.

Yürümek, gözlem yapmak arzusuna kapılıyor. Genç, yaşlı, şekilsiz, yaşı belirsiz, güzel, çirkin yüzlerle karşılaşıyor... Bir bakışa takılmaya, onu okumaya çalışıyor. Gelgelelim içe kapalı, kaçı kaçıveren, soğuk bakışlardan başkaca bir şey gördüğü yoktu. Ya da sıkıntılı, hatta saldırgan oluyorlardı. Kendi kendine belki birinci kez, insanların bu kadar mutsuz görünmelerinin nedenini sordu. Çünkü onlarla ilişkiye girdiğin anda bunun böyle olduğu hemen ortaya çıkıyordu.

"İnsanlar, her gün, gün boyu yapacakları şeyleri kendileri seçmek, aynı zamanda bu seçimlerden ŞÜPHE ETMEK zorunda olsalardı, ne yaparlardı acaba... sokakta gidecekleri yönü... uyanacakları saati... yazgılarını... YALNIZCA BU! Sendika, siyasi parti, sağlık sigortası, en küçük bir güvenceleri, aynı yazgıyı paylaşan, kaygı ve tasalarından kurtulan benzerleri olmadan, kelimenin gerçek anlamıyla, her ihtiyaç için her gün mücadele vermek... Eğer güvence altına alınmış hiçbir şeyleri yoksa... sırf içgüdüleriyle yaşamak zorundaysalar... Tek başlarına..."

Onlar adına, onların zayıf olduğu hükmüne vardığı umutları ve korkuları adına bir acıma ve horgörü duygusuna kapıldı.

Şimdiye kadar bir yerlerde gizlenmiş olan güneş görünmüştü ve şu anda mevsime göre hoş, belli bir sıcaklık saçıyordu ortalığa. Kendisini iyi, yaşadığı zaman ve uzamdan kurtulmuş hissediyordu. Bir yerlere saklanmış bir bozuk para bulur da ziyaret etmek istediği bir arkadaşa telefon eder umuduyla parmakları ceketinin ceplerini karıştırıp duruyordu. Ama boşuna!

Dostu bile olsa, başkalarının evine öyle çat kapı damlamaktan hoşlanmıyordu. Ne var ki bu saatte evde olacağını bildiğinden yine

de gitmeye karar verdi. Tek bir sorun vardı: Sonsuz gecelerini müzikle, uyuşturucuyla, kadınlarla ve tükenmek bilmeyen enerjisini harcamak için her gün kendisini kaptırdığı öteki birtakım şeylerle geçiren bir insan olarak uyuyup uyumadığından emin değildi...

Pazar yerinden sonra, hava metrosunun kemerleri dibine geliyor. Terk edilmiş boş sebze kasaları, kirli kâğıtlar, yiyecek artıkları, şuraya buraya saçılmış çürük sebze, meyveler yere yapışmış, üstleri adeta tüm bu ganimetleri paylaşmak uğruna birbiriyle yarışan güvercin sürüleriyle kaplanmış... Asfalt, yağdan, iri tuzdan, balık ve piliç kafalarından ve ezilmiş ya da küçük yığınlar halinde birikmiş daha bir dizi ıvır zıvırdan geçilmiyor; dikkat etmesi gerekiyor, yoksa çizmeleri kirlenir, kayıp düşebilir. Ve yine de ara sıra, sonra yıkayıp kendi kendine ikram etmek üzere, pek zarar görmemiş görünen birkaç meyve alarak bu mezbeleliği kat ediyor. Gelgelelim bunları alarak, geçimini, benzerleri gibi kaldırımlarda öte beri toplamakla sağlayan yaşlı, sıska bir kadının ekmeğine mani oluşu –bunu da şimdi fark ediyor– onu utandırıyor. Her türlü sefalet ve aşağılama sahnesi gibi bu manzara da onda şok etkisi yaratmıştı. Ama aklını yeniden kapatıyor, hiçbir şey düşünmek ve özellikle güne insanı bir sonuca götürmeyen birtakım çökertici düşüncelerle başlamak istemiyor. Bununla birlikte neredeyse utanmış gibi bir tavırla ve ani bir hareketle arkasını dönüp biraz önce yerden topladığı üç meyveyi yaşlı kadına veriyor ve yeni baştan apar topar pazara iniyor. Hatta kadının yüzüne bile bakmadan. Nedenini tam olarak kendisi de bilmeden onlar adına utanıyordu.

Hava metrosunun oradan ayrılıyor ve bir sokak aşağıda, oynamakta olan bir iki çocuğu hesaba katmayacak olursan bu saatte kimselerin bulunmadığı parka doğru yöneliyor. Bir an durup çocuklara bakıyor. Kendi hallerine terk edilmiş bu küçük şeyler, günübirliğine yaşadıkları ve kendisinin de düpedüz imrendiği kâhinlere özgü bu sihirli dünyaya dalmışlar tamamen.

Çocuklar izlendiklerini fark ediyorlar ve bir an için, onun varlığını hesaba katıyorlar, ama sadece bir an, onu orayla bütünleştirdikten sonra, onu terk edip yeniden kendi dünyalarına çekiliyorlar.

Parkın bu kesiminden ayrılıp daha ağaçlık, kuytu, ıssız bölümüne dalıyor. Güneş alan bir banka oturuyor. Etrafındaki ağaç ve toprak kokusuyla, güneşle dolu hava içine işliyor. Bedeni tamamen gevşiyor. Gözlerini yumup yüzünü güneşe çeviriyor, düşüncelerini ise, onları önüne katıp savuran rüzgâra...

Boşluk.

Sonunda ağırdan ağırdan uyuyuveriyor.

Bu kış günü...

2

İyi çekilmemiş perdelerden güneş giriyor. Kaloriferin sıcağı ve ışık yaz ortasındaymışsın gibi bir izlenim bırakıyor. Dağınıklığını görünce, geçirdiği geceyi ve kendisiyle zevkini, müziğini, uyuşturucusunu ve zamanını paylaşmadan önce etrafı toparlamak isteyen iki kızı hatırladığı odanın havası kuru ve sıcaktı. Neyse ki sabahın köründe sepetleyivermişti kızları, yoksa şu anda onları karşısında görmeye katlanamazdı doğrusu.

Vinnie, yataktan kalkmadan, kolunu uzatıp pikabın iğnesini geceleyin çaldıkları son plağın üzerine koyuyor. Rock'ın ilk notaları keyfini yerine getiriyor.

Evinde müzik hiçbir zaman susmazdı, gerçekte dinlediği için değildi bu. Ama bildik notalar, tıpkı, biriktirip durduğu ve nereye gitse birlikte götürdüğü tüm bu nesneler, fotoğraflar, müzik aletleri, giysiler, mücevherler gibi dekorunun bir parçasını oluşturuyordu.

Zaman zaman, yerde kendisine bir geçit, bir yol açıyordu, bu onun, öteberilerin, özellikle de oraya buraya saçılmış kılıfsız plakların üstüne basmamayı başararak giriş kapısına varmasını, yatağa ya da mutfağa, öteki odaya geçmesini sağlıyordu. Böylece yığınlar yer değiştiriyor, yükseliyor, biraz sağa, biraz sola dağılıyor, ama asla yok olmuyorlardı.

Ayağa kalkıyor, perdeyi çekiyor ve dış dünyaya, öteki dünyaya günün ilk bakışını fırlatıyor. Binaların orta yerinde, gözünün önünde uzanıveren bahçeyi sevmiyor o. Aşırı bakımlı, fazlasıyla hâkim olunmuş. Kare şeklinde kesilmiş şimşirler hastalık de-

recesinde çizgi halinde dikilmiş, toprak sık sık bellenmiş, sulanmış, çimler yer hizasında, ağaçların dalları düzenli bir biçimde budanmış...

"Ne hazin durum!... En küçük bir bahçeye varıncaya kadar, her şeye hâkim olmaya kalkışmakla ellerine ne geçiyor anlamıyorum... Şekillendirmeye kalkışmadıkları bir gökyüzü, bir de bulutlar kaldı... Yok edemedikleri tek şey şimdilik onlar... Ama onların da sırası gelecek..." Tüm bu düşünceleri kafasından uzaklaştırıyor, bir sigara yakıyor, gidip plağı değiştiriyor; eline geçen ilk plağı, kendisine kızları, geceyi geçirdiği iki kızı, genelinde kızları hatırlatan plağı koyuyor...

Geceyi yalnız başına geçirmek istemiyordu, ama telefona sarılıp bir kız çağırmak da zoruna gidiyordu. Şimdi yapacağı tek şey, her şeyi oluruna bırakıp beklemekti.

Telefon çalıyor. Açıp açmamakta kararsız kalıyor, ama sonunda dayanamayıp açıyor.

"Evet.. Hayır... şimdi olmaz!" Kapatıveriyor.

Tanıdığı tüm satıcılar sık sık mallarını kakalamaya bakıyorlardı ve her defasında onları başından savması gerekiyordu, aksi halde evi satıcıların akınına uğrar, bu da bunaltıcı ve tehlikeli olurdu. Vinnie, bir daha çalmasın diye telefonun fişini çekti. Yapacağı başka bir iş olmadığından, banyo yapmaya karar verdi. Tepeden tırnağa gevşemenin, bedenini ve aklını dış dünyanın kirlerinden arındırmanın tek yolu buydu.

Tam boynuna kadar küvete gömülmüştü ki kapının çaldığını duyuyor. Ziyaretçinin diyafonu kullanmayışına şaşırmış bir halde zil sesini dinliyor. Aradan bir süre geçmesini ve yeniden çalmasını bekliyor. Kapının arkasındaki kişiyi gözünde canlandırıyor. Bir yanıt bekleyen ve alacaklı gibi ısrarlı bir biçimde çalmaya da, çekip gitmeye de çekinen kimseyi. Küvetin içinde yerinden kıpırdamadan, gülümsüyor. Sonra tuhaf bir meraka kapılıp, kapıyı açmaya karar veriyor. Banyodan çıkıyor, bir havluya sarınıp girişteki koridora geliyor. Mercekten dışarı bakıyor.

İki kız görüyor, ama onları tanımıyor. Açıp açmama konusunda karar veremiyor, fakat kızları tanımaması onun emniyet zincirini açmasına neden oluyor. Bu gürültü üzerine kızlardan birinin apar topar koridordan uzaklaştığını işitiyor. Kapıyı açıyor. Karşısında

yaklaşık on beş yaşlarında bir kız duruyor. Vinnie, hızla oradan uzaklaşan adımlara bir göz atıyor ve asansörün oralarda gözden kayboluveren öteki kızın siluetini görecek zamanı oluyor. Oturduğu binanın yakınlarında bir yerde bulunan okulun önünden geçerken gördüğü için gözü ısırıyor onu. Hani şu, okula giderken gördüğü ama hiç mi hiç konuşmadığı kızlardan biri. Tavlarsa, çok genç olduklarından, başına iş açabilirdi.

Kız bir şeyler söylüyor, ziyaretinin nedenini açıklıyordu, ama o anlamıyordu. Kenara çekilip kızı içeri aldı, durumundan dolayı biraz tedirgin bir halde kızın arkasından koridora şöyle bir baktı.

"Ben banyo yapıyorum... Sen odaya geç..." Bunu özür dilermişçesine söylemişti, ama asıl maksadı daha sonra neler yapması gerektiğini kararlaştırmak için zaman kazanmaktı.

Kız, galiba kendini bu kadar kolay kabul ettirebileceğini ummuyordu. Yine de çabucak kendini toparladı ve daveti tekrar ettirme gereği duymadan, içinde bulunulan duruma rağmen elden geldiğince doğal bir havaya bürünerek içeri girdi.

Vinnie, her şeye rağmen bu ziyarete şaşırmış bir halde banyoya dönüyor. Biraz tedirgin. Hoşlanmadığı bir işe zorlandığını hissediyor. Bu ziyaretin nedenini kızlarda uyandırdığı ilgiye bağlıyor. Bu ziyaret onun göğsünü kabartıyor, aynı zamanda rahatsız da ediyordu. Kızın ondan ne beklediğini, kendisinin onunla ne yapacağını bilmiyordu...

"Yakından görmeye gelmiş... bir kız arkadaşının eşliğinde... Bunu uzun zamandır planlıyor olmalılar..." Bu düşünce onu eğlendiriyordu. "Onu hayal kırıklığına uğratmamak gerekiyor." Her şeye karşın, bitişik odada kendisini beklemekte olan kıza karşı bir hayranlık duyuyordu. Aceleye getirmeden, uzun uzun kurulandı. Eylemi sürdürmeye karar vermişti.

Giyinmeden, havlu elinde, yatak odasına gidiyor. Kız yatağın kenarına oturmuş, kuzu kuzu onu bekliyor, cesaretine ve yarattığı duruma kendisi de biraz şaşırmışa benziyor. Ama şimdi yüzünde her şeye hazır olduğunu gösteriyormuş gibi bir kararlılık var. Kaçmak kadar kalmaya da hazır. Vinnie, kızın hemen karşısında, ayakta, tepkilerden keyiflenmiş ve meraka kapılmış.

"Adın ne bakalım?" diyor kıza.

"Sylvie..."

"Okuldan mısın?" Bu soru-yanıt karşısında katıla katıla gülmemek için kendini zor tutuyor.

Allak bullak olan kız, her ne kadar bunu yapmak istemiyorsa da, bakışlarının kamış hizasında dolanmasına engel olamıyordu...

"Evet, Anne ile geldim... Onun da benimle kalması gerekirdi..." diyor, sarsıntısını saklamayıp kızararak. Bu hali de ona zayıf bir hava veriyor, verdiği yanıtla bir yandan orada bulunuşunu basite indirgemeye, tek başına orada oluşundan özür dilemeye çalışırken, öte yandan artık duruma karşı koyabileceğinden emin değildi.

Vinnie onu bu kadar kolay bırakmak istemiyordu.

"Kaç yaşındasın?"

Yanıtını bekliyor...

"On beş..."

Onu dediğinden daha genç buluyor, belki de boyundan, ifadesinden.

"Senin şu anda lisede olman gerekmiyor mu?..."

"Yemek paydosu. Bir saat boş vaktim var."

Kızın bu dobra yanıtları karşısında Vinnie'nin yapacak bir şeyi yok. İlerliyor...

"İstemiyorum..."

Ne var ki Sylvie'nin itirazıyla onu kabullenmek için gösterdiği çaba birbiriyle çelişiyor. Genç adamın ne yapacağını anlar anlamaz gerginliği yatışıyor. Böylece her şeye olanak veriyor. Kızın parmakları genç adamın uyluklarına gömülüyor. Onu, kararlı bir biçimde kendine doğru çekiyor. Dudakları yarı aralık. Beriki, kızın kendisini bu şekilde alışı karşısında fena halde şaşırmış, giriyor. Hem de tamamen. Hararetle. Vinnie, kıza verdiği kadar kendisi de zevk alıyor... Kız bu konuda göründüğünden daha ustaydı, hiç tepki göstermiyordu. Hatta işi o yönetmeye başlıyordu. Utana sıkıla. Ama o yönetiyordu işte! Vinnie yalnızca bir ara bir canlandırıcı krem sürmek için kızdan ayrılıyor, gerisin geri çabucak yerine dönüyor. Eski hallerini yeniden alıyorlar... Vakit geçiyor, sonra Vinnie vaktin geçtiğini kavrıyor. İşi yarıda kesiyor, ufaklığa bu kadarın yeterli olduğunu, onun artık okula dönmesi gerektiğini söyleyip buluşacaklarına söz veriyor... Üzgün olduğunu belirtiyor, kız da öyle...

Ufaklık banyoya gidiyor, suyu uzunca bir süre akıtıyor... Vin-

nie meraklanıp yanına geliyor, kızın biraz tiksinmişçesine ağzını kütür kütür ovduğunu görüyor. Bu onu güldürüyor. Kızı da... Tam anlamıyla bir çocuk.

"İstersen yine gelebilirsin," diyor kıza çıkmadan önce. Gelmeyeceğini... bu deneyimin ona yeterli olduğunu ve bundan böyle uzunca bir süre kızın arkadaşlarının gözünde önemli bir kişi olacağını biliyordu. Kız, durumdan memnun, önemli bir şeyi gerçekleştirmiş olmanın bilinciyle hoplaya zıplaya yola koyuluyor. Gitmeden önce genç adamın yanağına acele tarafından bir öpücük konduruyor. Kapıda.

Vinnie giyiniyor, çizmelerini ayağına geçiriyor ve günün ilk esrarlı sigarasını yakıyor. Birkaç nefes yetiyor ve şimdiden uçuyor. Bir plak koyuyor. Pikabın sesini sonuna kadar açıyor.

İçinde iyi bir şey yapmış olmanın huzurunu duyuyordu. Bu huzur yalnızca ufaklıkla sevişmiş olmaktan kaynaklanmıyordu; ona bir nişan vermek ve arzularını özgürce keşfedeceği genç kadınlık hayatında kendisini yüreklendirmek suretiyle de iyi bir iş becermişti... Belki... Kendisini ona yakın hissediyordu, ne var ki aralarında neredeyse bir kuşaklık yaş farkı vardı. Bunu kavramak ona bir keşif, basit soyut aritmetik gibi görünüyor, çünkü o kendisini öyle görmüyordu ve büyük olasılıkla Sylvie de, kendi kuşağı da o kanıdaydı. "...Her neyse, ne önemi var ki..."

"People try to put us d-d-down... Just because we get around... diye haykırıyordu Daltrey'in amfilerdeki sesi.

3 Bağırıp çağırarak, koşarak gruplar halinde çıkan ya da sadece bahçede ayak sürüyen okul çocuklarının attıkları keskin çığlıklarla uyanan JP bankın üzerinde ayılıveriyor.

"Her halde yemek paydosu," diyor içinden.

Kalkıyor, arkadaşının evinin yolunu tutuyor.

Binaya gelince diyafonun düğmesine dokunuyor, koridordaki aynada yüzünü inceliyor. Girişi sorunsuz bir şekilde aştıktan sonra binaya, ardından da asansöre giriyor. Kata çıktığında, zili

çalmasına gerek kalmadan, Vinnie, gülümseyerek kenara çekilip ona yol veriyor.

"Sen olduğunu biliyordum."

JP, karşılama şeklinden ve yabancısı olmadığı daireyi görmekten memnun. Vinnie'nin kafayı bulduğunu anında fark ediyor. Gözlerinden anlaşılıyor bu, yüzünün, özellikle de dudaklarının gerilmiş ifadesinden anlaşılıyor.

"Ben olduğumu nereden biliyordun?"

"Senin kendine özgü bir zil çalış tarzın var... Hem, içimde, bana uğrayacakmışsın gibi bir his vardı." Bitişik odaya geçip en az dağınık yer olan masanın başına oturuyorlar. "Kahve ister misin?.. Ben de şimdi kalktım..."

"Hıhhı, memnun olurum." Vinnie, mutfakta kahvelerini hazırlarken JP bakışlarıyla odayı kolaçan ediyor. "Bu ne dağınıklık be!"

"Tıpkı hayatım gibi," diye takılıyor Vinnie. "Ee, senden ne haber?"

"Ne olsun, bildiğin gibi... yazıyorum. İlginç bir kızla karşılaştım, ama biraz burjuva..."

Vinnie takılmaya başlıyor:

"Fakat sen burjuva kadınlardan hoşlanırsın! Sonuçta bir şekilde seni tahrik ederler ve onlar ne kadar çok burjuva olursa, senin bilmem neyin de o kadar kalkar ha, hah, hah, ha!.."

"Amma matrak herifsin, ha!" Öyle diyor ama kendisi de gülmekten geri kalmıyor.

Vinnie, elinde kahve odaya döndü. "Senin yaşamında en gırgır olanı da, tüm yaşamının burjuvaziye ters düşmesi; sikinin kalktığı durumlar dışında. O zaman da onu kıçlarına sokmayı yeğliyorsun..."

Vinnie tarafından bu tür pohpohlanmalara –aslında söyledikleri gerçek payı da yok değildi hani– alışık olan JP gülüyordu.

"Ee, kızla ne yaptınız bakalım?"

"Bana geldi... bütün gece uyumadık... iş bitirdik, sabahleyin, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi... tepesi attı ve çekti gitti..."

"Hah... ha, ha... Ve bilmem neni gözden kaybeder etmez ve gözlerini açar açmaz... ve ağzını yumar yummaz... ya da ne bileyim işte... ama senin üstün yaşam standardını, çalar saatin kon-

forunu, sanrılı başını görür görmez, hah, ha... Neyse onu bunu bırak da, gerçekte onu söğüşledin mi?.."

Katıla katıla gülüyorlardı. Kahkahaları karşılıklı olarak birbirine sirayet ediyordu.

"Bak dostum, ne yapman gerekiyor, biliyor musun? İyi bir hizmetçi tutarsın... Şöyle hamarat tarafından... Sabahleyin erkenden kalksın... işe koyulsun... durumunu düşünmeye ne vakti ne de gücü kalsın... Akşamları televizyondan sonra düzeceğin biri... İşte hepsi bu..."

"Hah, ha... sen yok musun hani..."

"Ee, ne olmuş bana!..." Vinnie, bir şey aranırmış gibi bir sağına, bir soluna bakınıyor. "Hiçbir şey. Al, biraz çek." Ve o arada sarıverdiği sigarayı uzatıyor. JP bir nefes çekiyor, sıcak, yoğun dumanın ciğerlerini sardığını, karnına indiğini, kaslarının gerginliğini yatıştırdığını hissediyor. Bir nefes daha çekiyor, gözleri parıldıyor, başı hafifliyor.

"Rol yapmaya gerek yok," diyor içinden, "kendimi kapıp koyuverebilirim." Gevşiyor, esrarın kana inmesini sağlıyor, yavaş yavaş ayaklarının yerden kesildiğini hissediyor. Bakışları pencereye dikili, dalıp gitmiş, kendi hayal âleminde yaşamakta olan Vinnie'ye bakıyor. JP ayağa kalkıyor, susmuş olan pikapı çalıştırıyor. Bir plak seçiyor ve gelip yerine oturuyor. Müziğin sessizliği. Her biri kendi âlemine dalıp bir süre öylece kalıyorlar, kahvelerini yudumluyor, esrarlı sigaralarını içiyorlar.

Ama JP, onları Vinnie ile paylaşıp aralarında bir ilişki kurma yoluna gideceğine, suskunluğunu koruyarak, kara kara düşünmekten kendini alıkoyamıyor. Uzaklarda, bir yerlere gitmiş gibi görünen arkadaşının karşısında kendini adeta yalnız hissediyordu.

"Biliyor musun?" diye atıldı. "Hayat harika bir şey... Yeter ki yaşamamıza izin versinler..."

Vinnie kıpırdamadı, onun bulunduğu yöne de bakmadı.

JP onun kendisini duyup duymadığını bilmiyordu, ama konuşmasını sürdürdü: "Toplum... ya da onu çekip çeviren azınlık... başkaları için... öyle her şeyin basit olmasına izin vermiyor... Tuhaf, ama ona kendi düşüncelerini hangi düzeyde benimsetebiliyorsun... Yaşamı karmaşıklaştırdı... ve... olumsuz olan her şey için bir haklılık payı buluyor... ve her türlü değişiklik ar-

zusunu karalamaya çalışıyor... Sözde ilerlemenin tersine, onu ütopik olmakla suçluyor..." Bir an, düşüncelerini toparlamak, onları en iyi şekilde ifade etmek istercesine duruyor. "Onlara göre, savaş kaçınılmazdır, çünkü o her zaman var oldu... ve kanıtı, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, otuz milyondan fazla insanın ölmesine yol açan yüz otuz savaş söz konusu... Çevrenin yıkımı ve bunun gibi şeyler söz konusu... Aynı zamanda korkuyu kurumsallaştırdılar... senin bir işin var, senin işin yok türünden... ve insanların ne düşünecek vakitleri var, ne seçecek cesaretleri. Ama koşturup durmak... insanlığın büyük çoğunluğu gibi acından ölmedikleri zaman, yaşamlarını kazanmak... zorundalar. Bu da meydanı, dünyanın efendilerine bırakmak anlamına geliyor..."

Vinnie arkasını dönüyor. Bakışında sert, delip geçen bir şey var. "Kafayı buldun mu?" diye soruyor yavanca.

JP onun bu sorusunu duymazdan geliyor, devam ediyor:

"En üzücü yanı ne, biliyor musun? Uşaklarını özgür olduklarına ve onlar için belirledikleri hedefin kendi seçimleri olduğuna inandırıyorlar. Ve bunu medya aracılığıyla yapıyorlar... Ve zaman zaman ortak çıkar... ilerleme... adalet... gibisinden demokrasiyle çeşnilendirilmiş birtakım sözleri slogan olarak kullanıyorlar..."

Vinnie, boş bakışlarla onu süzüyordu. Sylvie'yi, biraz önceki, sade, açık karşılaşmalarını düşünüyordu.

"Ne sanıyorsun!" dedi sertçe. "Seçme özgürlüğünü mü arzuluyorlar sence, kendi yazgılarını belirlemeyi mi!... Bak dostum, her şeyi oluruna, kararı başkalarına bırakmak daha kolay..." Gergin, birden sinirlenmiş bir hali vardı. Gülümseyerek JP'ye bakıyordu. Dudaklar. Bakışlar hâlâ aynı sertlikte. "O halde, bu insanların daha iyi bir yaşamı hak ettiklerini düşünüyorsan, hayal kuruyorsun, demektir... Bu iyi bir şey... ve sen kafayı buldun, bu daha da iyi..."

JP memnundu. Ayık kalmasını sağlayacak bir tartışma başlatmayı başarmıştı. Fazla ileri gitmemek, kendini, yalnızca uyuşturucuya, zevke... yönelmişe benzeyen ve esrarı son derece etkili olan dostuyla kafayı dumanlamaya terk etmemek için iyi bir yoldu bu. Konuşur, düşünceler arar, kanıtlar getirirse, dengede kal-

mayı başarabileceğini hissediyordu. Aksi halde, her şey, zaman da, geride kalan her şey de silinip gidecekti, bu durumu o esrar içmeden de yaşıyordu ve şu anda bunu arzu etmiyordu. Korkudan...

"Bu kimselerin, bir oyunun kurbanı olduklarını anlamalarını sağlamak gerekiyor... Onlar toplumun bir parçası, ONLAR toplum, onlar çoğunluk, ama her şey bir azınlığın gereksinimlerini karşılamaya yönelik olarak planlanmış..."

"Beni güldürüyorsun," diyor Vinnie ciddi bir tavırla. "Seçim toplantısına katılmış bir militan gibi konuşuyorsun..."

Vinnie, esrardan çok, aralarında geçen konuşma yüzünden kafayı bulmuş gibi görünüyordu. Durdu bir sigara yaktı. "Buna karşılık, şaşırtıcı olan, propagandadaki başarı ve medyanın yerine getirdiği beyin yıkama işlemi. İnsanların akıllarına girip onları bu şekilde işlediler... Ve en büyük tehlike işte burada zaten!... İşe unutma ile başlanıyor, sonra akıl yürütmeye cesaret edemez oluyor insan, sonunda da NEYİN NE OLDUĞUNU GÖREMEZ hale geliyor... Yalnızca MEDYANIN SÖYLEDİKLERİNE inanıyor... İşte en iyi sonuç... düşüncenin tek bir kalıba dökülmesi... her türlü totaliter rejimden daha iyi..."

"Hah, ha... Tıpkı televizyondaymış gibi konuşuyorsun," diye kesip atıyor JP. "Sahi, sen neyi savunuyorsun, söyler misin? Günlük yaşamda bir örneğe uygun olarak gerçekleşen değişimi mi? "

Bu soru Vinnie'yi şaşırtmışa benziyor. Bir süre düşünüyor.

"Kısmen evet... sanat yoluyla... değerlerin, önceliklerin değişimi... Genellikle kültürel değişim. Kültür dediğin herhangi bir şeyin hizmetinde olmamalı... şimdiye kadar figüran olmanın ötesine geçemeyenlere, seçkin kültürün sırtlarına bastığı kişilere söz hakkı veren bir kültür olmalı... Altmışlı, yetmişli yıllarda Batı'da görülen kültür devrimini biliyorsun... Toplumun bütünü üzerinde son derece büyük bir etkisi oldu..."

Bir sigara sarmaya koyuluyor.

O sararken JP onu gözlemliyor. Ve şunları eklemeden duramıyor: "Konuşuyorsun ama bir şey yaptığın yok... Hatta şunu söyleyeyim... Seni iyice bilinçlendirmek ve esasını zevk arayışının oluşturduğu yaşam tarzını sürdürmek için zaman zaman her şeyin

yıkılması konusunda nutuklar atan... çökmekte olan bir burjuva gibi yaşıyorsun..."

"Sen, kendinin çok farklı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye atılıyor Vinnie sigarayı sarmasına ara vermeden. "Belki rahat bir yerin ve elinin altında kolayca erişebileceğin esrarın yok, ama tek fark bu."

Masanın üstünden, düşmanlığı gizleyerek, birbirlerinin yüzüne bakıyorlar. Fakat bu sadece aralarındaki bir oyundu. Gülümsüyorlar. Hiçbir şey fazla ciddi değildi, hiçbir şey günlerini berbat edecek, onların planlarını altüst edecek kadar önemli olamazdı.

"Esrar güzelmiş, değil mi? Yine de, şu konuşmalarımızı duyan, içtiğimiz esrarın boktan olduğunu sanır!" diyor Vinnie bu kez samimi bir havayla gülerek, bu arada pikaba plak koymaya gidiyor.

Biten esrarlı sigara masanın üzerine konulmuş.

Vinnie bir sokak kavgacısıydı.

...Gösteri... önlerindeki boş bulvardan geçmek. Sessizce. Hava elektrikli... Gergin. Patlamaya hazır. Uzakta, geri planda gösterici kitlesi, pankartları açılmış, broşürler, hoparlörler, binlerce insanın yineleyip durduğu sloganlar, etrafı güvenlik görevlileri çevrili gürültüler arasında gözler üstlerine çevrili, olası "provokatörler" gözetlenmekte...

...Onlar, önde... dağınık gruplar halinde bulvarı açan, kente dalan... delikanlılar ve kızlar. Gençler. Birkaç yüz kişi var yok. Bulvarı enlemesine kaplamışlar. Burada onlardan başka kimse yok, ne otomobil ne yaya... Fularları yüzlerine maske etmiş, başları kasklı, ellerinde demir çubuklar, zincirler. Molotof kokteylleri. Sıcak hava ter kokusundan geçilmiyor. Ağır. Fondaki gri binalarda yer yer kara bayraklar dalgalanıyor. Gök mavi. Yöreye kapanmış, pencere kanatlarının gerisine çekilmiş sessiz seyirciler, kapanıveren mağaza kepenkleri. Uzaktan yarım tur yapıp yolunu değiştiren otomobiller. Onlar ilerledikçe boşalıveren sokaklar. Parke taşları üzerinde ilerleyen çizmelerin, kaldırımın asfaltında adımların, tesadüfen devriliveren metal bir çöp bidonunun, park etmiş arabaların karoserleri üzerine balyoz gibi inen demir çubukların seslerinin deldiği suskunluk. Vitrinlerin ve otomobillerin kırılan camları. En ufak bir engellemede patlamaya hazır, tehdit edici

gruplardan yükselen enerji ve güç. Burjuva rejiminin askerlerinin mermi yağmuru altında... kanla bastırılmış isyanın... bitmemiş savaşı kendilerinden önceki kavgacıların bıraktıkları yerden sürdürmeye gelmiş kara melekleri, canlanmış, yeniden dirilmiş olarak orada, Mahşer'in habercisiymişçesine ilerliyorlardı...

...Siyah bayrağın dalgalandığını görmenin gururu... etrafındaki azim... Onlar için slogana, marşlara ihtiyaç yok, bayrağın rengi her şeyi söylüyordu. Birazdan savaşacaklardı. Sanki ilk kavgaymış gibi, sanki son kavgaymış gibi...

Vinnie, JP'nin uzattığı sigaradan çekmeye koyuluyor. Sessizce. İkisi de öyle.

...Belleği sokaktan ayrılıp Odéon tiyatrosunun sahnesine götürüyor onu... Ötekilerden farksız bir akşam. Salon tıka basa dolu. Kararsız. Hatta muhalif bir dinleyici kitlesi. Oraya, devrim dediğin şeyin savaşarak yapıldığını... analiz yapma ve kuşkulanma çağının geçtiğini... fedakârlıklara, kan dökmeye hazır olmak gerektiğini... tek kelimeyle eğer yararlanmak isteyen erkekler ve kadınlar varsa... kavganın yollarının işte burada olduğunu... arzu ediyorlarsa tabii kavga edebileceklerini ve yenebileceklerini duymaya gelmiş insanlar...

Kendi tarzında... Tutkuyla konuşuyordu.

Aldığı tepki, hani insan kesin bir seçimle karşı karşıya kaldığında olur ya, aynı onun gibi tavsamış, heyecanlı bir tepkiydi. Başka ne bekliyordu ki? Bağırarak ve alkışlayarak kendisini destekleyen seyircilerin ancak çok küçük bir bölümünü gören ve duyan o, bu kitlenin markajından kurtulmaya çalışıyordu. Her zaman, her yerde olduğu gibi, bir şeyler yapmaya hazır ve bunu gerçekleştirebilecek güce sahip küçük bir kitlenin markajından.

Tribünden ayrılıyor, bir grup insan ona doğrudan destek olmak amacıyla etrafını sarıyor. İçlerinden, kısa boylu, tıknaz, geniş omuzlu ve haline tavrına bakılırsa bir kol işçisi olan yaşlıca bir adam gruptan ayrılıyor. Yüzü kırış buruş ve enerjik. Onu kolundan yakalıyor. Ayakta, karşı karşıya dikilip doğrudan birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar.

"Yoldaş!" diyor. "Duyduklarım hoşuma gitti. Arkadaşlarım ve ben, buradayız." Ve yanında yer alan yaklaşık on kişilik grubu işaret ediyor. "Bizler İspanyalı anarşist militanlarız..."

O anda, Vinnie'nin yüreği yerinden oynadı. Heyecandan boğazına bir yumruk düğümleniverdi. Gözlerini, hâlâ kolunu tutmakta olan adamdan ayırmıyordu.

"Biliyorsun," diye devam etti İspanyol, "siyasi sığınmacı oluşumuz, bu ülkede durumumuzu zorlaştırıyor... Özellikle de şu sıralarda..."

Vinnie, gergin bir tavırla onu dinliyordu. Bu karşılaşma konusunda kuşkuluydu. Kendisinden. Olacaklardan.

"Bugün yaşlıyız..." diye ekledi bakışlarıyla onu yiyecekmiş gibi süzen adam. Vinnie, adamın elinin kolunu kerpeten gibi kavradığını hissetti. Ve asık suratında, yüzünün çizgilerinde heyecanını görür gibi oldu. "Ama senin gibi gençler... silah elinizde... sokağa indiğinizde... işte o zaman bizler de orada, yanı başınızda olacağız."

Vinnie, uzunca bir süre anarşistlerin gittikleri ve onların yaklaştığını görünce yol açıp sonra gerisin geri kapanıveren kalabalığın ortasında gözden kayboldukları yöne bakakaldı. Etrafını soğuk bir hava kuşattı. Hani yolun kıyısında terk edilmiş bir insan gibi, uzakta, boş ufukta. Gideceği yön belirsiz...

...Gece çatışmalarının, patlamaların, bağırmaların, seslenmelerin, zafer nağralarının, acılı çığlıkların gürültüsüyle meşalelerin aydınlattığı genç, yaşlı yüzler, binaların cephelerinde, duvarlarda oynaşan gölgeler yeni baştan ortaya çıktı; sonra gecenin loşluğunda yeniden gözden kayboluverdi... Geniş geniş açılıveren sokaklarda yanmakta olan arabalar, kara alevler, düşmanı geciktirmek için devrilmiş, kendi mutsuzluğuna razı devasa ağaçlar... Bedenler yerde, parke taşlarıyla, asfaltla kucak kucağa... terk edilmiş bir halde... derin ölüm uykusunda, dersiniz sevişmenin ardından gelen rehavetle pestil gibi serilivermişler. İşçi mahallelerinden kent merkezine inip küçük gruplar oluşturan delikanlıların yüzleri. Baskına hazırlanmışlar. Var olmak için. Başkaları uğruna kendilerini feda etmek için. En çetin kavgalara umutla, güvenle, neşeyle giden gençler. Onar kişilik gruplar halinde, karşıdakilerin saldırılarını püskürtüyor, ona karşı bir, onların paniğe kapılıp gerilemelerini sağlıyorlar. Yakın savaş halindeler... Göğüs göğüse... Adam adama... çocuğa. Karanlık bastırmadan önce, kara üniformalar. Zamanın uzamında yitip gitmek için... ayakta insanlar... Özgürler. Bir

aşağıdaki sokakta yeniden beliriyorlar... Hiçlikten ağır ağır ortaya çıkıveriyorlar. Yorgunluğun... Kavganın damgasını vurduğu yüzler... Daha acı gülümsemeler... Daha yapmacık.

...Sabahın köründe, sokakta, duvar diplerine sıralanmış, öbek öbek, elleri başları üzerinde mahkûmlar, üzerlerine namlular çevrili. Sokakları dolduran terk edilmiş yaralılar... Bu naif militanların bazılarının yüreklerinde pişmanlıklar yatıyor; kendilerinin ellerinde olmayan her türlü silahla donanmış bu seçkin güruhlara karşı tüfek kullanmayışlarının pişmanlığı... Yenilenler... Yenenler. Bir sonraki geceye kadar...

Vinnie'nin bakışları, yeniden şimdiki zamana çevriliyor, onu, elinde olmadan bu anılara sürükleyen arkadaşının üzerine konuyor. Onu gözlemliyor. JP de, kendi açısından, bir yerlerdeki, tedirgin edici kendi anılarına dalmıştı... Kendi kendine, yanıtını veremeyeceği bir soru soruyor gibiydi. Vinnie onu düşünceleriyle baş başa bırakıyor ve kalkıp pikaba plak koyuyor, sonra banyoya gidiyor.

Orada, ayrılışlarının üzerinden henüz bir saat bile geçmemiş olan Sylvie'yi, yıkanırken takındığı tavrı anımsıyor. O da şu anda uzakta kalmış bir geçmişe dönüşmüş gibiydi. "Şu zaman denen şey, ne güçlü bir düzenek..." İşiyor ve orada, banyoda, şimdi kendini daha iyi hissediyor. Hatta müziği bile duyuyor. Gevşemiş.

Odaya dönüyor. JP de yeniden açılmıştı ve belki de onun yokluğunu fırsat bilerek bir sigara sarıyordu. "Bir esrarlı sigara iyi gelir" diyor.

Vinnie, kahveleri tazelemeye giderken başıyla onun bu sözünü onaylıyor.

"Yapılması gereken tek şey yaşamak ve iyi yaşamak" diyor JP. "Gerisi bizim işimiz değil, hem ne olursa olsun hiçbir şey değişmiyor." Bir an düşünüyor, ısıtılmış kahveyi yudumluyor. "Her neyse, düşlenen ya da yapılan her şeyin başkalarının eline geçtiğini, son derece farklı şekillere sokularak tanınamaz hale geldiğini biliyorsun. O zaman, neye yarar... Tek yol, deneyimini yakınlarınla paylaşmak. Gerisi... ütopya."

Vinnie, sigarasını tüttürürken onu dinliyordu.

JP ona gülümsüyor, "Bizler, çoğu birbiriyle çelişen arzularla doluyuz. Kimi zaman bunların hepsini yaşamak, daha da ileri giderek hepsini tatmin etmek zor."

"Bu doğru," diye düşündü Vinnie. Bir zamanlar her şeyi yapabileceğine, her şeyi yerine getirebileceğine, her şeyi değiştirebileceğine inanmıştı. Ama bunun sadece bir inanç olduğunu kavradı.

Odaya alabildiğine güneş girmeye başlamıştı. Bahçenin sessizliği, bir serçe sürüsünün daldan dala yaptığı kısa, hızlı uçuşları sırasındaki keskin cıvıltısıyla bozuldu... Güzel, güneşli, soğuk bir ikindi yaşanacağı anlaşılıyordu.

Vinnie masadan kalkıp telefonun ahizesini kaldırdı. Dış dünyayla bağ kurmaya hazırdı. Şu anda.

Esrarın ve yaptıkları konuşmanın etkisiyle boşalmış, bununla birlikte aklı başında olan JP, öğleden sonra ne yapacağını düşündü. Kıpırdanma, yürüme, yer değiştirme arzusu onu dürtüyordu.

"Öğleden sonra ne yapacaksın?" diye soruyor laf olsun diye.

"Hiçbir şey. Eğer sen gidersen, esrar içerim... Kalırsan yine esrar içerim. Gördüğün gibi, kafayı bulduğumda programım çok değişiyor... Eğer bir kız uğrayacak olursa, sabuklamalarımı onun bedeninde yaparım... ve o zaman daha çok kafayı bulurum... Önerecek başka şeyin var mı?"

"Dışarı çıkmak niyetindeyim."

"Yani şu salak sürüsü arasında dolanmak istiyorsun..."

"Onları görmüyorum ve umurumda da değiller..."

"Ne mutlu sana. Bana, bana ne olacaksa, şimdilik burada olacak. O zaman..."

JP ayağa kalkıyor, ceketini giyiniyor, çizmelerini ayağına geçiriyor, ayağını sert sert yere basıyor.

"Karşıdan karşıya geçerken dikkatli ol... Araba çarpabilir..." diye takılıyor Vinnie. Kapının eşiğinde birbirlerinden ayrılıyorlar.

4 Sokakta, JP bir an kendini, dengesini kaybetmiş, güçsüz, zayıf, tehlikedeymiş gibi hissediyor. Vinnie'nin söylediği şeyi düşünüyor, evinden ayrıldığına pişman oluyor, ama hareket halinde olması gerektiğini, fazla esrar içmek, kendini yerin, konuşmalarının rahatına kaptırmak lüksüne sahip olamayacağını biliyordu. Özgürlüğüne ihtiyacı vardı ve bu özgürlüğe ne kadar erken kavuşursa o kadar kolay dengesini koruyabilirdi.

Metronun merdiveninin oraya gelince, basamakları iniyor, turnikenin üstünden atlıyor ve ne yöne gideceğini bulmaya çalışarak koridor boyunca ilerliyor. Peronda, içi adres ve telefon numaraları karalanmış kâğıt parçalarıyla dolu eski cüzdanını çıkarıyor. Kontrol ettikten sonra, hemen hemen o anda lastik tekerlekleri üzerinde gürültüsüzce geliveren trene biniyor. Neon lambalarının adeta düşmanlık edermişçesine aydınlattığı vagonda bir oturağa yerleşiyor ve kendini yazgısına terk ediyor...

Az kalsın istasyonu kaçırıyordu, oturduğu koltuktan apar topar kalkıp kapılar kapanmak üzereyken kendini perona zor atıyor. İstasyonda inen kimse yoktu. Ortalıkta tek bir insan görünmüyordu. Bir serseri güruhu ya da polisle karşılaşmak istemiyordu. Ritmini tutturup peronu kat ediyor, uzun, kirli, dar koridorları geçiyor ve yeniden merdivene ve yukarıda parıldayan güneş ışığına kavuşuyor. Yeniden sokak. Kendi çevresi.

Önünde uzanan mahalle kısmen harabe halinde. Üç dört katlı eski binalar, sanatçı atölyeleri, büyük iç avluları olan esnaf siteleri, küçük evler... Hepsi yıkıldı yıkılacak. Evler hâlâ ayakta, bir kısmı da temeline kadar yıkılmış. Bazılarında oturanlar var, kimi zaman pencereleri ve kapıları örülmüş. Başta yaşlılar, sonra esnaf ve atölyeleri ilk yıkılan yerler olan ressamlar... Ayrıca yeni gelenler, *squatter*lar* ve onar kişinin bir arada kaldığı odalardansa uyku tüccarlarından kiraladıkları bu ören yerinde yaşamayı yeğleyen Afrikalı işçilerden oluşan sakinlerinin gözünde bir tür yaşam ve ölüm kumarı olan ahı gitmiş vahı kalmış eski viraneler. Bu arada müteahhitler ise arsa spekülasyonu için bu mahalleyi yerle bir etmeye can atıyorlardı.

Çöplükten, gündüz gözüyle bile ortalıkta görülen, birbirleriyle

* Terk edilmiş binaları işgal eden marjinal ya da yoksul kimseler.

dalaşmaya çekinmeyen ve iç içe yaşamak zorunda kaldıkları tehlikenin bilincinde olan farelerden geçilmeyen, kir pas içindeki bu sokaklarda, Arapların işlettikleri birkaç café - restaurant, bakkal dükkânı, hırdavatçı ve bir iki küçük esnaf açıktı. Kokainmanların ve onları izleyenlerin istilasına uğramış, ender olarak yolu düşen polislerin bile bilmediği, kendi kaderine, kendi yavaş ölümüne terk edilmiş mahalle. Kış mevsiminin bu ikindi sonunda bildik, tuhaf sokaklar... Konuksevmez, boş, güneş yüzü görmüyora benzeyen rutubetli sokaklar.

Bir kahvenin önünden geçerken, sesi alabildiğine açılmış bir kaynaktan yayılan ve kurulduğu zamandaki haliyle donup kalmış, kendi kaçınılmaz ölümü karşısında kendinden geçmiş bu çevrede, binaların yıkık dökük cephelerinde, ışıksız kör pencerelerde tek hayat, sıcaklık ve enerji belirtisi olan neşeli bir Arap müziğinin yankılandığını duyuyor. Saydam, sıcak havalı uzak göklerin aheste ilerleyen, düzenli bir ritme sahip daha mutlu görüntüleri kafasına üşüşüyor.

Üç kattaki kapıların yarısının duvarla örülmüş olduğu bir eve giriyor. Dar, ahşap merdivenin başına ulaşmak amacıyla koridora sapıyor, ikinci kata kadar çıkıyor, koridor boyunca yürüyor ve gerisinde insanların yaşadığını ele veren hiçbir belirti bulunmayan bir kapının önüne geliyor. Vuruyor. Ürperti veren bu karanlıkta boşluk kokusu bekleyişi uzattıkça uzatıyor. Sonra kapının arkasında, kağşamış parkenin üzerinde ayak sesleri duyuluyor. Ve bir ses: "Kim o?" diyor.

"Benim, JP!" Kapıdan önce, birçok kilidin açılması gerekiyor. Adam kenara çekilip ona yol veriyor. Sonra:

"Seni görmek ne güzel!" diyor kilitleri yeni baştan özenle kapatmaya çalışırken.

"Seni görmek de öyle..." JP, doğruca, yemek ve oturma odası olarak da kullanılan mutfağa yöneliyor. Evin, çevrenin az çok kıdemlisi olan öteki kiracılarla bir arada yaşamak için uymak zorunda olduğu alışkanlıklarını biliyor. Mutfağın boş olduğunu keyifle görüyor. Oturuyor.

"Nasılsın?" diye soruyor adam konuğuna.

"İyiyim... ya sen?"

İhtiyar, her zaman olduğu gibi formunda görünüyordu. Orta

boylu, sağlam yapılı, kararlı çeneli, canlı ve güleç yüzlü... Yaşını ele veren tek özelliği yüzünü çizik çizik eden derin kırışık-lardı. Ömrünün epeyce bir bölümünü hapiste geçirmişti, ama bundan hiç söz etmezdi. Bu da tıpkı hırsızlık eylemleri gibi hayatın-daki normal karşıladığı olguların bir parçasıydı. Bunun dışında, yapabildiği zaman çalışıyordu, şantiyelerde çalışıyor ya da orada burada ufak tefek tamir işleri yapıyordu. Geçimini sağlayacak parayı böylece kazanmış oluyordu. Parasına gelince, onu özellikle yiyecek, içecek ve esrar temininde harcıyordu. Esrarı içmekle kalmıyor ayrıca satışını da yapıyordu. Özellikle eş dost arasında isteyen olduğunda yapılan ufak tefek satışlar... Kodeste edinilmiş alışkanlıklar... Arkadaşlarıyla birlikte olduğunda, gençler gürültü patırtı içerisinde düşüncelerini açığa vururken ya da başarılarıyla övünürken, o her zaman kenarda kalır, binde bir ve ancak kendisine bir soru yöneltildiğinde konuşurdu. Sakin, birlikte yaşanması kolay, geçimli bir insandı.

"Gördüğüm kadarıyla yalnızsın."

"Eh, zaman zaman böylesi daha iyi oluyor." O da oturuyor, bir yandan da gülümseyerek JP'yi inceliyor.

JP, sessiz birinin karşısında oldum olası tedirgin olurdu ve nasıl davranacağını bilemezdi. İlla da bir konuşma başlatmak zorunda olduğunu sanıyordu. Bir türlü kurtulamadığı bu savunmacı yan, onu, İhtiyar'ın karşısında bile rahatsız ediyordu. Bununla birlikte, ikisinin boş olarak buldukları ve JP'nin kalacak yeni yer bulduğunda terk ettiği bu yerde uzun süre yaşamlarını paylaşmışlardı ve İhtiyar'ın çok konuşmadığını biliyordu. Gelgelelim konuşmak zorunda kalmadı. Konuşmayı başlatan İhtiyar oldu.

"Baksana, uğramana sevindim... Sana bir şey önereceğim."

JP biraz şaşkın, ona bakıyor. Bu denli doğrudan giriş, onda daha önce gördüğü bir davranış değildi.

"Sana göre bir işim var," diye konuşmaya başlıyor İhtiyar, arkadaşının şaşkınlığını görmezden gelerek.

"Benim çalışmaktan aciz olduğumu bal gibi biliyorsun. Bisiklet bile kullanamıyorum... Ellerimle hiçbir iş yapmam mümkün değil... O halde..."

"Düzenli bir işten söz etmiyorum. Bu yalnızca benim hazırladığım bir şey... Herhangi bir riski yok... sakin... Hem sonra

yalnızca ikimiz olacağız!"

O bunları söylerken, JP onu süzüyordu.

"İyi de, neden ben? Bir sürü insan tanıyorsun..." dedi, her şeyden kuşkulanıyordu.

"İyi bildin... Sen bu çevrenin dışındansın... Hem sonra, sana güveniyorum. Aklın başında..."

"Dur bakalım!..." JP onu durduruyor. "Daha fazlasını bilmek istemiyorum."

İhtiyar ona karşı çıkmaya kalkışıyordu: "Fakat senin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu biliyorum... Her gün çalıp çırpıyorsun... Bir gün olsun enselenmedin! Sinirlerin çok sağlam..."

JP, hoşgörülü bir tavırla gülümsüyor.

"Baksana... Benim yaptığım çalıp çırpmak değil, ben sadece ihtiyaçlarımı karşılıyorum, bu ikisi tamamen farklı şeyler. Eğer bir ihtiyacım varsa ve eğer bunu karşılayacak durumda değilsem, ki genelinde öyleyim –pratikte hep beş parasız bir insanım–, o zaman, hırsızlık yapıyorum. Ama ben yalnızca ihtiyacım olanı alıyorum... yiyecek, sırtıma geçirecek bir şeyler... yazı yazmak için bir defter vb. Ama ben hiçbir zaman satmak ya da yarar sağlamak için bir şey çalmıyorum. Ben, aldığım bu şeylerin toplumun bana borçlu olduğu şeyler olduğunu düşünüyorum... Öyleyse ortada hırsızlık diye bir şey yok... Belki de işte bu nedenle kendimi kontrol altında tutarak bu işi her gün yapmayı başarabiliyorum... Senin yaptığın gibi, hırsızlık yapmak, gerçi suçlamıyorum ama, benim işim değil bu."

O konuşurken, İhtiyar eğlenmişe benziyordu: "Anlıyorum... Unut gitsin." Sonra ayağa kalkıp kuzinede ısıtmak üzereyken JP'nin gelmesi üzerine bıraktığı yemeğin başına dönüyor. Yemek pişirmekten hoşlanıyordu. Bu işi yapmaktan büyük bir keyif alıyordu. "Şaraplı sığır yahnisi pişirdim... Yemeğe kalır mısın?"

"Olur, kalayım, sağ ol."

Bu mutfakta hava güzel ve sıcaktı. İhtiyar'ın mahalleden temin ettiği, aralarında en ufak bir uyum bulunmayan eşyalarla döşenmiş mutfak sevimli bir yerdi. Çöplerin arasında sahipleri tarafından atılmış ya da eski sakinlerin evi boşalttıkları gün terk ettikleri akıl almaz eşyalar buluyordu. En azından ihtiyar öyle olduğunu söylüyordu.

"İnsanların neleri atabildiklerini bir görsen, aklın durur!"

Bir yandan konuşurken bir yandan sofrayı kurdu, yemeği servis yaptı.

JP, daha ilk lokmada, ne kadar acıkmış olduğunu anladı. Fakat ihtiyaçlarını açığa vurmak istemediğinden aheste aheste yedi. Başkalarıyla ilişkilerinde, aç olduğunu, yorgun olduğunu ya da kafayı bulduğunu belli etmemek değişmez kuralıydı. Bunlar, haklı gereksinimlerini dile getiren şeylerdi, ama bir zayıflık belirtisi olarak görülebilirdi; söz gelimi, en temel gereksinimlerini karşıla-yamamasını gizlemesi gerekiyordu. Çünkü bu çevrede, bu durum sakıncalı olabilirdi. İnsanlar onu ne kadar güçlü olarak kabul ederlerse, o kadar yargılamazlardı. Böylece hiçbir konuda kimseye hesap vermeden, dilediği gibi yaşamayı sürdürebilirdi. Şansının yaver gidişinden, İhtiyar'ın evine tam zamanında gelişinden memnun, yemeğin tadını çıkarıyor. Fakat şansı olmasa, bugün belki de yaşıyor olmazdı.

JP kendisine yapılan öneriyi bir kez daha düşündü. Biraz nakit paranın zaman zaman hiç de fena olmayacağını kavradı. Gelgelelim bu parayı temin edebilmesi için tek yol, rastlantıya bağlı olarak gelişen cömert kadın ilişkileriydi. Ve bu kadınlar pek de cömert olmuyorlardı. İstemekten tiksindiği için, kimi zaman kendi kendini tatmin ettiği oluyordu, fakat bu pek seyrek oluyordu ve nedenini hep biliyordu.

O anda kapıya vuruluyor. İhtiyar kalkıp açıyor. Gelen, sersem yüzü ve yuvalarında adeta sarhoş bir gemi gibi alabora olup duran gözleriyle Zomb idi. Ancak, bu alık görünümün gerisinde, her şeyi görüyor ve duyuyordu Zomb; fırsatları kollamasını ve bundan kendine en büyük çıkarı sağlamasını çok iyi biliyordu. JP, ondan hoşlanmaz ve varlığından rahatsızlık duyardı. Orada olduklarını belirtmek için birbirlerine baş işareti yaptılar, sonra Zomb iki odadan birinde gözden kayboldu.

İhtiyar, JP'den, Zomb'un gelişinden dolayı özür diliyora benzeyen bir yüz ifadesiyle mutfağa döndü. Çünkü JP'nin, şu anda evini paylaştığı kişiden hoşlanmadığını biliyordu.

"Herhalde yatağı da paylaşıyorlar," diye düşündü JP. Onların ikisini aynı yatakta görmek düşüncesi onu güldürdü.

"Ne var..." diye sordu İhtiyar hemen savunma durumuna geçerek.

"Zevkine hayranım doğrusu, koskoca sokaklarda, bula bula bunu buldun ha! Tanrım, ne iğrenç şey öyle! Ha, ha, ha..."

İhtiyar şakayı paylaşırmış gibi yaptı, fakat kahkahası sinirlendiğini ele veriyordu. JP, bu şakayı yaptığına pişman oldu. Olan olmuştu. Büyü bozulmuştu ve JP çekip gitmek istedi, ama birdenbire kalkıp gidişi durumu adamakıllı ciddileştirirdi. Bunun hiç de öyle Vinnie'ye yaptığı takılmalar kadar başarılı geçmediğini düşündü. Vinnie her şeye izin veriyordu, bir şaka yaptı diye hemen bunu ona pahalıya ödetmeye kalkışacak insanlardan değildi. Dostlarıyla olsun, karşılaştığı insanlarla olsun, kadınlarla olsun... Fakat Vinnie'nin, yakın olduğu kimseler için bir kolaylığı ve bir çekiciliği vardı, onun gibi olmak zordu.

İhtiyar, adeta onun düşüncelerini okurmuş gibi:

"Ee, Vinnie'den ne haber, son günlerde gördün mü?" diye sordu.

"Şu anda onun yanından geliyorum."

"Ya öyle mi, peki nasıl?"

"Nasıl olsun, hep aynı... Her türlü gerçek bir yana, onun kendi gerçekleri bir yana... Başaracak gibi görünüyor..."

İhtiyar gülümsedi. "Etrafında yine öyle çok kadın var mı?"

"Sanırım öyle, ama söz etmiyor... ve bu sabah onu yalnız buldum."

İhtiyar başını salladı.

Yemek bittiğinde, JP artık uyuşturucunun etkisinden kurtulmuştu. Merdivende ayak sesleri duydu, sonra kapı çalındı.

Zomb gidip açtı. Gelen, sinirli bakışları, kesik kesik davranışları olan La Chouteuse idi, yanında da bir kız vardı. Hepsi birden mutfağa yerleşiyor ve mekânın sahibi olup çıkıyorlar.

"Bir şey mi var?" diye soruyor Zomb.

"Hayli zor oldu... uzun süre beklemek gerekti!" diyor Chouteuse ve ceplerini karıştırmaya koyuluyor. Kız çantasından bir sigara çıkarıp yakıyor ve sinirlice üst üste nefesler çekiyor.

İhtiyar sessizce onlara bakıyor.

"Beyaz bulamadım... esmer var... Uzanmak gerekti!" Chouteuse böyle oturduğu yerde paketini çıkarıp ceplerini karıştırarak söylenip dururken, Zomb ayakta, tepesinde dikiliyordu. "Sıringan var mı?" diyor Chouteuse ve yanıtını beklemeksizin bir paketi a-

çıyor. Zomb odasına gitmek üzere mutfaktan ayrılıyor. İşte tam bu anda Chouteuse, JP'yi görüyor. "Ne haber?" diye soruyor ilgisizce. Ve yeni baştan esmeri paylaştırma işine koyuluyor. Kendine, kızdan ve Zomb'dan daha büyük payı almayı da unutmuyor tabii.

Elinde, masanın üzerinden aldığı ve yıkamaya bile gerek görmeden içine bir parça su doldurduğu kaşık, içinde toz bulunan minik torbacığı mıncıklıyor, hepsini karıştırıyor. Kız bir kibrit çakıyor, bir yandan izmaritinden nefesler çekerken bir yandan da kaşığı ısıtıyor, bir şıringayla dönen ve temizlemek amacıyla iğnenin ucunu emmekte olan Zomb, şıringayı adama uzatıyor. Beriki, yuvalarından fırlamış gözleri ısınmakta olan kaşığa dikili, koparılmış bir sigara filtresini kaşığa daldırıyor, sonra da iğneyi batırıp sıvıyı filtrenin içinden çekiyor.

Mutfakta gergin bir hava hâkimdi. Zomb hâlâ adamın arkasında ve ayakta, kız sandalyesinin üstünde ve ikinci bir sigara yakmakla meşgul, İhtiyar ise bütün olup bitenleri bir tiyatro eseri seyredermiş gibi seyrediyordu, JP de onların ortasına oturmuştu. Adam kolunun yenini sıyırmıyor. Yara izleri ve kabuklarla kaplı bileğinde bir damar arıyor, başaramıyor, yeni baştan deniyor, bir kez daha çuvallıyor. Alnında terler belirmişti ve gözleri yuvalarından fırlamaya hazır gibiydi. İğneyi tutan eli titriyordu.

JP, ilgisini kızın üzerinde topluyor. Genç olmasına gençti, ama yüzünde belirgin bir biçimde sıkıntının izleri vardı, dudaklarında hüsrana uğramış, acı somurtma ifadesi görülüyordu ve makyajının altında derisinin çoktan yaşlandığı fark ediliyordu. Zayıf mı zayıf, sinirliydi, göze batan bir kıyafet giyinmişti; elleri ve bilekleri takıdan geçilmiyordu. Önden iki dişi eksikti. Uzun siyah saçları ve bronz rengi teni kendisine melez havası veriyordu. JP, bu manzaranın kendisinde yarattığı düşünceleri uzaklaştırmak istercesine başını salladı.

Bu arada Zomb, gittikçe sinirlenmeye başlıyordu. Kollarını kaşıyor, odanın ortasında volta atıyor, zaman zaman kabına sığmaz hale geliyordu. JP'ye göre, adam enjektörü ötekinin elinden kapıp kendi koluna saplamamak için akıl almaz bir çaba gösteriyor olmalıydı. Bacağında el kadar bir donla dolaşması, yaradan ve çürükten geçilmeyen bakımsız, bıngıl bıngıl vücudunu sergilemesi onu olduğundan çok daha iğrenç kılıyordu. "Şu manzaraya bak!"

Midesi bulanmıştı. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşmıyordu, ne var ki bu müptelalara ve onların bu şekilde hastalıklı bir biçimde kendilerini teşhir etmelerine bir türlü alışamamıştı. Kendilerini böyle teşhir etmelerine ne gerek vardı ki? Her şeyi anladığını sanan o bile bunu kavrayamıyordu.

Chouteuse sonunda dördüncü denemede damarını bulmuştu. Şırıngaya kan boşaldı, kırmızı bir bulut şırınganın içindeki sıvıya karıştı, sonra bu kan bulutu, pistonun önü sıra ilerleyen uyuşturucunun itmesi sonucu yavaş yavaş mor damara giriverdi. Birkaç saniye sonra Chouteuse rahatlamış görünüyordu ve keyfini çıkarmak için şırıngayı damara saplanmış olarak bıraktı. Bir süre sonra yavaşça çekip aheste aheste, elinde kaşık, beklemekte olan Zomb'a uzattı. Adam şırıngayı kapıp kendi uyuşturucusunu hazırlamak üzere kızın yanına oturuverdi. Chouteuse'ün gözleri devrilmişti, kafayı bulduğu açıkça belliydi. Ama etki fazla uzun sürmedi. Bir sigara yakıp aklına eseni söylemeye başladı. Bununla birlikte kimsenin onu iplediği yoktu ve onun bu iki kokain arkadaşına duyduğu ilgi, sadece şırıngayı tekelinde tuttuğu sürece söz konusu olabilirdi.

"Ne pahasına olursa olsun dikkatleri üzerine çekme gereksinimi..." diye düşündü JP. Bu arada Zomb da şırıngayı damarına saplamıştı ve sıra kıza geldi. Sinirli bir halde, dudaklarını ısırarak, bir türlü damarı bulamayan kız, bunu yapamayışına sızlanıyordu; arkadaşlarından da en ufak bir yardım görmeyince, bağırıp çağırmaya koyuldu, son denemesi yine başarısızlıkla sonuçlanınca, bileğinden akan kan arkadaşını kızdırdı sonunda.

"Saplamayı bilmiyorsan... saplama, kaltak!"

"Serseri! Benim paramla kan düzüyorsun... İğrenç herifff!..." Ağlamaya koyuldu. Adam sonunda kızın fularını aldı, koluna boğum yapıp damarını buldu ve şırıngayı sapladı.

İhtiyar, sakin sakin seyrettiği manzaranın tadını çıkarıyor gibiydi.

"Şu üçü... tüm vakitlerini ve enerjilerini asla doyuramadıkları bir ihtiyacı gidermekle geçiriyorlar... Ve bu ihtiyaç kendilerine her geçen gün daha az zevk verirken daha fazla uyuşturucu gerektiriyor..." diye geçiriyor içinden usanan ve çekip gitmek isteyen JP. "Bir vuruş uyuşturucu için yapmayacakları şey yoktur... Tanrı'nın cezası şeyler, tek bir doz için her şeyi yaparlar... ve po-

lisler onlardan herhangi bir şeyi sızdırmakta hiçbir güçlük çekmez... onları ele geçirdikleri gün... eğer bu daha önce yapılmamışsa..."

"Hey, sen!" diye JP'ye sesleniyor kız. "Sen vuruş yapmıyor musun?" JP, kıza dönüyor.

"Hayırrr..."

Kız bir süre ona bakıyor, onu yargılıyor, sonra önemsiz bir eşyaymış gibi onu görmezden gelmeye başlıyor.

Bu sırada İhtiyar, bir sigara paketinin üstünü saran alüminyum kâğıdı açıp bir esrar tabakası çıkarıyor. Bir ucundan kırıyor ve JP'ye uzatıyor.

"Al, bu senin."

"Sağol, mangırım yok."

"Önemli değil, küçük bir armağan."

JP, parçayı alıyor ve cebine koyuyor. Kalkıyor, İhtiyar ile birlikte yürümeye koyuluyor. Kapının önünde İhtiyar onu durduruyor. "Tepeni attırdılar, değil mi?... "

Bunu sempatiyle söylüyor.

"Ben iyiyim... Seni gördüğüme sevindim." Hemen dışarı çıkıyor, sonra arkasını dönüyor: "Tekrar sağol."

İnerken, arkasından kapının kapandığını ve kilitlendiğini duyuyor.

5 Sokağa varınca derin derin soluk aldı. İçinden özgürlüğüne kavuşmuş bir mahkûm gibi koşmak geçiyordu. Dışarıda olmaktan, bu kâbustan kurtulmaktan, ne ise o olmaktan mutluydu. Tanığı olduğu tüm sahneleri kafasından attı, geride o anların iyi yanını, İhtiyar ile geçirdikleri zamanı, yemek yiyişlerini, adamcağızın ziyaretin sonundaki dostça davranışını tuttu yalnızca. Sokaklarda gelişigüzel yürüdü, biraz önce gördüğü tiplere benzer insanlarla, bu arada, can çekişen bir mahallenin sağlıklı yanını oluşturan ev kadınlarıyla, oyun oynamakta olan çocuklarla karşılaştı.

Gaîté sokağına sapıyor, Montparnasse'ı kat ediyor, Luxembourg parkının parmaklıkları boyunca yürüyor, Saint-Germain'e yöneli-

yor, Buci köşesinde duruyor. Önünde koskoca bir gün koskoca bir yirmi dört saat kendisini bekliyor ve cebindeki esrar parçasıyla oynayarak yemekten sonraki huzurun, mahalleyi neşelendiren kış güneşinin tadını çıkarıyor. Bu esrar başka zevklerin habercisi. Bir süre orada kaldı, bir şey beklediği falan yoktu, sadece sokaklardaki yaşamı izledi. Tam çekip gitmenin ve günün tadını çıkarmanın vaktiydi. Gerçek anlamıyla tanıdığı hiç kimseyle karşılaşmadı, birkaç kıza asıldı... Israr etmeden, özel bir sonuç beklemeden. Vakit öldürmek, kendini olayların gidişine bırakmak, yaşamakla yetinmek arzusu ona yeterliydi. Ve orada, sokağın köşesinde, kavşağın öte yakasında, kendiyle aynı yöne gitmekte olan Albert'i fark etti.

"Hey, Albert!" diye hayretle sesleniyor, bir yandan da el kol işareti yapıyor.

Albert de onu görüyor, işaretine karşılık veriyor. Yanına geliyor. Kendisini gördüğüne çok sevindiği her halinden belli. Kaldırımın köşesinde karşılaşıyorlar. Kucaklaşıyorlar.

"Vay canına, seni gördüğüme sevindim!... İyi de, ben seni Hindistan'da diye biliyordum!... Döndün demek..."

Albert, maviş gözlerinin içi gülerek başını sallıyordu. "İki gün oluyor. Mahalleye yeni geldim." Çizgileri çilecileri çağrıştıran, kadidi çıkmış tüysüz yüzünde oldum olası son derece anlamlı, cıvıl cıvıl bakışları, çıkık elmacık kemikleri, kâğıt gibi ince dudakları vardı. Zayıf mı zayıf, kara yağız bir insandı ve sırtındaki uzun paltonun içinde iyice kayboluyordu. Ayaklarında binbir emek verilerek yapılmış bir çift kovboy çizmesi vardı.

Albert çizmeleri incelemesine izin veriyor. "Dün giydim," diyor." Çizmeler vitrindeydi... Kapıyı açtım... çekip aldım onları ve koşarak uzaklaştım..." Gülmeye koyuluyor. "Sanıyorum, tezgâhtar kadın beni görmedi." Paltosunu aralıyor ve ince beyaz çizgili mavi bir tulum gösteriyor. "Bu da öyle..." Gülüyorlardı. "Palto öyle değil, o hediye... Eski kız arkadaşım verdi onu... Biliyorsun, hani şu resim yapan." Onu nasıl unutabilirdi ki! İkisi akıl almaz bir çift oluşturuyorlardı. Zaman zaman mahallede görüyordu kızı, saçlarını kazıtmış, Albert gibi sıska mı sıska, sırtında yürüdükçe peşi sıra dalgalanan siyah ipekten bir pelerin...

Albert birkaç kelimeyle şu andaki durumunu açıklamıştı.

"Eh, bir kadeh atalım, bu arada sen de bana arkadaşlardan söz edersin." JP'nin koluna yapışmış sıkıyordu. JP, canlı cenazeden farksız görünümdeki bir insanın elinin böyle kerpeten gibi oluşuna şaşırmıştı.

"İyi fikir..."

Sokağın köşesindeki kahveye giriyorlar.

"Bende beş para yok!" diye mazeretini bildiriyor JP.

"Dert değil... Bende para var."

Tezgâhın önüne dikiliyorlar, Albert bir bira ısmarlıyor. JP bir sıcak çikolata.

"Sen hâlâ sağlığına özen gösteriyorsun!" diye takılıyor Albert.

"Alkolden hoşlanmıyorum. Biradan bile... Yalnızca yanımda Vinnie olduğu zamanlar içiyorum... O, ne bulsa içiyor... ve ancak onun içtiğinden içersen ikramda bulunuyor... Eh o zaman ister istemez..."

Bu söz, onların birbirine madik atmaya çalışmalarını gözünün önüne getiren Albert'i güldürüyor.

"Sahi, Vinnie hâlâ burada mı?"

"Elbette, hem de keyfi gıcır. Ama eskisi kadar sürtmüyor artık... Mesafe kat etti... değişti..."

Albert onu ciddiye almıyor. "Yine öyle uçkuru elinde mi geziyor?"

JP gülmekle yetiniyor. Bu, Albert'in Vinnie'yi tanımlamak için kullandığı bir sözdü. Herkes uyuşturucu peşinde, şu bu kaygısıyla yaşarken Vinnie'nin her an uçkurunu çözmeye hazır olduğunu, bunun da bir bakıma onun uyuşturucusu olduğunu söylüyordu.

Bir arada olmaktan, birbirine kavuşmaktan, dirseklerini tezgâha dayamaktan memnun; orada zamanın dışında, zaman olmadan, kendi aralarındaydılar. İlişkilerinde hiçbir şey değişmemişti.

"Domino'nun öldüğü doğru mu?"

Albert, JP'ye dönüyor, bakışlarıyla adeta onun içine nüfuz ediyor. Orada bir şeyler ararmış gibi bir hali var. Yüzünün çizgileri geriliyor, ardından JP'nin yüz ifadesinde doyurucu bir yanıt bulmuşçasına, yeni baştan gevşiyor. "Evet." Susuyor. Sonra devam ediyor: "Fakat orada gayet iyi. Ne olursa olsun geri gelmek istemezdi." Bir süre başka bir şey söylemeden öylece suskun kalıyorlar. İkisinin de tanıdığı ve kendi usulünce sevdiği Domino ile

anıları geçiyor gözlerinin önünden.

"Biliyor musun", diye yeniden söze koyuluyor Albert suskunluğa ve kafalarından geçen düşünceler zincirine son vermek için. "Orada başımıza tuhaf şeyler geldi." Arkasını dönüyor, tezgâha dayanıyor. "Bir gün, Afganistan'da", diye başlıyor "otobüsten iniyoruz, –biliyorsun hani, bırak içini çatısı bile eşyalarla, tavuk horozla, insanla hınca hınç dolu şu yerel otobüslerden biri–, uzatmayalım, durakta otobüsten iniyoruz. Üçümüz... Uyuşturucuya ihtiyaç duyuyoruz, vuruş yapmak zorundayız... ve üzerimizde afyon var... Nereye gitsek, nereye gitsek?... Apar topar kendimizi umumi helalara atıyoruz. Kerpiçten ve ahşaptan yapılmış eski bir kulübe burası... Deliler gibi içeri dalıyoruz... İçi bir karanlık bir karanlık! Arı kovanı gibi sinekten de geçilmiyor... Ateş yakmak ve afyonu eritmek için elimize birkaç eski gazete alıp adeta cennete girermiş gibi dalıyoruz helaya. Vuruş yapacağız güya... Aman Tanrım helayı göreceksin! Her taraf boktan geçilmiyor. Yerler, duvarlar, bir kibrit çakıyoruz, gazete kâğıdından bir anda büyük alevler yükseliyor... Ve Domino, küçük bir kaşıkla, afyonu bu alevde ısıtmaya çalışıyor sözüm ona..." Sahneyi gözünün önüne getirerek güldü. "Bu arada, dışarıda, kapının önüne insanlar birikmiş, bekleşip duruyorlar... Ellerindeki sopaları yere vuranlar mı dersin, duvarlara vuranlar mı.. Herifler adamakıllı gergin. Ve biz, bulanık kafayla, hiçbir şeyden habersiz, işimize bakıyoruz. Bereket versin, yanımızdaki genç... adamların bizi bir temiz pataklamak istediklerini söylüyor, meğer kadınlar tuvaletine girmişiz! Ha, ha, ha... Düşünebiliyor musun, Müslüman bir ülkede... Biz, boku görünce burayı erkekler tuvaleti sanmışız... Durumu kavrıyor, malzemelerimizi, afyonu –he-nüz vuruşu yapabilmiş değiliz tabii– topluyoruz ve koşarak orayı terk edip canımızı otobüse zor atıyoruz. Herifler sakinleşiyor, ama o panik arasında ateşi unutmuşuz... büyüyüp yayılarak tüm tuvaletleri sarmasın mı!"

"Ha, ha, haaaa..."

Albert, onun böyle kahkahalar atarak güldüğünü görmekten memnun, gülümsüyor. Ona yolculuğunun yalnızca iyi yanlarını aktarmak istiyordu.

Albert, bir bira daha ısmarlıyor. JP bir esrarlı sigara daha sarıyor. Onu, daha önce defalarca bir araya geldikleri bu kahvede,

dirsekleri barın tezgâhına dayalı, sakin sakin içiyorlar.

Daha sonra tezgâhtan ayrılıyor, camlı bölmenin yakınlarında kavşağın harika bir biçimde görüldüğü bir masaya oturuyorlar... Burada gerçi içki daha pahalıydı, ama daha rahattı ve konuşmak, esrar içmek için çok daha korunaklıydı. Korunma ihtiyacının, alıştıkları ve kendilerine dostça davranan patronla bir ilgisi yoktu tabii, ama belli mi olur, bakarsın bazı patavatsızlar çıkabilirdi. Hiçbir şey yapmadan, konuşmadan oturup sakin sakin etrafı seyretmek, hayal kurmak, vakit geçirmeye çalışmak, zamanla dalga geçmek –geçmiş ve şu an bir bütün haline gelmişti artık–, yeniden kafayı bulmak... Her neyse JP'yi ilgilendiren işte buydu ve içtikleri esrar iyiydi, ciğerlerin derinliklerine rahatça iniyor, kana yayılıyordu, başı ağırlaştırmadan, bazı kimyasal uyuşturucuların yol açtığı paranoyak durumların tam tersine, bu şekilde bir akıl hafifliği, görüş parlaklığı, *the insight** veriyordu...

Albert iyi bir herifti ve tıpkı başkaları gibi JP de bunu biliyordu. Albert gibi birçok insan kendini dağıtmış, şerefini her şekilde tehlikeye atmıştır, çevreleriyle, toplumla, hatta polisle ters düşmüştür. Bununla birlikte, sadece toz yüzünden ve hayatla karşı karşıya bulunduğu için değil, aynı zamanda büyük, yararsız, dünyada bile, özellikle de müptelaların dünyasında, rahatsız edici duyarlılığı yüzünden çok zor bir hayat süren Albert, kendisi olarak kalmayı başarmıştı. Ama JP'nin onda hayran olduğu yan –bunu fark etmesine de Vinnie yardımcı olmuştu– bu çocuğun müptelaların birçoğunun davranışlarından farklı bir karakter ve davranışa sahip oluşu, onlar gibi teşhircilikten hoşlanmayışı, yokluk sırasında hiç şikâyet etmeyişi, onun yüzünden bir başkasının cehennem hayatı yaşamasına asla göz yummayışıydı. Albert ayrıca toplum dışı bir insan da değildi. Toplum onu değil, kendisi bu toplumu dışlamıştı.

"Hindistan, nasıl?"

"Nasıl olsun, duruma bağlı..." Albert derin derin göğüs geçirdi. "Oraya eğer, saçın uzun, ama cebin seyahat çeki dolu Amerikalı hippi kılığında, yoksul tavırlı ama dönüş bileti garantide biri olarak gidecek olursan, gizemli kimseyi oynayabilir, istediğini alabilir ve sana değil parana saygı duyan yerli halkın gözünde saygın bir yere

* Kavrama.

sahip olursun. Böylece kendine bohem, maceracı, risklere hazır havası verirsin, her şey tıkırında demektir... Bu arada birçok kimse notlar almak, kamerayla kaydetmek suretiyle döndüğünde bütün bunları satıp para kırıyor... Bu durumda... İŞLER YOLUNDA... Biz oraya nasıl gittik biliyorsun... Parasız pulsuzduk... Belli bir düzenimiz yoktu, gün bulup gün yiyorduk... kendi olanaklarımızla geçiniyorduk... çoğunlukla belli bir süreden beri oraya yerleşmiş insanların sırtından geçiniyorduk..." Birden durdu, düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Bilirsin, Hindistan'a, genelinde de Doğu'ya yolculuklar başlayalı her şey çok değişti. Önceleri, gelenlerin sayısı azdı, bizim gibi tipler orada ilgi uyandırıyordu, daha önce gelen sömürgecilerin tersine sıcak ilgiyle karşılanıyorlardı. Hatta kimi zaman oralılar gibi yaşamaya çalışıp doğrudan ve son derece kişisel bir şekilde onların değerleriyle yakından ilgilendikleri için hayranlıkla karşılanıyorlardı. Ama her şey değişti..." Yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. "Bir bakıma, hani hareketin henüz ticari boyut kazanmadığı, bozulmadığı, şu andaki yapıya bürünmediği dönemlerde burada olduğu gibi... Şu anda Hindistan, rock dünyasının büyük mültimilyoner mistiklerinin irili ufaklı tüm ekranlarda boy gösterişinin ardından buraya akın eden turistlerin; devlet adamlarına ve batı kentlerimizin o güzelim mahallelerinde oturan öteki burjuvaziye uyuşturucu temin eden satıcıların işgali altında... Bugün, eğer bir Batılıysan ve Hinduların çoğu gibi yoksulluktan sokaklarda yaşamak zorundaysan, koskoca denizde bir damlasın demektir... Pislikten farkın yoktur... Elindeki üç beş kuruşu da senden çalmaya çalışırlar, dahası bunu yapmak için gözünü kırpmadan öldürebilirler seni. Ve artık anlamaz oldukları bu çulsuz Avrupalılarda ilginç hiçbir şey bulamazlar... Orada yaşam çok zor, çok çok zor... Ve her tarafta uyuşturucuyla... hastalıklarla, bitle pireyle iç içe olursun..." Durup sözlerinin yarattığı etkiyi silmek amacıyla gülümsedi, sonra konuşmasını sürdürdü:

"Çok güzel bir ülke... manzaralar... tapınaklar... alabildiğine değişik, birbiriyle çelişen halklar, yaşamın gerçek kaosu... Bizlerin homojen ve sterilize ortamlarımızdan öylesine uzak ki!..."

JP bir işaretle onayladı. Albert'in ne demek istediğini biliyordu. Sonra ekledi: "Zor olmadığını düşünmüyorsun herhalde... Domino yüzünden... "

Albert'in ona öylesine düşmanca bir bakışı vardı ki, hayret etti. "Domino, onu kimse öldüremezdi. Her ne olursa olsun Hindistan'da asla. Demin de söyledim, dönmek istemiyordu o! Her şeyi anlamıştı. Burası olmuş, orası olmuş, onun için aynı boktu!" Bir sigara yaktı. Hafifçe elleri titriyordu. "Gitmek, değişik yerlere gitmek, başka yerler görmek onun tarzıydı. Anlıyor musun?" Ve doğrudan JP'nin gözlerinin içine bakıyor.

Beriki bir süre onun dayanılmaz bakışına karşılık veriyor, sonunda gözlerini kaçırıyor.

Sessizce oturuyor, her biri kendi dünyasına dalıp sokağı seyretmeye koyuluyor.

6

Vinnie pikaba yeniden müzik koyuyor, halının üzerine oturuyor, şu anda yalnız. Sigarayı fazla kaçırdığı zamanlar olduğu gibi ağzı kurumuş ve damakları birbirine yapışmıştı. JP'nin gitmesi ona iyi gelmişti. "Bu tür uyuşturucular insanı bir yere götürmüyor. Bunu biliyorum... ama yine de her defasında bu tuzağa düşmekten kendimi alıkoyamıyorum..." Odanın dağınık, çıfıt çarşısından farksız oluşu ilk kez dikkatini çekti. Her şey her tarafa saçılmıştı... Kirli, temiz giysiler, kap kacak, –yemeğini çoğu zaman yerde, tabak kırıkları üzerinde yiyordu– çoğu zaman botlarıyla üstlerinde yürüdüğü halde hâlâ çalan kılıfsız plaklar, kâğıtlar, notlar, fotoğraflar, eski mektuplar, her çeşit eşya, müzik aletleri –komple bir Slingerland bateri kurulmuştu–, kızlardan aldığı sayısız takı, çeşitli makyaj malzemeleri... Çok az mobilya. Çift kişilik bir yatak, bir masa, iki sandalye, bir sehpa, bir etajer ve birkaç lamba, bir lambader...

Her kafayı buluşunda olduğu gibi yeniden canlanmıştı ve enerjisini harcamak için elinde pek olanak yoktu. Daha fazla, yıkılıncaya kadar uyuşturucu almak –bu çok ender oluyordu–, öğleden sonra bir kıza telefon edip akşama kadar onu düzmek... Ayrıca eşyalar arasında bir yolculuğa çıkıp hızla geçmişinin derinliklerine de dalabilirdi... Bir defasında her şeyi düzene koymaya, ihtiyacı olmayanları atmaya karar verdi.

Işe koyuldu. Bir süre sonra, yıllar yılı biriktirdiği ve özellikle zihinsel açıdan kalabalık etmekten öteye geçmeyen her türlü anıdan kurtulmaktan gerçek bir haz duydu.

* * *

Banyoda duştan fışkırarak akan suyun sesi, Val'in, içinde yaşadığı ana dönmesini sağlıyor. Yerinden kalkıyor, henüz yaktığı sigarasını tuvalet masasının önündeki cam rafa bastırıp söndürüyor. Hızlı ve kendinden emin adımlarla odayı kat ediyor. Banyoda. Musluğu kapatıyor, ayağındaki yüksek topuklu terlikleri çıkarıp siyah beyaz karoların üzerine fırlatıyor. Eğiliyor. Parmaklarının ucuyla suyun sıcaklığını kontrol ediyor. Memnun, satenden yapılmış ağır bornozunun kemerini çözüyor, cildine soğuk soğuk değen bornoz, kalıba gümüş döküyormuşsun gibi ayaklarının dibine yığılıveriyor. Çekinmeden, kendisine görüntüsünü iade eden aynaya bakmadan, ayağının birini suya daldırıyor. Yavaşça. Baldırının hizasını sıcak bir çember kuşatıyor. Küvete giriyor, konuksever ak köpüklerin altında görünmez olmuş suya yavaş yavaş kendini bırakıyor. Suyun içinde kayboluyor. Tamamen. Vücudunu oraya yerleştiriyor. Kendini bırakıveriyor, bacaklar ayrık bir şekilde uzanmış, baş küvetin çeperine yaslanmış. Gözler kapalı. Sinirlerinin tüm lifleri çözülüyor. Alnında domur domur terler, kafası bomboş, esrar içmiş kadar kafayı bulmuş, yavaş yavaş yarı bilinç durumuna sürükleniyor... Sıvıyla sarılmış, onun sıcaklığıyla korunmuş –tıpkı ana rahmindeki çocuktan farksız– Val, kayıyor, uzaklara doğru akıyor adeta. Yüzeyin altına dalıyor, sıcaklığın yüzünün hizasına kadar çıktığını hissedip başını yeni baştan suya daldırıveriyor...

Uyku sersemi. Soluğunu tutuyor, kendini suyun altında, küvetinde boğulmaya bırakıyor... Suyun basıncı altında kalbinin güm güm attığını duyuyor. Keskin, derin bir titreme. Gözlerini açıyor. Ciğerlerinin havasızlıktan bunalıp patlamaya hazır hale geldiğini hissediyor. Dudaklarını ısırarak elinden geldiği kadar bu şekilde kalmaya çalışıyor. Birden, buğulu havayı soluyarak, sessiz bir çığlıkla, ağzı açık bir halde suyun yüzünde yeniden beliriyor. Az sonra aynı sahneleri yinelemek üzere...

Elinde kese, vücudunu keseliyor, kesenin cildinde meydana getirdiği tahrişlerden tat alarak. Uzunca bir süre böyle kalıyor... Sonra ayağa kalkıyor, sırtına kamçı gibi inen, kaslarının yeniden taş gibi sertleşmesini sağlayan soğuk duşun altına giriyor. Son derece memnun, oyalanmadan, ağırdan almadan çabucak kurulanıyor, bornozunu sırtına geçiriyor. Uyanmış bir halde odasına dönüyor. Tuvalet masasının önüne oturuyor. Yeni bir sigara yakıp bacak bacak üstüne atıyor; ortaya çıkan bacaklarını, iki parmağını derinin üstünden kaydırarak inceliyor. Deri kaymak gibi. En ufak bir kıl, sıyrık, yara izi yok...

Uzun kaslı bacaklar, ince, kemikli, gayet belirgin ayak bilekleri, topuğun yuvarlak şeklini ortaya çıkaran uzamış damla şeklinde güçlü kiriş kemiği, beyaz porselen üzerindeki ince çatlaklar gibi her tarafa yayılmış mavi mavi damarların yer aldığı neredeyse mükemmel, şeffaf cilt. Mavi cilalı tırnakları. Işıl ışıl parlayan katmanlar. Hafif... Değişik pozisyonlarda bacaklarının görünüşünü inceliyor, yeni, bilinmeyen bir açı arıyor... Kasların üzerinde bir gölge, bir başka pozisyon... Oturmuş halde... bir nefes çekiyor, sonra bir nefes daha... Sigarasının kırmızı filtresini yakacak neredeyse. Çok fazla... Ayak tabanını sandalyenin kenarına yerleştirerek dizlerinden birini çenesinin altına çekiyor. Sigarayı bırakınca, eline küçük şişesini alıyor; ağır, yoğun cilaya bulanmış incecik fırçayı çıkarıyor, tırnaklarının üzerinden geçiriyor. Ayak parmakları gerilmiş. Bornozu açılmış, sandalyenin yanına düşmüş. Yukarı çekilmiş ve kasık kıllarının hizasından açılmış uyluğunun görüntüsü aynada yansıyor.

Yavaş yavaş tırnaklarını ojeliyor. Sonra ojesi tamamlanan ayağını özenle yere indiriyor, ötekini boyamaya koyuluyor. Zaman zaman da aynada kendine bakıyor. Topuğunu uyluklarının arasına, dudakların karşısına yerleştiriyor. Dudaklar ıslak... Ayak parmakları bitince, elinin birini uzatıyor, masasının kenarında yabanıl tırnaklar, sert uçlar. Onu da aynı renge boyuyor. Ojeyi keyfini çıkara çıkara bombeli tırnakların üzerine yayıyor... Mavi ruju beyaz dişlerinin üstündeki gergin dudakların üzerine bastıra bastıra kaydırıyor. Maviye boyuyor. Islak diliyle siliyor. Sivri, gergin diliyle.

Bu makyaj, Val için, onu, kendi bedenini tanıdığından bu yana

yapılmış bir keşifti.

Harareti birikiyor. Boyanması yeni biten sol elini, parmakları gergin, ayrık ayrık bırakıp bacaklarını yeni baştan yukarı çekiyor, ayak parmaklarını tuvalet masasının kenarına kenetliyor. Bacaklar dizlerden katlanmış, aralık bir halde aynanın karşısında. Parmaklarıyla dudakları aralıyor, klitorisinin şişmiş başını ortaya çıkarıyor.

Hâlâ şaşkın. Hâlâ kendini toparlamış değil...

Bir parmağıyla kendini okşuyor, önce yavaş yavaş, başı aşağı doğru eğik, sonra daha fazla bastırıyor, hareketi daha hızlandırıyor... hoyratça. Bacağının birini uzatıyor, sonra ötekini, aynaya değecek kadar... Ayna kaygan ve soğuk... Sert... Şişkin başı iki parmağı arasına alıyor. Üstten çekiyor. Yeniden eziyor. İçinde bastırdığı zevk tüm bedene yayılıyor. Bir noktada toplanarak. Gitgide artarak. Bacaklardan kasığa doğru hızlı kasılmalar. Ansızın kendi üzerine katlanıveriyor. Bu hareketi birtakım eşyaların tuvalet masasının üzerinden düşüp yere saçılmasına ve bir süre sağa sola yuvarlandıktan sonra halının etkisiyle hızları kesilip oldukları yerde kalmalarına yol açıyor... Dölüt konumunda. Hareketini durdurup öylece kalakalıyor... Bedeni gevşiyor, açılıyor, yeniden hareke geçiyor. Aynanın önünde büzülmüş halinden sıyrılıyor.

Kalkıyor, bornozunu çıkarıyor, giyinmeden önce bir başka gözle kendini süzüyor. Jartiyer askılarının bulunduğu kemeri beline bağlıyor. Bedenini adeta orta yerinden ikiye kesen, siyah mı siyah bir kemer bu. Sonra çoraplarını giyiyor; onların, açık renk ipeğin altından görünen tenini okşayışından keyif alarak. Uyluklarının orta yerine kadar çıkan koyu renk geniş bordürleri olan çoraplarını. Topukları ve parmak kesimleri de aynı koyulukta. O bölümler içini göstermiyor... Arkasını dönüp dikiş yerinin ince çizgisini iyice ayarlıyor, böylece bacaklarının uyumlu güzelliğini ortaya çıkarıyor. Mevsime göre hafif ama tene hoş gelen krep elbiseyi başının üstünden geçiriyor. Kesintisiz bir dalgalanmayla yaptığı her hareketi uzatarak. Göğüsler çıplak, meme uçları açıkta. Bacağında don yok. Sivri, iğne topuklu, tehditkâr pabuçlar. İnce deriden yapılmış bağlar. Görünüşte ince, kırılgan bir tabana sahip olan, ama bedenin tüm ağırlığını çeken ayakkabılardan çıkmalarına mani olmak amacıyla ayakların üstünde feci halde sıkı sıkı gerilmişler.

Ayak bileklerinin altında, derisini buruşturarak, damarlarını şişirerek bağları sıkı sıkı bağlıyor. Yürüyüp yürüyemeyeceğini anlamak için birkaç adım atıyor. Bedeni biraz öne doğru itiliyor, kalçası elbisenin altından rahatlıkla fark edilecek şekilde arkaya doğru tümsek yapıyor. Kendisini geriye iten ince gövdesine oranla fazlaca geniş bu kalçalar. Güçlükle fark edilen, küçücük göğüsler. Siyah uçlarıyla... çıplakken takdir toplayan... Ayakkabılarına alışıp birkaç adım daha atıyor. "...kadın dediğin yüksek topuklu ayakkabı giymeli... kendine biraz bol ayakkabılar almalı... ya da dar... Bu çok daha seksi... Ben dar ayakkabıları tercih ederim..." Val bu sözleri anımsayınca gülümsüyor.

Şimdi hazırdı artık. Kendisini ona, onun arzuladığı şekilde teslim etmeye hazırdı. Kendisini ona hiçbir kadının veremediğinden fazla vermek... Bundan emindi. Görünüşe, tüm olanaklara rağmen...

Kürkü omuzlarının üzerine kaydırıp, elinde çanta, arkasında ketum bir parfüm kokusu bırakarak dairenin kapısını kapatıyor. Asansör onu arabasının beklediği garaja indiriyor.

Yolda, çantasının yanında olup olmadığına bakıyor, dikiz aynasında kendisine gülümsüyor. Kendinden emin. Onun evde olup olmadığı konusunda kaygılanmadan, telefon etmeye gerek duymadan arabayı gazlıyor. Parmaklarının yardımıyla bir kaset buluyor ve arabanın teybine yerleştiriyor. Müzik sokağın tüm gürültülerini bastırıyor.

* * *

Vinnie, evinde nelerin bulunduğunu kontrol edivermişti sonunda. En son kontrol edebildiği şey buydu ve bundan gurur duyuyordu. Her şey, odanın ortasına özenle yığınlar halinde toplanmıştı: buruşturulmuş, yırtılmış kâğıt yığınları. O kadar çoktu ki ortadan kaldırmak için kim bilir kaç çöp kutusu gerekliydi. Yaptığı şey, defalarca inip hepsini çöpe atmak oldu. Onların böylesine kolay ortadan kalktığını görünce hafiflemişti. Geçmişinin küçük kırıntılar halinde uçup giden bir parçasından kurtulmak onu rahatlatmıştı. Kâğıtların atılması nihayet bitmişti. Üzerinden büyük bir yük kalkmış da hafiflemiş bir halde, kalan öteberiyi kutulara ve

torbalara tepip dolaplara kaldırıyor, artanı da aşağıya mahzene indiriyor. Sonra odaları gözden geçiriyor. Plaklar, kitaplar, birkaç salon bitkisi, fotoğraflar. "Mükemmel!" diyor kendi kendine. Pikaba bir plak koyuyor, müzik sesi yükseliyor. Sesi fazla açık. Sonra serinlemek için gidip yıkanıyor. Ardından ortalığı toparlarken hazırladığı bir esrarlı sigarayı daha yakıyor. Pencereyi açıp odayı havalandırıyor ve memnun bir halde, sigarayı var gücüyle ciğerlerine çekiyor. Dumana karışan soğuk hava onun çabucak kendine gelmesini sağlıyor. Sevişme ihtiyacı hissediyor, daracık blucinin içerisinde sıkışan erkeklik organı sertleşiyor. Birini becererek rahatlatacağını umduğu organını kot pantolonun üzerinden okşuyor. Sabahleyin küçük kızın gidişinden beri arzuladığı buydu ve JP'nin gelişi ile eve çekidüzen verme işi zaman zaman bu konuyu unutturmuştu. Her nedense seviştikçe canı daha çok sevişmek istiyordu.

O anda diyafonun sesi sıçrayarak düşüncelerinden sıyrılmasını sağlıyor. Vinnie, kalkıp cevap vermeye gidiyor. Sesi tanımıyor, ama adı duyunca giriş düğmesine basıyor.

Kapının yanında, esrarlı sigarasını tüttürerek sabırsızlıkla Val'in gelmesini bekliyordu.

7

Kızın asansörden çıktığını ve kendinden emin adımlarla koridora doğru yöneldiğini duyar duymaz kapıyı açtı. Val, içeri geçerken, kaygan dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve tek kelime etmedi. Vinnie bakışlarıyla onu arkadan sarıp sarmaladı. Çelik topuklu ayakkabılar üzerinde, çorabın kenar çizgisinin devamı olan ve kürkün altında gözden yiten diri bacaklarını düşündü hayranlıkla. Kapıyı kapatıp odaya, kızın yanına geldi. Val, ayakta, esnek bedenini, kabarık kalçalarını saran krepin serinliğini, hassaslığını ortaya çıkarmak için, Vinnie'nin, yere düşmesine meydan vermeden tam vaktinde yakaladığı ve götürüp bir köşede yere bıraktığı mantosunu omuzlarının üzerinden kaydırdı –üstünden her şey kayıyordu!

Vinnie, kendi kendine, pek de düşünerek yapmadığı bu komp-

limanın kızın hoşuna gittiğini görünce, "Güzeeel!" dedi. Kız da o-dadaki değişikliği fark etmişti. Hiçbir şey demedi, nereye yöneleceğini, nereye oturacağını belirlemeye çalışarak ayakta dikili kaldı. Sonra sandalyede karar kıldı, gitti, bacak bacak üstüne atıp dizlerini açığa çıkararak oturdu. Vinnie kendisine yapacak bir iş bulmak için gidip müziğin sesini kıstı, –kamışı daha da sertleşmişti– biten esrarlı sigarayı kültablasına basıp geldi, Val'in karşısında biraz geriye çekilip bir sandalyeye oturdu.

Bahçenin serin havası, elbisesi içinde sunulmuş Val'in kırılganlığını daha bir ortaya çıkarıyordu. Vinnie, cebinden çıkardığı sigara paketini oturduğu yerden fırlatıyor. Kız dizleri üzerine düşen paketten bir sigara çekiyor. Uzun. Sigara parmaklarının arasında, çantasında aheste aheste ateş arıyor; sigarayı gevşekçe dudaklarının arasına alıyor, yakıyor ve derinliklerinde arzunun okunduğu güven dolu, hatta neşeli bir bakışla Vinnie'ye, kot pantolonunun ön kısmında oluşan sert tümseğe bakıyor. Delikanlı da tüm bu zaman boyunca onu süzüyor, bacaklarını inceliyor. Kusurlarını bulmaya çalışıyor, ama bulabildiği tek şey var, o da kalite... Tüm ayrıntıları, tüm gölgeleri, bunların içerdikleri tüm sürprizleri değerlendirerek...

"Burası serinmiş," diyor kız.

Vinnie, bir şey söylemeden kalkıyor, kızı gözünün önünden yitirmeye bile gerek kalmadan, bahçeye açılan sürgülü cam kapıyı çekiyor. Ucunda uzun bir kül yığını birikmiş sigarası parmaklarının arasında, gelip yeniden yerine oturuyor. "İçmek ister misin?" diyor kıza.

Kız bir baş işaretiyle onaylıyor. Delikanlı ona, üstünde esrar ve sigara kâğıdı bulunan masayı işaret ediyor. Kız arkasını dönüyor, sigarasını tablaya bastırıyor, bacaklarını indiriyor, kendine bir esrarlı sigara hazırlamaya koyuluyor. Bu tür şeylere alışık olmayan uzun tırnaklarıyla. Bu da delikanlıya onu doya doya seyretme fırsatı veriyor.

Profili ağır bir kütle halinde aşağı düşmüş olan saçlarıyla örtülü. Gür saçlar... Koyu kızıl... Vinnie, sigarasından makineleşmiş bir şekilde nefes nefes üstüne çekiyor, öyle ki farkında olmadan filtre bile yanmaya başlıyor. Ağzındaki acı dumanı tükürürcesine üflüyor, bunun üzerine kız arkasını dönüp gülüyor...

Sonra yeni baştan harıl harıl esrarlı sigarasını sarmaya koyuluyor. Ayakkabılarının burunlarını içe doğru döndürmüş; neredeyse birbirlerine değiyorlar... Vinnie, onun bu pozları takınışı karşısında gülümsüyor. Keyifle onun işini sürdürmesini seyrediyor. Val, ucunda güçlü bir biçimde yerleştirilmiş bombeli, parlak tırnakların yer aldığı uzun parmaklarıyla yavaş yavaş sigara kâğıdını yuvarlıyor, alelacele içerisine tütün ve esrar doldurmaya çalışıyor... Daha sonra sigarayı iki parmağının arasında, aşağıdan yukarıya doğru kâğıdı okşarmışçasına sıvazlıyor, öteki eliyle de ucuna filtre geçirilmiş, üst kısma oranla daha dar olan tabanını tutuyor... Sigaranın ek yerini tutturmak amacıyla, belli belirsiz aralanmış dişlerinin arasından çıkardığı dilinin ucuyla kağıdın kenar bölümünü boydan boya ıslatıp sigarayı yapıştırıveriyor. Sonra başparmağının ucuyla, koninin tepesini, yani sigaranın uç kısmındaki kâğıdı geriye kıvırarak yavaşça bastırıyor. Vinnie'ye dönüyor, karton filtresinden başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttuğu uzun ve ince sigarayı ona sunuyor...

"Öğreniyorsun!" diyor Vinnie, elinde ateş, ayağa kalkıyor. Kız, filtreyi mavi dudaklarının, görünmeyen dişlerinin arasına yerleştiriyor, filtre aşağı yukarı tümüyle gözden kayboluyor. Kız, yüzünü yavaşça kibrite doğru uzatıyor.

Dudaklarının arasından yoğun bir duman akıyor. Bir nefes daha. Yeni duman kıvrımları. Hızlı hızlı geçen beyaz bulutlar... Vinnie, kızın sessizce sigara içişini dinlemek için biten plağın yerine yenisini koymuyor... Kız, her nefeste sigaranın üstünden, dumanların arasından ona bakıyor. Gözleri biraz buğulanıyor, daha ağırlaşıyor. Sigarayı delikanlıya uzatıyor, Vinnie çekmeye başlıyor, üst üste, kesikli, gürültülü nefeslerle. Val ayağa kalkıyor, mutfakta gözden kayboluyor. Az sonra, önce musluktan akan suyun sesi, ardından buzdolabının kapısının görültüsü ve bardağa değen buz parçalarının çıkardığı sesler duyuluyor.

Delikanlı onun hâlâ kendinden emin, bununla birlikte hayli yavaşlamış, kalçalarda adamakıllı zayıflamış bir edayla döndüğünü görüyor.

"Acaba neden bir şey demiyor ki?" diye geçiriyor içinden Val, su bardağı elinde, esrarlı sigarayı elinden almak için ona doğru

yaklaşırken. Genç adamın boğazının sıkışıklığını açan buzlu suyla sigara değiş tokuş ediliyor. Vinnie nihayet ağzını buluyor. Boşalan bardağı döşemenin üzerinde, sandalyesinin oralarda bir döşemenin üzerinde bırakıyor. Val ayakta, sigarayı çekmeye koyuluyor, başı eğik, hâlâ oturur halde.

"Bir plak koy..." Kız, denileni yapmadan önce, sigarayı ona uzatıyor ve gidip pikabın önünde çömeliyor, duvarın dibindeki poşetlerin arasından plak seçmeye koyuluyor. Sadece siyah renkli iki sivri topuğun taşıdığı kalçası elbisesinin altından olduğu gibi ortaya çıkıyor.

Vinnie kalkıp, ona yaklaşıyor. Val hâlâ plak seçmekle meşgul... Arkasını dönmeden. Delikanlı çabucak dönüp elindeki izmariti masanın üzerindeki kültablasına atıyor. Kültablasını ıskalıyor izmarit, masanın üstüne düşüyor. Onu orada öylece bırakıp yeniden kıza doğru dönüyor... Val bir Stooges, Fun House bulup kılıfından çıkarıyor ve pikaba yerleştiriyor. Cihazın iğnesini plağın üzerine getiriyor... Delikanlı kıza bunları yapmak için gerekli zamanı tanıyor. Sonra eğilip arkasında çömeliyor... Kolunu elbisesinin altına daldırıveriyor... Apışarasından dudakları avuçluyor... sıkıyor... onu bu şekilde ayağa kaldırıyor, yavaşça, çekerek... Kız kendini onun ellerine bırakıyor, istediğini yapmasına fırsat veriyor... Duyduğu acı, aldığı hazdan büyük, ama ayakta... Vinnie onu sırtından itiyor, duvara yapıştırıyor. Aniden. Avuçları duvara yapışıveriyor. Gövdesi duvara paralel, değdi değecek... Kalçalar geriye doğru fırlamış vaziyette... Delikanlı bir el hareketiyle arkasından tutup yukarı doğru kaldırıyor. Aşama aşama... Val'den bir çığlık yükseliyor... Kalça kasları bu cismi püskürtmek, bu elden bir an önce kurtulmak istercesine gerilip büzüşüyor. Bacakları sert, yüksek topukların üstünde.... Dengesi sağlam değil. Yer sağlam değil... Bacaklar dik... Kalçalar hafifçe aralanmış. Vinnie yana kayıyor. Durumunu bozmadan. Boşta kalan elini Val'in yüzüne götürüyor... Ağzını arıyor. Parmaklarından birini dişlerinin arasına sokuyor. Ağzına girip içini araştırıyor. Uğraşıyor. Dilin altından, üstünden, dişlerin üzerinden geçiyor. Geri çıkarıyor, dudakları aralıyor ve avucunun içiyle onları sağa sola yayıyor, bastırıyor... Yüzün üstüne bastırıyor, ovuyor... Makyajı yayıyor. Her tarafa. Beyaz, pembe cildin üzerinde kirli gölgeler oluşuyor... Çengel şekline getirdiği par-

mağını yeni baştan sokuyor, alt çeneyi dilin altından, aşağı doğru bastırıyor. Onu bu şekilde duvardan çekip önünde eğiyor. Dik açı şeklinde. Kız iki büklüm geriliyor. Dudaklar arkadan tutulmuş... Tıpkı ağız gibi... Dizler dik, uzun bacaklar sert. Yüksek... Kız en küçük bir yönlendirmeye karşı son derece duyarlı hemen gerekeni yapıyor. Ağzının içinde ve kasıklarının arasında... Ağzı ıslak.. lastik gibi sünen dudaklar da öyle... Daha fazla çekiyor... Daha da sünüyorlar... Klitoris görünmüyor... Acıdan... Bir anlık... Böbreklerinden yayılan bir titreme, bacaklar boyunca yayılıyor. Sonuna kadar, çelik ökçelere kadar. Ökçeler halının üzerine adamakıllı çakılmış. Val neredeyse dizlerini bükecek. Eğilip bacaklarını ayırıverecek... Bir saniye sürüyor bu. Yerde eski vaziyetini yeniden alıp tabanlarının üzerinde dengeyi sağlıyor. Ellerini arkaya kalçalarının üzerine koyuyor... Dışardan... Tırnaklarını kaslarının içine gömüyor... Lopları aralıyor... Yeni bir titreme... Bu kez böbrek bölgesine çakılıp kalıyor bu titreme. Vinnie'nin parmağını ısırıyor... Kuvvetlice... Böylece hazzın tadını ona iletiyor. Beriki geri çekmiyor. Tersine daha da bir abanıyor. Kız, hâlâ eğilmiş halde, ilk kez onun erkeklik organının kokusunu, yaydığı sıcaklığı duyuyor, tümseğe bir göz atıyor. Yandan. Ensesi sırtına doğru kıvrılmış, yüzünün giderek, kot pantolonun sidik ve kurumuş sperm lekelerinden geçilmeyen griye çalan mavi kumaşına doğru yaklaştığını görüyor... Hayvanı koruyan sert kabuk olan bağaya benziyor adeta. Yassılmış yüzünün üstünde acımasız... Yüzü bu bölgeye yapışıyor... Genç adamın elinin tutsağı. Bu el onu saçlarından kıskıvrak yakalamış... ensesinden... Şiddetle aşağı doğru itilen yüz yeniden kalkıyor, pantolonun üzerinden bacaklarının arasını, eprimiş kotu, uylukları yamanmış pantolonu okşamaya koyuluyor...

Vinnie parmaklarına hâkim olamıyor ve dudaklar elinden kaçıyor. Akışkan... Kızın, bu zoraki sürtünme sonucu hırpalanmış yüzü. Hatları değişmiş adeta. Ne şekilde olursa olsun tanınmayacak halde... Tuhaf bir güzelliği var... Ağzından boğuk, bastırılmış bir hırıltı duyuluyor... Kısık... Dizleri gevşiyor. Biraz.

Vinnie aniden onu gevşetiveriyor, kızı iki büklüm bir halde bırakıyor. Perdeleri çekiyor, bir sigara yakıyor, etrafı kolaçan ediyor. Daha sonra odanın ortasındaki Val'e bakıyor.

Bir eliyle pantolonunun kemerini çözüyor. Öteki elinde sigara. Pantolondan kurtulan deri kemer şaklıyor... Delikanlı kıza doğru bir adım atıyor... Bir adım daha... Onu sarıyor... Kızın tırnakları kalçalarına gömülü... Yarıktan şeffaf bir sıvı sızmakta... Vinnie, kemerini onun kasıklarının arasından, biraz yandan, kenarı dudakların arasına gömülecek şekilde geçiriyor... Kızdan kemerin tokasını önde, apışarasında tutmasını istiyor... İyice asılmasını. Onu yeniden ayağa kaldırıyor... Kız önden çekiyor... Hanl hanl. Kemerin üzerine oturuyor, dizleri bükülü, uyluklarının kasları gerili... Vinnie arkadan kaldırıyor... Ani bir hareketle. Kuvvetlice. Kızı dik tutuyor... Kız bacaklarını sıkıyor... Çeeek... dudakları, derinin üzerine kusuyor... Şimdi artık kayganlaşıveriyor deri...

"More..."* Vinnie tanımadığı bir sesin kendisini yönettiğini duyuyor. "Mooore" diye yineliyor bu ses.

Önce ökçeler, sonra taban yerden ayrılıyor...

8

Albert gittikten sonra, JP, uzunca bir süre masada oturdu. Hiçbir şey görmeksizin sokağı seyretti. Bütün bunlar, heba edilen tüm bu enerjiler, içinde yaşadıkları toplumun şu ya da bu şekilde yol açtığı yıkımlar sonucu bozulan hayatlar ne işe yarayabilirdi ki?

Domino'nun ölümüyle ilgili söylentilerin doğru çıkması onu çok duygulandırmıştı ve bu haber aynı yolda ölen dostlarının listesini biraz daha kabartmaktan öteye geçmiyordu. "Gerçekten toplum dışı kaldık" diye geçirdi içinden. "Her zaman öyleydik, ama şimdi çok çok daha beter olduk..." Birden kendini çok uzun bir ömrü yaşamış, niçin ve nasıl yaşadığını bilmeden yaşamaya sırf bir alışkanlık olarak devam eden yaşlı bir adam kadar bitkin hissetti. Albert'in hissettirdiği gibi, aralarında bir şeylerin kırıldığı, yıkıldığı duygusuna kapılıyordu. Şu anda artık birer hortlaktan, gizli bir düşün gölgelerinden, herkesin, onların ve yaşadıkları sürenin, kavga ve umutlarının tüm izlerini ortadan kaldırmak istiyora benzediği uzak ama bir o kadar da yakın bir dönemin unutulmuşlarından

* "Daha". (ç.n.)

başkaca bir şey olmadıklarını düşünüyordu.

"Başardılar," dedi kendi kendine, "kafaları toplumsal istekleriyle daha fazla meşgul... ufak tefek harcamalar yapmayı arzulayan, problemsiz, macera hevesinden kaçınan, herhangi bir riskle karşı karşıya olmayan bugünün salak gençleri üzerinde fikir yürütmek gerekirse... Oh, elbette... onların havaları var... uyuşturucu kullanıyorlar, belli bir müzik dinliyorlar, ama bununla sınırlı kalıyor. Aslında, hepsi birbirinin benzeri... geçmişin hani şu bir türlü gebermeyen örümcek kafalılarına benziyorlar... Güçlerine, paralarına, değerlerine amansızca tutunuyorlar... Son nefesine kadar."

Fakat tüm bunlara rağmen, lanetlenmişçesine, bir çıkmaz sokakta adeta. Gördüğü ve bildiği her şeye rağmen burada yaşamayı sürdürüyordu. Çekip gidenlerse dönmeyi. Bununla birlikte bu yolda tüm bireylerin ortak bir çizgiye sahip olduklarını, sistemin onları değil, onların sistemi reddettiklerini görmek onu fena halde şaşırtmıştı. Gelgelelim sayıları giderek azalıyordu ve zamanla toplumla onun dışında olduklarını ileri süren sefiller arasında kalıp tümden ortadan kalkacaklardı.

Kendini yalnız görmekten şaşkın bir halde masadan kalkıyor. Gerilerde, kahvede bırakmak istediği tüm bu düşüncelere direnme ve bunları çürütme olasılığı bulunan Albert'i bulmayı umuyor. Kahveden ayrılıp kentin üzerine erkenden çökmüş olan gecede mahalleye dalıyor ve çoktan ıssızlaşmış sokaklarda gözden kayboluyor.

Daracık bir kaldırım boyunca ilerliyor, birkaç adım ötesinde bir kapı sundurmasından iki herifin çıktığını ve yolunu kestiklerini görünce şaşırıyor. İkisi de genç, saçları kısa kesilmiş, birinin sırtında ceket, ötekinde meşin bir mont. JP, istifini bozmadan ilerlemesini sürdürüyor... Ama aralarından geçmek de pek o kadar kolay olacağa benzemiyor. İçini bir kuşkunun sardığını hissediyor... Yol vermek için kenara çekilmiş gibi yapan iki adam hareketsiz. Tam yanlarına geldiği an üstüne atılıveriyorlar. Onu duvara dayıyorlar... Biri bir yanda, diğeri bir yanda. Kurtulmak istiyor, ama bir bıçağın boynuna doğru yöneldiğini görünce bu düşünceden vazgeçiyor... Gecenin karanlığında... metal parıltıları... boynunun hemen altında... ceketli olan tutuyor bıçağı. Orada donup kalıyor JP.

"Paraları sökül!" diyor meşin montlu olanı.

JP, hafifçe olumsuz anlamda başını sallıyor. Bıçağın sivri ucunu cildinde hissediyor... Damarın üzerinde... Bu yanıt onları şaşırtmışa benzemiyor. Delikanlıyı şöyle bir süzüyorlar, tepeden tırnağa her tarafı kolaçan eden bakışları çizmelere dikiliyor.

"Çizmelerin! Çıkar onları!" diye gürlüyor bıçaklı olanı.

JP hiç kıpırdamamıştı. Alnında domur domur terler parlıyordu... yavaş yavaş... saçlarının dibinde, şakaklarda... ensede. İçine bir korku düşüyor. Yelkenleri suya indiriyor... İçinden kendini tehlikeye atmaması gerektiğini söylüyor. "Onlara korktuğumu... dediklerini yapacağımı göstermeliyim... Duruma hâkim olduklarından emin olsunlar... Aksi halde hapı yuttum demektir..."

Güçlükle duyulur bir sesle:

"Tamam..." diye fısıldıyor. "Yalnız... önce şu bıçağı çek... Boynuma bıçak dayalıyken çizmeleri nasıl çıkarayım... Bu şekilde yaralanabilirim..."

Herifler, sefil ve kendilerine zarar vermek bir yana, iyilik etmeyi düşünen bu kurbanın haline gülümseyerek, çabucak birbirlerinin yüzüne bakıyorlar. Şaşırmıyorlar, bırakıyorlar, bıçağı boğazından çekiyorlar; o, çizmesini çıkarabilsin, kendileri de bu manzarayı keyifle seyredebilsinler diye geriye çekilip yer açıyorlar. Biraz eğlenmek için. Yine de her biri bir köşede kalıyor, böylece kaldırımı tıkıyorlar. Tabii bu arada ikisinin ortasında, sokağa doğru açılan kesimi hiç hesaba katmıyorlar.

JP kurtuluşu orada görüyor. Böylece çizmelerini kaptırmamış olurdu... Sokağın ortasında ayakkabısız kalmazdı... Hem bakarsın ardından sıra başka şeylere de gelirdi, serserinin ipiyle kuyuya mı inilir? Bu kış kıyamette kendini sokak ortasında don gömlek bulmak istemiyordu, ayrıca bu itlere kendisiyle alay etme fırsatı vermek de istemiyordu. Bakarsın yaralardı herifler, belli mi olur... Ortada hiçbir neden yokken... pisi pisine... sırf eğlenmek için. Onlar ise bunun sersem tavuğun teki olduğundan emin, biraz gevşemiş, karşılıklı gülümseyip duruyorlardı.

JP, bıçağı tutan serserinin alt tarafından öne doğru atılıyor. Karnına bir yumruk indiriyor... Adamın dengesini sarsmak için. Geçerken arkasından ortaya çıkan bıçağı etkisiz hale getirmeye çalışıyor... Geçmeyi başarıyor. Tabanları yağlayıp sokağın ortasında koşmaya başlıyor. Özgür. Önünde hiçbir engel yok. Ta-

banlara kuvvet, koş babam koş! Adeta rüyada. Koşup duruyor. Sokak önünde, doğru bir çizgi halinde uzanıyor. Arkasından birtakım sesler duyuluyor; önce birinin, ardından ikisinin birden koşmakta olduklarını duyuyor. Peşinden geliyorlardı. Yetişirlerse çizmelerini almayacaklardı, bundan emindi. Çünkü morga götürülürken çizmeleri ayağında olacaktı.

Sokak. Koşmakta olan ayakların asfaltta çıkardığı sesler umutsuzca dikkatini çekiyor. Sokakta girebileceği bir delik, peşindeki serserilerin elinden kurtulabilmek için sinebileceği bir köşe arıyor... Adamlar arayı kapatıyorlardı... Geri dönme tehlikesini göze alması olanaksız. Ayaklarında kovboy çizmeleriyle, tenis ayakkabısı giymiş, daha hızlı ve sessizce koşan itlere yakalanması işten bile değildi. Tek şansı bir kapı aralığı bulmak, oraya dalıvermekti. Bir başka sokağa açılan bir avlu geçidi. Arsa. Harabeler... Soluk soluğa işine yarayabilecek bir yer belirlemeye çalışıyor. Orada, kavuşma noktasında, sokağı bırakıyor, bir antreye dalıyor. Kapıyı omzuyla arkadan bastırıyor. Kapı kapanıyor. O ise soluk soluğa. Derin derin nefes alıyor. Karanlıkta. Tüm ağırlığıyla kapıya bastırıyor. Bir yandan da arkadan destek vermek için bir şeyler aranıyor.

İki serseri kendilerini kurbanlarından ayıran ahşap bölmenin gerisinde. Kapana kısılmış kurbanın üstüne atılıyorlar. Yürekleri öfke dolu.

JP, sağ eli, yer istikametinde, karanlığa doğru uzanmış. El yordamıyla bir şey arıyor... Ne olursa olsun... Paslı bir demir çubuğu kapıyor... Kapıya ikinci bir darbe iniyor, daha keskin bir darbe bu, onu geriye püskürtüyor. Düşüyor. Elindekini bırakmıyor... Adamlardan biri bir hamle yapıp içeri giriyor... Kararsız... Duruma uyum sağlamaya çalışıyor, her taraf döküntü dolu, karanlıkta ayağını nereye basacağını bilemiyor... Bu da JP'ye vakit kazandırıyor, ayağa kalkıp elindeki demir çubukla adamın karnına enleme-sine bir darbe indiriyor... Kapının pervazında, sokaktan gelen ışığın siluete dönüştürdüğü adam iki büklüm oluveriyor. Gelişigüzel savurduğu darbe hedefini bulmuştu. İkinci adam kapının çerçeve-sinde görünüyor. Duruyor. Arkadaşını arkaya çekmeye çalışıyor... Demir çubuğu omuzlarına yiyor... Keskin bir hırıltı... yere kapaklanıyor... bir darbe daha... yüzüne... Yavaşça düşüyor... Sessizce.

JP, koridora atlıyor, bir avluya, bir duvarın dibine ulaşıyor, duvarın üstüne sıçrıyor, adamlardan birinin arkasından geldiğini, onun peşinden duvarın üstüne atladığını duyuyor, parmakları kenara kenetleniyor, çizmelerini duvara destekliyor... Öte yana fırlıyor...

Arsanın yüzeyi, tıpkı kır gibi açık. Koşmasını yavaşlatıp geçeceği yolu seçiyor ve kat ediyor. Evler... Sokaklar... Kendini yeniden kentte buluyor. Yürümeye koyuluyor. Afallamış. Soluğu kesilmiş. Yeni baştan doğal ritmini, sakin havasını bulmaya çalışıyor. Sol kolu boyunca sıcak, akışkan bir şeyin sızdığını hissediyor. Eline bakıyor. Tümden kana bulanmış. Bu kan, olsa olsa kendi kanı olabilir... Dokununca ceketinin kolunun omuz hizasından dışarıya doğru delinmiş olduğunu fark ediyor. Ellerinden kaçarken görmeden, farkına varmadan bir bıçak darbesi almıştı. Şu anda bile hiçbir acı duymuyor.

Oyalanmamaya ve bir an önce evine dönüp tedavisini yapmaya karar veriyor. Bu yüzden önce, her zaman olduğu gibi polislerin dikkatini çekmemek için elinin üstüne akan kanı temizlemesi gerekiyor. Metronun merdivenine doğru giderken elini cebine sokmakla yetiniyor.

İneceği istasyona geldiğinde, onu evine hayli yakın bir yere bırakacak olan yürüyen merdivene biniyor.

Kafasında sadece bir an önce evine varmak düşüncesiyle yavaş yavaş bulvarı iniyor, oturduğu yer öyle doğru dürüst, rahat bir ev değil, terk edilmiş evlerden biri, ama ne de olsa sokaklardan güvenli. Hemen arkasından gelmekte olan bir arabanın içindekiler tarafından dikkatle incelendiğini sezince bu düşünceye kapılıyor. Arkasını dönmek istemiyor, ama durup, yerden bir şey almak bahanesiyle eğiliyor, böylece arabayı dikizleme fırsatı buluyor. "Sivil aynasızlar..." Bir an evvel eve varmayı umarak, yeni baştan yürümeye koyuluyor. Kendinden daha az emin. Araba gazlıyor, öne geçiyor, bulvara açılan sağdaki sokağın köşesini dönüyor. Böylece JP'nin gittiği yönün önünü kesiyor. "Galiba, sıradan bir devriye" diyor içiden. Sokağa geldiğinde, biraz yukarıda kaldırımın kenarında aynı arabanın park ettiğini görüp şaşırıyor. Görmezden gelip yolu kat etmek istiyor, ama arabanın kapıları açılıyor, iki adam iniyor. Üçüncüsü direksiyon başında kalıyor.

Yanına yaklaşıyorlar.

"Kimliğini göster!"

Bu bir kontroldü... sıradan günlük kontrollerden biri... Ülkede, özellikle de başkentte polis mi ararsın! Çook, aramadığın kadar! Sivili mi dersin... üniformalısı mı... Ekipten bol ne var... polis arabaları... sokak kavşaklarında... üçlü gruplar halinde motosikletli polisler, yaya polis ekipleri... "sıcak bölgelerde" saatlerce park eden otobüsler dolusu polis... Bunların varlık nedenleri açıktı, isteniyorlardı, herkesin rızasıyla yapılıyordu bu. Halkı etkilemek, baskı rejimi uygulamak istiyorlardı. Polisler... Yasaların üstünde... Kendi yasalarını zorla kabul ettiren... Yasa okumaları... Kimi zaman yasa tanımayan... Tıpkı iç savaş sırasındaki milis kuvveti gibi... Ama sürekli iç savaşta değil miyiz zaten...

Yapacak tek şey görevini yerine getirmek, demokratik olduğunu ileri süren bir toplumda bireyin hakkının her türlü aşağılanmasına ve ihlaline boyun eğerek yanıt vermekti... O da bunu yapıyor.

Sağlam eliyle iç cebinden cüzdanını çıkarıyor ve buradan tek eliyle kimliğini çıkarması mümkün olmadığından cüzdanı tümüyle polislerden birine uzatıyor. Onlar, kendilerinin kim olduklarını ona tanıtmaya gerek görmemişlerdi. Bu davranışını –cüzdanını bütünüyle ellerine bırakmasını– topyekûn bir teslimiyet olarak kabul ediyorlar ve bu onların gururlarını okşuyor. Onları daha az saldırgan kılıyor.

JP, ikinci polis, evrakı elinde tutan değil de öteki –bu arada direksiyon başındakini de unutmamak gerekiyor tabii– onu süzerken sakin olmaya, kendisine sıradan, önemsiz biri havası vermeye çalışıyordu.

"Malum taktik" diye geçiriyor içinden. "Biri evraklarla uğraşırken, ötekiler zanlıyı gözaltında tutup sinirlilik belirtisi gösteriyor mu, garip mi davranıyor, onu kontrol ediyor, insanları karakola götürmek için bahane bulmaya çalışıyorlar. Özellikle bu olmamalı... Aman ha! karakola gitmemeli... Bir kafeste saatlerce kalmak... aşağılanmak... Kaba davranışlara maruz kalma riski... ve ardından gelebilecek tüm şeyler..." JP, polisler için güven uyandırıcı, kendi halinde, yoksul, sefil bir insan havasına bürünüyor. Kendisine bu havayı vermek ve kanlar içindeki öteki elini çıkarmak zorunda kalmamak için sağlam olan sağ elini de ceketinin cebine

sokmuştu. Bu akşam çok rol yapıyordu... Böyle başlamıştı bir kez... Kimlik kontrolü tamamlanınca, polis kendini, cüzdanın içinde ne var ne yok gözden geçirme hakkına sahip görüyor. Üzerinde adresler ve telefon numaraları yazılı ne kadar kâğıt, eski tren bileti, JP'nin ve bazı kızların kulübelerde çekilmiş fotoğrafları varsa, çıkarıyor. Yaptığı işi kendi de beğenerek, boş cüzdanı JP'ye uzatıyor, içindeki kâğıtlar ve adresler elinde kalıyor...

"Şurada belirtilen adres, ev adresin mi?"

"Hapı yuttuk... eğer evet dersem ve bunu kontrol ederlerse, boku yeriz... Hayır, dersem de gelip evi kontrol ederler mi acaba?... Orada onlara, oraya nasıl yerleştiğimi açıklamam gerekir..." Çok vakit öldürmemek amacıyla hızlı düşünüyordu.

"Orada oturuyordum, ama şu anda, bir dostumun yanında kalıyorum" diyor. "Uzak sayılmaz, bu mahallede."

İki polis birbirinin yüzüne bakıyorlar.

"Paran var mı?" diye soruyorlar başından beri kullandıkları senli benli hitabı sürdürerek.

"Hayır, şu anda meteliğe kurşun atıyorum..."

Kâğıtlarını elinde tutan polis onları uzatıyor, ama sol tarafından. JP'nin yapabileceği tek şey kalıyordu: Elini cebinden çıkarmak ve çok kanlı olmadığını, adamların durumu fark etmeyeceklerini ya da aldırmayacaklarını umut etmek. Kâğıtları alıp çabucak cebine koymaya çalışıyor.

"Bir saniye!" Bu, henüz ağzını açmamış olan ikinci polisti. "Üstünü arayacağız."

JP otomatik olarak kollarını havaya kaldırıyor, evraklar hâlâ elinde, öylece duruyor; polis ceplerini, ceketini, bacaklarını arıyor, eliyle sıvazlıyor, didik didik ediyor... Ardından çizmelerini çıkarmasını istiyor. "Muhakkak..." diyor JP kendi kendine. Önce kâğıtları cebine koyuyor, sonra çizmelerden birini, ardından da ikincisini çıkarıyor. Bunu yapmak için ikiye katlanması ve yaralı kolunu kullanarak çizmelerini çekmesi gerekiyor. Bu da tabii yarasının açılmasına yol açıyor. İkinci çizmede, ayağında çorapla kaldırımın üzerinde kaldığında, kolu boyunca kanın aktığını hissediyor, bir yandan da kanın yenden o kadar çabuk dışarı çıkmamasını diliyor. İçlerinin boş olduğunu göstermek için çizmeleri ters çeviriyor ve silkeliyor. "İçine el sokulmaz, çok

iğrenç kokuyor" diyor çizmenin tekini polislerden birine uzatırken. Adam geri geri çekiliyor. JP polislerin huzurunda çizmelerini yeniden giyip doğruluyor.

"Yeter mi?" diye soruyor laf olsun diye.

Polislerin havası değişmişti. Kendilerinden emin bir tavırla onu şöyle bir tepeden süzmeye koyuluyorlar.

"Aa, bunun kolu kanıyor!"

Gerçekten kan ceketinin yeninden dışarı çıkmıştı.

"Bir arkadaşımla birlikte motosiklete binmiştim... Düştük... Fark etmemişim, demek yaralanmışım!" diye döktürüyor çabucak JP.

Polisler şu anda onu karakola götürüp götürmemek konusunda kararsız kalıyorlar. Yaralı oluşunun başlarına ne gibi sorunlar açabileceğini kestiremiyorlar. Sonunda kararlarını veriyorlar.

"Git, arkadaşında yaranı sar." Böyle diyorlar ama, bunu kesinlikle yutmadıkları seslerinden belli, yine de yalanına kanmış gibi görünüp, arabalarına dönüyorlar.

"Teşekkürler" diye peşlerinden seslendiği duyuluyor. "Hay allah, ağzımdan kaçırdım!" diye söyleniyor öfkeli bir ses tonuyla, fısıltı halinde. Evine gitmek üzere sokağa kıvrılıyor. Polislerin arkasından ona baktıklarını hissediyor.

Sokağın köşesini geçip polislerin gözlerinden uzaklaşınca "Hay lanet!" diye yineliyor, bas bas bağırarak. "Terledim. Deminki itlerin yanında bile böyle olmamıştım."

Bir kez kapıyı geçip merdivene yöneldi mi, kendini güvenceye almış demekti. Şimdiye kadar ömründe duymadığı büyük bir hazla evine varıyor. Ortalık ona hoş ve sevimli görünüyor. Şimdi ceketini çıkarması, mutfağa gidip küçük tüpün üstünde su ısıtması ve yarayı temizleyip pansuman yapması gerekiyordu.

Mutfağa yerleşiyor, bir mum yakıyor, bir tencereye su doldurup ateşin üzerine oturtuyor. Sonra ceketini, süveterini çıkarıyor, ardından kana bulanmış gömleğini. Yara yaklaşık üç santim boyunda ve fazla derin değil. Yüzeyde. "Bıçak meşinin üzerinden kaymış olmalı... Kan çok, ama yara küçük..." Suyun ısınmasını bekliyor, yarayı temizlemekle meşgul olduğu sürece soğuğu unutuyor. Sargı bezi olmadığını kavrayınca, bir süre düşünüyor, odasında ortalıkta gezinen bir fulları sargı bezi niyetine kullanabileceğini düşünüyor.

Kızlardan biri unutmuş. Temizlenen yara yeni baştan kanamaya başlıyor. Yaranın üstüne fulları bastırıyor ve sıkıyor, kanın pıhtılaşacağını, az sonra kanamanın kesileceğini umut ediyor.

İçinden, acaba hastaneye gidip temiz pak pansuman mı yaptırmalı diye geçiriyor, ne var ki çok yorgun olduğundan evde kalmaya devam ediyor. Gömleğini ve süveterini yeniden giyiniyor ve sıcak suyun kalanıyla kendine kahve yapıyor. Onu içiyor, sonra yatak odasına gidip yatıyor. Çizmelerini, blucinini çıkarmadan kıvrılıyor... Enerjisini olabildiğince korumak zorunda... Onu harcamaması... soğuğa karşı direnmesi... yarasını iyileştirmesi gerekiyor.

Örtünüyor. Kaşla göz arasında derin, çalkantılı bir uykuya dalıveriyor.

Uyanıp da yatağının üzerinde doğrulduğunda, kan ter içinde. Oda ise buz gibi.

9

Vinnie, yatak odasında yere oturmuş, sırtı yer hizasındaki yatağa dayalı sigara içiyordu. Tüm *speed*'i* tükenmişti. Sahip olduğu ve onu çoğu zaman sinirli kılan ek enerji tükenmişti.

Arkasında, Val, yatağın üzerine uzanmış uyuyordu.

Vinnie ise uyumak değil, başka bir şey yapmak istiyordu. Ne olursa olsun kızın artık orada olmasını istemiyordu... Başından beri kapalı olan pencere kepenkleri zaman kavramını yok etmişti –odası yirmi dört saat gece, yani her zaman karanlıktı– ve kızın gelişinden bu yana saatlerin nasıl geçtiğini fark etmemişti.

Aynanın karşısında, hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeyen yüzünü incelemek üzere banyoya gitti. Bu yüz onu her zaman şaşırtıyordu doğrusu. Cildin bu tazeliği, düzgünlüğü ağız kenarında ve alındaki gülümseme izleri dışında en ufak bir karışık olmayışı. Şaşkın. Yalnızca gözler altındaki mor halkalar aşırı bir yaşam tarzını ele veriyordu. Üstünde bulunan ama onun bir huzur gibi hissettiği yorgunluk kaslarını gevşetiyor, aklını dinlendiriyordu. Elini yüzünü yıkayıp odasına döndü, giyindi, pikaba bir

* "Hız" (ç.n.)

plak daha koydu ve gelip Val'i omuzlarından tutarak yavaş yavaş sarsmaya başladı. Onu uyandırmalıydı. Çünkü kendisinin dışarı çıkması, hava alması, bir şeyler yapması gerekiyordu. Yapmak istediği belli bir şey yoktu, yapsın da ne olursa olsun, yeter ki burada kalmasın, yalnız olmasın, bu kızla bir arada bulunmasındı.

Val onun bu hareketini sevişme arzusu olarak değerlendirip yarı uykulu bir halde bedenini ona sundu. Beriki onu kibarca ama kesin bir şekilde itti.

"Uyan hadi!"

Yatağın orta yerine boylu boyunca uzanmış olan kız, gözleri yarı aralık, sıcak, terk edilmiş, bozulmuş bir halde Vinnie'ye bakıyor.

"Sana bir kahve yapayım" diyor Vinnie. "Çıkmak zorundayım."

Mutfakta su ısıttı. Bu arada kızın, asla kabul edemeyeceği bir istekte bulunarak evde kalmayı önerip onu kabalaşmak zorunda bırakmamasını diledi. Öyle bir şey yaparsa kolundan tutup kapı dışarı ederdi. Hayatında yaptığı şey değildi. Şimdiye kadar kendisi yokken tek bir kadını bile evde bıraktığı görülmemişti. Hatta, sevişme anlarını saymayacak olursan, kızlarla bir arada olmaya bile kolay kolay tahammül edemiyordu.

Kahveyle döndüğünde, Val orada değildi. Eşyaları da. Kahve fincanı elinde banyoya gitti, ama boştu. Orada da yoktu. Val gitmişti. Şaşırıyor, ama gidişine de memnun oluyor doğrusu. Kahveyi içiyor, deri ceketini giyip dışarı çıkıyor.

Hafiflemiş. Merdiveni koşarak iniyor, gecenin bu saatinde boş ve sakin olan sokağa varıyor. Keyifle arabasının yanına gidiyor, direksiyon başına kuruluyor, kontak anahtarını çeviriyor, *Live at Leeds*'i kasetçalara koyup arabayı çalıştırıyor. Sakinlerinden arınmış kent ona aitti, onlarsız güzeldi. Kendisini, tümüyle öne doğru iten müziğin kollarına bırakarak arabayı sürüyor. Gideceği belli bir yeri yok.

* * *

Kız, dışarı çıkar çıkmaz, kendisini kapı dışarı ettiği için Vinnie'ye kızdı. Fakat ondan, hazır olmadığı bir şeyi istememesinin çok daha iyi olacağını biliyordu. Bu, durumu aleyhine çevirmekten ve ilişkilerini tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu şekilde öteki kızlardan biri olmak çok acıydı, ama onu bir daha görememek çok daha kötüydü.

Arabasının direksiyonunda, kin ve aşk duyguları hissederek birlikte geçirdikleri saatleri yeniden gözden geçirmeye koyuluyor. Kin de, öfke de kızın ona duyduğu arzuya boyun eğmiş durumda. Aşk, heyecanlarını bir yöne yönlendiriyor, kine ve bir başka yöne yol açıyordu... Dengesizlik... İşte Vinnie, bu özelliği sayesinde onun bedeninin efendisi oluvermişti.

Evine dönmek istemiyordu, gündüz işe gitmemeye karar vermişti. Gece, aceleye getirmeden, gönlünce araba sürecekti. Yaşadıkları aşk sahnelerini, katılanlardan birinin de kendisi olup olmadığından pek emin olamadığı aşk sahnelerini bir sessiz film gibi gözlerinin önünden geçirerek gelişigüzel direksiyon kullanacaktı... Ne var ki bedeni, onun gerçek belleği olan bedeni, hissettiği duyguları hâlâ unutmuş değildi. Silemiyordu, sünger çekmek istemiyordu bu duygulara.

...Ayakta, onun her isteğine boyun eğiyor... Arzudan alev alev yanmakta olan etini ortaya çıkarmak için bedenini açıyor. Titreyip duran, gevşemiş, şaşırıp kalmış etini... Kendini açıyor... Dudaklarını sündürüyor... Kendini sunuyor... Zihinsel olarak.... Fiziksel olarak yakarıyor. Tutuşu... Kavrayışı... Dokunuşu... Yırtılışı... Düzülüşü... Kasıklarının arasındaki kemer. Tahrik eden... Hareket etmesini önleyen. Onu ikiye ayıran... Titreyen bacaklar. Yere yığılıverme arzusu. Ayakta kalışı. Zevk. Umut içinde bekleyişi.

Yönünü değiştiriyor, uzun bir düz yola sapıyor. İçgüdüsel olarak sürüyor arabayı. Sokak adeta bir ekran. Gecenin derinliğinde görüntüler kayı kayıveriyor...

...Yuvarlak başı fildişinden yapılmış baston ırzına geçiyor... Uyluklarının arasında... O, dizlerini bükmek, elleriyle uyluklarına bastırarak destek almak zorunda, hemen hemen yatay durumda... Üstüne oturmak... Yavaşça. Kendini kazığa oturturmuş gibi... Sert baston başı giriyor. Derince etine gömülüyor...

Val, panele sıkışmış paketten bir sigara çekiyor. Elleri nemli, arabanın çakmağını başparmağıyla itiyor.

...Bastonun başı ıslak yoldan geri çıkıyor... kaygan... kayıyor. Klitorisi kurcalıyor... bastırıyor...

Sigarayı yakıyor, radyonun düğmesine basıyor, bir klasik müzik yayılıyor... Yavaşça.

...Yerde çıplak... İki ayağıyla, ayak parmakları arasına sıkıştırmıştı bastonu... Dizleri bükük, onu kendine gömüp hızlı hızlı gidip gelmeye başlıyor... Kendi kendini beceriyor... Zevk için... O, elinde kemer... Ayakta... İnce meşin, seçilmiş... Kesintili darbelerle onu kamçılıyordu... Kemerin ucuyla... Kemerin ucunu yanar bir dil gibi hissediyordu... Ucu güçlükle cildine değiyor... yalnızca bir ısırık hissediyor... onu kesmeyen... acı vermeyen bir ısırık... Her şey zevk... cildinde, bedeninde ısırık. Vinnie gergin... Uyluklarının üzerinden sündürdüğü dudaklarını yayıyor... Tıpkı kanatlar gibi... Kendinin kan içinde kaldığını, yırtıldığını düşünüyordu... Onun bütün bunları yapmasına hiç itiraz etmiyor. Acı... Zevk. Isırığa doğru itilmiş bedeni... Kolunun ucunda... Hazdan zangır zangır titriyor...

Val çabucak düğmeyi çevirip radyoyu susturuyor. Asfaltın üzerinde yağ gibi kayan lastik sesleri duyuluyor.

...Karışı, gergin... titrek... Arkasına gömülmüş... Kanlar fışkırıyor. Kendisi dizlerinin üzerinde, kalçalar geriye doğru kaykılmış, göğsü yere bastırılmış... Sessizce bekliyor. Tırnakları ısırmakta olduğu halıya gömülü... Karnı harıl harıl dövülüyor... Karışın başını hissetmek için elini karnına koyuyor... Karın zarına... Yukarıda... Adeta bir yeri delmek için zorlarmışçasına tekrarlanan darbeler... Arkadan girmiş... Ağızda... Kalça pislikten ve kandan geçilmiyor... Ter... Sperm... Koku... Eliyle yaydığı koyu sperm... Sıcacık... Sonra soğuyor. Derisini sarıyor. Kıskaç içine alıyor. Maske... aşkın maskesi. O da geliyor... İşiyor... Yeniden yayılıveriyor... Yeniden başlamak için. Durmaksızın. Sonsuzca. Bedeni gibi bilinci de kaybolmuş. Girsin ona. Parçalasın. Onu halletsin... Bir daha.

Val arabayı ıssız bir kaldırımın kenarında durduruyor. Şimdi geri dönmeyi, Vinnie'nin üstüne atılmayı, kendini ona yeniden vermeyi, kendini tümüyle onun ellerine bırakmayı arzuluyordu. Zev-

kin nesnesi. Köpeği... Vinnie her zaman çok fazla arzuluydu. Tıpkı onun gibi. Asla doymak nedir bilmezdi. Tıpkı onun gibi. Bu yüzden onu seviyor, kimi zaman her şeye karşın onu tatmin edebilecek olanaklara sahip olduğundan kuşkuya düştüğü oluyordu. Elinde olmadan...

Bir pencere açıyor, sonra ötekini. İçeri soğuk hava giriyor. Belleğindeki imgeler gecenin içine dağılıveriyor... Hiç değilse şu anda aklını toparlamak zorunda. Tırnaklarını avuçlarına geçiriyor.

* * *

Şimdi çökmüştü artık Vinnie. Boşlukta araba sürdükten sonra her gece olduğu gibi arabanın içine oturmuş, bir şeyler arıyordu. Bir olay, bir karşılaşma... Ama ne gezer! Yorgundu, sanrılar görmeye başlıyordu... Gecenin karanlığında renkler, ışıklar görmeye başlıyordu... Sigara içiyor, bir yandan da düşünüyordu. Ağzı sigara dumanından tam takır olmuş, kırmızı kırmızı damarları görünen gözleri yuvalarından fırlamıştı. Müziği susturuyor, şok edici bir sessizliğin ortasında buluyor kendini.

"Neye yarar... Böyle, bir girdabın içerisinde koşturup durmak... Her zaman hız peşinde... Daha güçlü duygular peşinde olmak... Ben'deki bu boşluğu tıka basa doldurmak için kendini heyecana gark etmek... Heyecanlar ne kadar güçlüyse, insanların onları bir an evvel yaşamak, yenilerini edinmek konusundaki istekleri de ona bağlı olarak artıyor... Bunun azalmasına fırsat vermemek, bir an olsun duraklamamak gerekiyor..."

Orada, gecenin, kentin ortasındaydı... Kavramaya çalıştığı, kendi tarzında sürdürdüğünü sandığı, ama gerçekte her yanıyla elinden kaçıveren kendi hayatıyla baş başaydı.

İyi ama kaçırmayacak nesi vardı ki?

Çöp kamyonları ağır ve gürültülü bir biçimde boy göstermeye başlamışlardı. Sabahın erken saatlerinde işbaşı yapan ağır işçilerin şimdiden sokaklara üşüştüklerini ve metroya doğru yönelmiş olduklarını gördü.

"Bunlar, sorun yaratmaz. Toplumun kendilerine bıraktığı dar mekânda yaşayan, çok meşgul kimseler onlar... Su yüzünde kalabilmelerine yetecek kadar paraya ve bu parayı temin edebilecek

zamana sahipler sadece... Ve ertesi gün, sil baştan, aynı şey... Bu arada hafta sonu... Ve ben, ben burada bir salak gibi yaşıyor ve uyuşturucu içiyorum..."

Orada, kendi öz çevresinin dışında, gecenin dışında görünmekten utanç duydu. Kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırdı. Şimdi, güneş doğmadan bir an evvel kente dönmesi gerekiyordu. Güneş ilk gölgelerini yansıtmadan önce. Sabahın güç anlarıdır bunlar. Seslerin, onların getirdikleri canlılığın, çok farklı bir ritimde, çok daha yaklaşmış, gün ışığından korunmuş bir ufkun altında, "gece kuşları"nı rahatsız eden uyanışı. Kimi zaman acımasız... Her şeye rağmen gerçeği ortaya çıkarıcı...

Yavaş yavaş sökün etmekte olan sabahın kalabalığında sokaklarda olmamak için arabayı gazlıyor.

Evine vardığında, yuvasına kavuşmanın huzuruyla soyunup yatıyor. Yatağına sığınıyor, başını bir yastığın altına gömerek cenin şeklinde kıvrılıveriyor... Metal perdeler hâlâ inikti, yatak odasına hafifçe de olsa güneş ışığının girmesini engelliyordu.

* * *

Val, yatağının üstünde, ayakkabılarını ayaklarından sıyırıp eline aldı... Onları inceledi. Birini seçti... Deride, ökçede hâlâ sperm, meni kalıntıları vardı. Parmağını ayakkabının, Vinnie'nin uyluklarında ve göğsünde izler bırakmış olan uçlarında gezdiriyor... Gülümsüyor... Deriyi kokluyor... Dilinin ucuyla, yavaşça topuğu yalıyor... Vinnie onu kaldırdığında, topukların adamın uyluklarına, böğürlerine gömüldüğünü anımsıyor. Silahlı bir savunma gibi yere çivilenen ayakları üzerinden onu gömmeye çalışan... Erkeklik organının onun içindeki gel gitleri, sivri topuklar her darbede ritme uyuyor... Ayakkabıyı aldı, yattı... Topuğu cinsel organına sokup tabanını yarığın üstüne bastırıyor... Aynı Vinnie'nin erkeklik organı gibi... Yavaş yavaş kendini okşuyor, bastırıyor... Bir anda hazdan mest olup Vinnie ile o sevişiyormuşlarçasına yeniden orgazm oluyor...

Sonra kalkıyor, banyoda küvetin önünde ayakta işiyor, bacağından birini küvetin kenarına kaldırarak... Önceleri tereddütlü başlayan fışkırma, giderek ip gibi dosdoğru bir hal alıyor ve güçleniyor.

Sessizlikte uzayıp giden gürültülü ve değişmeyen bir ses...

10 Ateşin bastırması sonucu dişleri takır takır ediyordu ve kendini kontrol etmek, vücudunu dinlendirmek ve onu yeni baştan normal ritmine getirmek için çaba göstermek zorunda kaldı.

"Hastalanmamalıyım... Aksi halde, hapı yuttum demektir."

Güçlü bir yapısı vardı, bunu biliyordu, ama katlandığı tüm yoksunluklar... Sol kolu alev alev yanıyordu, vücudun sıcak olan tek bölümü orasıydı ve mikrop kapmamış olmasını, ateşin sadece kâbustan ileri gelmiş olmasını, bütün bunların bir kâbus olmasını, gözünü açtığında kendisini konforlu bir ortamda, kendisiyle ilgilenen insanların arasında bulmayı diliyordu. Kendini güçsüz hissetti, birinin gelmesini diliyordu, yatağın üstüne eğilen ve tüm korkularını yok edecek güven verici bir gülümsemeyle elini alnına koyacak birinin.

Olanca gücüyle battaniyeyi sıkıyor. Yalnızlığı, onu açık denize sürüklemek isteyen soğuk bir dalga gibi üzerine iniveriyor. Neredeyse onu boğacak. Zaman zaman, kontrol ettiğini sandığı, günü gününe savaşmak, yenmek istediği bir dünyada kendini ne kadar güçsüz, savunmasız hissettiğini kabullenmeye şimdiye kadar asla cesaret edememişti. Fakat bu, düşlerini, umutlarını her geçen gün biraz daha yıkan, hayatta kalma içgüdüsünden başka bir şey bırakmayan, onu hâlâ motive eden ve başını alıp gitmesine, ölmesine izin vermeyen tek duygu.

Kapıya vurulduğunu duyuyor. Şaşkın, beklenmedik bu ziyaret karşısında biraz keyfi kaçıyor. Cevap verip vermemekte kararsız kalıyor, sonra hırsız gibi usulca ayağa kalkıyor ve gürültü yapmadan, parmaklarının ucuna basa basa gidip kapının arkasındakinin kim olduğunu anlamaya çalışıyor.

Bir kez daha vuruluyor. "Evet!" diyor fısıltı halinde, oradaki varlığını en aza indirgemek için.

"Benim, Albert, açsana!" Büyük bir rahatlama duyuyor. Gelenin dostu olduğunu görmenin verdiği güvenle kapıyı açıyor.

"Uyuyacak yer bulamadım... Çıkıp geldim."

"İyi etmişsin." JP, artık yalnız olmadığına memnun, onu içeri alıp kapıyı ardından kapatıyor.

Albert, her zaman olduğu gibi kendisine büyük gelen paltosu sırtında, JP'nin oturduğu odaya giriyor.

"Hemen kıvrılmak ister misin?"

"Evet, eğer sence bir sakınca yoksa. Uykusuzluktan geberdim..."

JP yatağı işaret ediyor:

"Uyunacak tek yer burası. İkimize yetecek kadar büyük."

Birlikte yatağa yerleşiyorlar. Albert çizmelerini çıkarıp paltosunu üstüne alıyor. JP battaniyenin altındaki yerini yeniden buluyor.

Bugün

11 Gürültüyle yere tükürdü. İlgiyle asfaltın üzerindeki beyaz tükürüğüne baktı. Hesapladığı mesafeden biraz yakına tükürmüştü. Yeni baştan tükürdü. Bu kez kaldırımın üzerindeki hayali çizgiyi aştı. Bu performans karşısında gülümsedi. Çaktırmadan. Dişleri sıkılı.

Belli bir mesafede durmuş, giriş kapısını gözetliyor, birinin içeri girmesini ya da dışarı çıkmasını bekliyordu. Maksadı, ardından kendisi girecekti. Diyafonu kullanmak istemiyordu. "Bununla birlikte, bakarsın kapıyı açmayabilir..." Bu düşünce üzerine, sinirli bir yürüyüşle yiyecek bir şeyler arayan ve tükürüğün geldiğini görünce sıçrayan bir gece güvercinine doğru tükürdü. Gelgelelim kuşun bu sıçrayışı tükürükten kaçacak şekilde hızlı ol-

muyor. Yeri araştırmaya devam ediyor güvercin.

Nicki, oyunu bırakıp daha önce aldığı gazeteye şöyle bir göz atıyor. Belli bir amacı yok... Gelişigüzel. Bir kent haberi dikkatini çekiyor. Her sözcüğünü sindire sindire, dikkatle okuyor.

"...Motorlu iki polis, daha önce bir taksiye çarpan bir arabanın peşine düşmüştür... Onu yakalarlar... Arabadakiler, iki kardeş ve kardeşlerden birinin nişanlısı arabayı park ederler ve üçü de arabanın içinde kalır... Motosikletli polisler inip tabancalarını çeker... İki kardeşi vururlar... Kafalarına birer kurşun sıkarak... Sözde, içlerinden birinin tabanca çıkardığını sanmışlardır... Yapılan aramada arabanın içinde silah bulunmamıştır..."

Nicki gazeteyi kaldırımın dibindeki su yoluna fırlatıyor. Korkuya kapılan güvercin havalanıyor.

"Pislik kent!" Tükürüyor. "Hiç değişmedi... Umarım burada fazla oyalanmak zorunda kalmam... Kendimi toparlayayım, pırr..."

İki yıldır görmediği Vinnie'nin adresini bulması için telefon rehberini şöyle birazcık karıştırması yetti. Onun değişip değişmediğini ve kendisini durumdan haberdar edip etmeyeceğini merak ediyordu... Bu sırada binanın hemen oralarda bir araba duruyor, arabadan bir adam iniyor ve giriş kapısına doğru yöneliyor. Nicki, onun peşinden hemen harekete geçiyor. Adam kapıyı açıyor, tam yeniden sur kapısı gibi kapanmak üzereyken, Nicki kapıyı yakalıyor. Asansöre boş verip merdivenden çıkıyor, birkaç basamak sonra duruyor. Dinliyor. Asansörün geldiğini ve adamın bindiğini duyunca yeniden girişe iniyor, kiracılar listesinden gideceği dairenin kaçıncı katta olduğuna bakıyor ve bir kez daha merdivene yöneliyor. Kata çıktığında daireyi buluyor, zile basmadan önce bir süre kararsız kalıyor. Zilden bir müzik sesi yükseliyor. Ardından sessizlik. Kısa bir süre orada kalıyor ve bekliyor. Zile basıyor. Kulağı kirişte olduğu halde, dairenin içinde en ufak bir ses, hiçbir ayak sesi duymayınca şaşırıyor. Kapı açılıyor. Vinnie'nin neşeli yüzünü görmekten mutlu oluyor.

"Sen ha!" diye haykırıyor beriki.

Kapının eşiğinde sarmaş dolaş oluyorlar.

Nicki onu gördüğüne memnundu. Değişsin değişmesin, buraya gelirken gizliden gizliye bel bağladığı dostlukları ortadaydı. Zamanın geçmişte kurulmuş bağları belki de ortadan kaldıramadığı

tek yere gelmekle ne kadar haklı olduğunu kavrıyor.

Vinnie'nin odasına yerleşip sessizce birbirlerini seyrediyorlar. Gülerek, birbirlerinin sırtını tıpışlayarak, bunun bir rüya olmadığını, dostunun gerçekten yanında olup olmadığını anlamak için elleriyle birbirlerine dokunuyorlar. Bir arada olmaktan, birinin ötekinde bıraktığı imajı hiçbir şeyin bozamadığını görmekten mutlular. Nicki her zaman ağzı kapalı gülümserdi ve gülen gözlerinde kimi zaman tehlikeli yansımalar fark edilirdi.

"Adeta bir kobranın bakışını andırıyor..." diye düşündü Vinnie. "Ve hâlâ esnek ve ince, görünüşte insanı yanıltıyor, ama çok güçlü... İyi görünüyor..." Onu böyle bulmaktan memnundu.

"Formunda görünüyorsun... Hep aynı dinçlikte..."

Vinnie arkadaşının bu iltifatına gülümseyerek karşılık veriyor.

Nicki, kolunu odanın üzerinde gezdirirmiş gibi yaparak düşüncelerini dile getirmeye koyuluyor. "Burayı seviyorum..."

"Evindeymişsin gibi davran... Ne bileyim... Banyo yapmak istiyorsan... Bir şeyler yemek istiyorsan..."

"Yoo, sağol... ama bir kahveye hayır demem..."

Birlikte mutfağa gidiyorlar ve Vinnie kahve hazırlarken, Nicki pencereden geceyi seyrederek sessizce sigara içiyor. Birbirlerine anlatacak çok şeyleri yoktu. Bakışlarıyla, el kol hareketleriyle, karşılıklı suskunluklarıyla iletişim kuruyorlardı. Onlara özgü, başlı başına sessiz bir ritüeldi bu. Böylece var olmanın ortak keyfini paylaşıyorlardı.

Odaya dönen Vinnie, *Blind Faith*'i pikaba koyuyor ve yere, minderlerin üzerine uzanıp, önlerinde kahveleri, her söze kıkır kıkır gülerek, karşılaşmalarının ilk anlarını paylaşıyorlar.

"Bugün günlerden ne?" diye soruyor Vinnie.

"Perşembe... gece yarısını geçiyor..." diye yanıtlıyor soruya hiç şaşırmamış olan Nicki.

"Bütün gün uyudum!"

"Her zaman gecenin en son dakikasına kadar yaşayınca öyle olur tabii... "

"Ee, sen, nereden geliyorsun?..."

Bu soruyu sanki birbirlerinden dün ayrılmışlar gibi soruyor. "Aldığım son haberlere göre, Doğu'daydın ve esrar kaçakçılığı yapıyordun... Değil mi?"

Nicki başıyla onaylıyor. "Türkiye'deydim... Biliyorsun, orada yaşadım, ülkenin iç kesimlerinde... doğuda, güneydoğuda... Küçük bir kentte... Amerikalı bir hanım arkadaşla. Bilmem tanır mısın... Birlikte gittik... Arabayla. Bir süre sonra, para suyunu çekti, orada bir köyde durduk. Köyden insanlar tanıdık... Onlarla iyi ilişkiler kurduk... Sözün kısası, esrar satıcılığına başladım." Vinnie onu zevkle dinliyordu. "Başlangıçta, şöyle... küçük miktarda. Gelip geçen uyanıklara ve turistlere..." Bir süre duruyor, kaçamak gülüşlerinden birini fırlatıyor... Fincandaki kahvesinden bir fırt alıyor... "Sonra iş büyüdü... ve bölgede yeterli pazar bulmam mümkün olmadığından... arabaya atlayıp kıyı bucak dolaşıyor ve her şeyi satıyordum..." Bir süre susuyor, olanları yeniden yaşıyor, arkadaşını incelerken konuşmasını sürdürüyor: "İstanbul'da!" Lafları peş peşe sıralamadan önce ona tadını çıkarma fırsatı veriyor. "Birkaç kilo, bazen... yirmi otuz kilo..." Vinnie gülmekten katılıyor. Nicki gülümsemekle yetiniyor, kaldığı yerden sürdürüyor: "Düşünebiliyor musun, iç pazardaki neredeyse tek Avrupalı bendim... Onların satış bölgelerinde, ha... Ve sen Türkleri tanırsın... İstanbul'u da!" Kendi hikâyesinden eğlenerek konuşmasını sürdürüyor: "Ama bu açıdan her şey yolundaydı. Yerli halkla bir sorunum olmadı... Sadece bir şey dışında! Ha, ha, haaa... " Kahkahaları müziği bastırıyor.

"Sonracığıma, bir gün, yoldayız, Marie ve ben... ve al sana pat diye bir arıza meydana gelmesin mi!..." Hâlâ gülümsüyordu. "Araba birden alev alıyor... Biz bir fırsatını bulup kazasız belasız çıkmayı başarıyoruz... Hatta birkaç kilo esrar bile kurtardım... Kalanı yanıyor. Ve yola koyuluyoruz... Saatlerce yürü babam yürü... Sonra nereden geldiği belli olmayan bir külüstür beliriyor... Biz sevinçten uçuyoruz, yardımları dokunur diyoruz kendi kendimize... Bir de ne görelim, polis değiller miymiş meğer!... Gerçekten de bize yardımcı oluyorlar hani... Benim esrarla yakalanmama... Anlarsın ya, elimdekileri de kaybetmek istemiyordum... Beni kodese tıkıyorlar, Marie'ye gelince, onu serbest bırakıyorlar... Aşağı yukarı bir yıl kadar orada kaldım... Bildiğin gibi bunun orada esamesi bile okunmaz." Vinnie şaşırmamıştı. Anlattıklarının arkadaşının yapısına ters düşen bir yanı yoktu.

"Bu hikâyenin –hikâye her ne kadar aptalcaysa da– iyi bir yanı

varsa, o da polisler küçük bir kasabadandı... Bir bakıma herkesin birbirini tanıdığı küçük bir hapishaneden. Benim, elkoydukları esrarım, ayrıca Marie ile benim sahip olduğumuz ortak paramız olduğu için... ve Marie içeri atılmadığı için, yerel yöneticilerle işi ayarladık... Tek başına bir hücre, kitaplar, Marie'nin her gün getirdiği yiyecekler... Yine onun ziyaretleri. Uzatmayalım, sakin bir konaklama oldu. Ve o sevimli köyün insanları Marie ile işi piş..." Kısa, çınıltılı bir kahkaha atıyor. Yeniden ciddileşiyor ve konuşmasını sürdürüyor: "Biliyor musun, en inanılmaz olan... bunların hepsi gerçekti!"

Durup durup yeniden başlayan, uzadıkça uzayan bir kahkaha nöbetine kapılıyor.

Bu arada müzik çalmasını sürdürüyordu.

Ziyaretinin gerçek nedeni konusunda Vinnie'ye bilgi vermek için fırsat beklerken, böylece şimdilik merakını bastırmak istiyordu. Buluşmalarına gölge düşürmek istemiyor, bu yüzden geçmişle ilgili birtakım hafif anekdotlarla yetiniyordu. Her neyse, tüm olup bitenler önemsizdi, özellikle de şimdiki durumla karşılaştırıldığında. Ama onunla buluşur buluşmaz iyimserliğine kavuşuvermişti.

"Sahi, nereden geliyorsun?"

Nicki yanıt vermeden önce bir süre oyalanıyor:

"Memleketteydim... Güneyde."

Vinnie onun çekingen davrandığını fark edip konuyu değiştiriyor. "Bir zamanlar ne eğlendik ya! Eğlenceye gittiğimiz günü anımsıyor musun?.. Hani şu burjuva sanatçısı bozuntuları... Hani, sen, ben... Domino... ve JP?"

"Anımsamaz olur muyum!... Onlara amfetaminle kafayı buldurmuştuk... ve dairedeki adam mobilyalarını pencereden atmaya kalkışmıştı! Sokağa, ha, ha, ha... Hele o araba yarışları, gece... sen, *Morris*'inin direksiyonunda, yanında JP, bense *İki Beygirlik* kamyonetimde... Yanımda Hedges... Hedges, garibim, korkudan üç buçuk atıyor... Ağzını açıp da tek söz etmiyor... Ha, ha... ha... Ve sen beni yakalayamazdın! Ha, haa..."

"Fakat JP, mosmordu... Alışılmış tavrıyla itiraf etmeye de yanaşmıyordu... Seni yakalayamıyormuşum! Laf!... Ben gerilediğim anda, sen akıl almaz virajlar alıyordun... ve özellikle yasak

yönlerde... Bir arabanın zar zor sığacağı yerlerde... ha, ha... Mazallah karşıdan bir adam gelse!... Ve şu direksiyon hâkimiyeti, istendiğinde kontrollü kaymalar... Montparnasse bulvarındaki viraj... Hatırlıyorum da, o gece ansızın yağmur bastırmıştı... ve sen kaymıştın... Ben peşinden sol arka lastiğinin patladığını görüyordum... Parke taşlarının üzerinde dingillerden fırlayan kıvılcımlar... Cıvvv!... Çok güzel devasa bir ışık demeti..."

"Yine de durumu kurtarabildim..."

"Biliyorum. Sen gaza basıp devam ettin, Rennes sokağına daldın. Seni yakalamak... ve yolunu kesmek zorunda kaldım. Seni durdurmam ancak böyle mümkün olabilirdi. Bunu hiç hesap etmemiştin! Ha, ha... Dayan babam amfetaminin gözüne ha, ha... Tekerleği değiştirmene yardım etmemizi istemedin. Bunu kendinin yapabileceğini bize kanıtlamak istiyordun... he, he..."

"Lanet ölümcül yarışlar!" diye ekledi Nicki yeniden ciddileşerek. "Ee, bir tur atmaya ne dersin?"

"İyi fikir."

Vinnie giyinirken, Nicki, sonunda ikisinde de birtakım değişiklikler olduğunu düşündü. Vinnie'nin bakışlarında, her ne kadar gülüyor mülüyorsa da bir ciddilik fark ediliyordu. Geriliminde dramatik bir yan vardı. "Yaşam onun bile üstüne damgasını kazımış. Dış görünüşüne yansımamış olabilir, tersine, içine işlemiş." Ona gelince, arzuladığı tek şey, kendisiyle, gözünde, özellikle de dönüşünden bu yana, anlaşılmaz hale gelen bu ülke arasına en büyük mesafeyi koymaktı. "Burada hayat bulmadığımı görüyorum. Hiçbir surette. Dostlarımın yanında bile." Buradaki en iyi anlarına başka ufuklar eklenmişti ve onları aynı yoğunlukla yeniden yaşayamayacağını biliyordu. Başka yerde olması gerekiyordu. Burası olmasın da, neresi olursa olsun, önemli değildi.

Ölümcül koşu, bu koşuyu istiyordu o. Başka yerde.

Çıkıyor ve kendilerini geceye bırakıyorlar... Geç saatlerde açık olan, eskiden sürekli olarak gittikleri La Coupole'a kadar araba sürüyorlar. Burası geniş mi genişti. Geç saatlere kadar yenilip içiliyordu. Uyuşturucu satışı ya da sadece sıradan buluşmalar için geliyordu insanlar buraya. Şimdilerde düşüş yaşamakta olan, hayli kozmopolit bir yerdi. Bir zaman, sanatçıların, sonra marjinallerin buluşma yeri oldu; ardından da, bir akşam yemeği yiyip bir yandan

da, revaçta olsun olmasın kuzeyli mankenleri, moda fotoğrafçılarını, kendilerine bohem havası vermek isteyen her çaptan burjuvayı seyretmeye gelen kimselerin istilasına uğradı... Öğle sonları Rus göçmenler, entelektüeller, çay içmeye gelmiş yaşlı kadınlar, fahişeler ve az çok buranın müdavimi olan başka tipler görülüyordu. Örneğin, hafta sonlarında, biraz sarhoş bir kadının, saat on beş sularında öğle yemeğini yemeye gelmiş Simone'un kolunda ağır ağır yokuşu tırmanan Sartre'ın da uğradığı oluyordu bazen...

Amerikan barın dip tarafında, kalabalıktan mümkün olduğu kadar uzak, tüm mekânı olduğu gibi görebilen bir masaya yerleşiyorlar. Bir süre sonra hayli ilginç tanıdık simaların geçtiğini, bazılarının onların masalarının önünde durduklarını görüyorlar. Albert ve JP, onları görüyor ve gelip aralarına katılıyorlar.

"Bu akşam büyük toplantı var," diye takılıyor Albert'i görünce heyecanlanan Vinnie. "Ve hepimiz bir aradayız... "

Konuşmaları salonun gürültüsünde boğuluyor.

12 "Ne güldük ya... Ben... her zaman olduğu gibi... biraz... asit güzelmiş... Kızın... dudaklarının arasından sarkıyordu... Sahi söylüyorum ha.. Uzun, nah böyle parmak büyüklüğünde... ha, ha, ha... yumuşak... Herif... baaaş... ha... Londra'da... şeyin eski karısı... inanmazsın... kafasına okkalı bir darbe... Evet... Marianne... müzik... eski bir Stones... Kadın bana diyor ki... Sally, sutyen taksaydın... Selam! İyi misin?... Ne saçma!... Taşak gibi... Sarkıyorlar... Öyle bir ıslanmıştım ki, sorma... bacağım boyunca... Kes şunu... Ha, ha, ha... Hem o... ne bileyim... Biliyor musun, onu bana verdiler.. Böyle... Topuk biraz ince, ama... huuu... huu... Puuuuh... Ne bu?.. Güzel... Ben ne olursa olsun... Hâlâ yükseliyorum... İlk... sevmiyorum... Tadı... yoksa... Sıcak olduğunda... ha, ha... Kaygan... Denemek ister misin... ha, ha, ha... Ne?... hâlâ benimle... bilinmez... Sakınmak gerekiyor... Bacaklarım mı?.. Düşündüğün şeye bak... onlar... bir gün... kıllar... Neden ken-

dimi bırakacakmışım ki... durum. Ha, ha, ha... Hem sonra, bakmaktan hoşlanıyorum... çok... tahrik edici... ha, ha. Kızlar diyor ki... hepsi şeymiş... Bir kere, bir herif... senin gibi değil... neyse... sık beni... Daha kuvvetli... Yeter!... Ha, ha... Şaka mı?... Neden olmasın... ha, ha... Baksana, sızlanıp duran biri daha... Sus bakayım... Ben, yüzüm kızarıyor! Ha, ha... abartma var. Burası çok sıcak... İnsan... daha çok... Tamam. Dediğim gibi... Doğru... onu gördüm!..."

"Alsana!"

Long Talk Sally'nin sol tarafında oturmakta olan JP, ona esrarlı sigarayı uzatıyor. LTS, bir süre duruyor, dudaklarının ucuyla birkaç nefes çekecek kadar bir süre. Sigarayı karşıda oturmuş, muzipçe onun anlattıklarını dinleyen ve böylece çenesinin daha da çok açılmasını sağlayan JP'ye uzatıyor.

"İyiymiş!" diyor LTS. "Ah evet. Onu gördüm. Her akşam aynı şeyi yapıyordu kadın. Acaaayiiipti..."

Vinnie, göz kırparak onu cesaretlendiriyor. Anlattıklarını dinlemekten hoşlanıyordu ve bunun JP'yi ne kadar sinirlendirdiğini görmek onu daha da eğlendiriyordu. Birkaç nefes çekiyor ve esrarlı sigarayı ağzından çıkarmadan "Bunlar Londra'da mı oluyordu?" diye atılıyor Vinnie.

"Hayır, burada" diyerek JP'den yana bir baş işareti yapıyor kadın; onun sabuklamayı böylesine tekeline geçirdiğini görmeye tahammül edemeyen JP, pis pis kadının yüzüne bakıyor. Onların bu hali Vinnie'yi güldürüyor. "Dediğim gibi zımbırtısı nah böyle, kocaman. Eğer onu bana ş'aapmasaydı..." Ve delikanlıda ne gibi duygular yarattığından habersiz, JP'yi tanık göstererek yeni baştan başlıyor. Bu arada Albert ve Nicki çeşitli amfetaminlerin değeri üzerinde tartışmaya dalmışlardı ki, Vinnie karşısında bulunan ve bar gerisindeki duvarı boydan boya kaplayan aynada, sivil giyimli üç polisin, onlardan pek de uzak olmayan bir yere, hemen biraz sağdaki iki masa öteye oturduklarını gördü. Nicki'nin görüş alanına.

Vinnie, Nicki'nin artık çevresinde olup bitenlerle ilişkisini kesip, bakışlarını, herkesin fark ettiği ama üstünde durmadığı polislere diktiğini gördü. Arkasını dönüyor, polislerin Nicki'nin düşmanca bakışlarına, sandalyelerine iyice yerleşerek, sert, ken-

dinden emin pozlar takınarak karşılık verdiklerini ve berikinin bu tavrını burnundan fitil fitil getirmek için fırsat kolladıklarını görüyor. Küçücük bir fırsat.

"Hey, onlar polis!" diyor Vinnie, arkadaşının gözlerini başka tarafa çevireceğini umarak. Nicki, gözlerini hâlâ üstlerinden ayırmadığı üç adama doğru soğuk soğuk gülümsüyor. "Çıngar sırasında, bu salaklar, nefsi müdafaa bahanesiyle silah çekebilirler..." diye ekliyor iyice gerginleşmiş olan Vinnie. Uyarıyı duyan Albert kendi açısından bir şey yapmıyor. Ne olursa olsun, o, böyle olay çıkaracak yapıda değildi. Ve şimdiden bir hayli uçmuştu. Ötekilere gelince, LTS'nin sabuklamalarına dalmışlardı, JP ise başka şeydense yaşadığını duyumsamaya çalışıyordu.

Diğer kızlar göze batmaya çalışıyorlardı, gidip geliyorlar, bir süre kalıyor, geri gidiyorlardı. Albert tam anlamıyla kafayı bulmuştu, herkese gülümseyip duruyordu. LTS, habire konuşuyordu. "Kaliteyi görmelisin... Kendisiyle yatmamı istiyordu... ben... sen beni tanırsın... erkekler..."

"Maslahatını ağzına sok da, çenesi kapansın şunun..." dedi Vinnie gülerek, JP'ye. Her ne kadar katıla katıla gülen ama utanmaktan da geri kalmayan JP'nin yanında, onda, utandığına dair en ufak bir tepki yoksa da, bu fikir LTS'nin hoşuna gitmemişe benzemiyordu. Kadın bir an sanki uyarıyı göz önüne almışçasına konuşmayı kesiyor, sonra monoloğuna eskisinden çok daha yoğun bir şekilde devam etmeye koyuluyor.

Vinnie, arkasını dönüp Nicki'nin gözünü üstlerinden ayırmadığı polislere bakıyor. Aslında onları aynadan da görebilirdi, ama böylece gözünün üzerlerinde olduğunu vurgulamayı tercih etmişti. Herifler artık her şeyi yapmaya hazır polis havalarını bir yana bırakmış, masalarına sıkışmış boş yere onun inatla üstelediğini görmezden gelmeye çalışıyorlardı. O anda, içlerinden biri kalkıyor, gelip kendilerine sırtı dönük Albert'in tarafından masalarına yaklaşıyor ve elinden geldiğince Nicki'nin onun üzerine perçinlenmiş bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak, "Size bir şey sorabilir miyim?" diyor.

"Bu riskli bir şey... Nasıl bir yanıt alacağın hiç belli olmaz."

"Bakın!" diyor adam. "Bizler polisiz..." Albert hiç tınmıyor, başını çevirip bakmıyor bile adama. "Ben ve arkadaşlarım, stres at-

mak için buradayız" diye devam ediyor polis... Hiçbir tepki almayınca, son çare olarak ekliyor: "Arkadaşına söyle, biz burada olay çıkarmak istemiyoruz..."

Bunu söyledikten sonra sendeleyerek yerine dönüyor.

Albert, Vinnie'ye dönüyor, hiç hesapta olmayan bu tepki karşısında şaşkın ve neşeli, göz kırpıyor. Nicki ise gözünü adamların üstünden ayırmıyor. Birkaç dakika sonra, üç sivil polis kalkıyor ve Albert ile Vinnie onların bardan sessizce uzaklaştıklarını görünce derin bir nefes alıyorlar. Nicki, armağan almış biri edasıyla arkadaşlarına dönüyor. Bu onları güldürüyor.

Adamakıllı kafayı bulmuşlardı. Gece ilerliyordu, bar daha gürültülü, daha dumanlıydı ve akıl almaz derece aptal bir havası vardı. Nicki kızlardan birini kaldırmış ve her zaman yaptığı gibi herkesi orada öyle bırakarak, sessizce toz olmuştu. Vinnie, gözünde güneş gözlükleri, dudaklarında bir gülümseme, koltuğuna yığılmış, insanlara bakıyordu. Albert bir amfetamin satışını ayarlıyordu. LTS habire konuşuyordu ve JP birinden aldığı ödünç makineyle salonun fotoğraflarını çekiyordu. Onların grup oraya ne zaman gelecek olsa keyfi biraz kaçan ve biraz sinirli olan şef garson şimdi biraz yatışmışa benziyordu ve onlara serviste acele ve ölçülü davranıyordu. Hatta kibar.

Saçlarını afro başı yaptırmış, deri elbiseler içinde, makyajlı ve tıka basa Mandrax içmiş olan Hedges gelmişti ve saçmalıklar yapıyor, herkesin ilgisini çekecek bir olay yaratmaya çalışıyordu. Tümü dolu masaların arasında salonu dolaşmaya koyuldu. Hiçbir neden yokken "Dangalak sürüsü!" diye söyleniyor ve fır dönüyordu: "Eğlence istiyorum... Ve sizlerin o pasaklı yüzlerinizi artık görmek istemiyorum..." Adamlar umursamazdan gelip, biraz kaygılı bir şekilde bir onun yüzüne bakıyorlar, bir arkadaşlarının yüzüne. Kendi açılarından bir dayanak, bir açıklama bulmaya çalışıyorlar. Kimsenin tepki vermemesinden yüz bulan Hedges, soytarılığını sürdürüyor. "Şenlik seyretmeye geldiniz siz demek... O halde..." Cümlenin kalanı boğazına düğümleniyor. Hedges durumu kavrıyor ve gösterisinin birahane tarafından taştığının bilincinde, montunun cebinden sustalısını çıkarıyor... ŞRAK... Bıçaktan bir vınıltı yayılıyor... Sustalı elinde, dudaklarında gülümseme, bıçağın ucunu aşağıya doğru eğik tutarak yavaş yavaş bir masaya yak-

laşıyor, oturanların çil yavrusu gibi kaçışarak boşalttıkları masanın cilalı ahşap yüzeyine, bir bardağı devirip, bıçağı saplıyor... Kazımaya koyuluyor. Sonra bir başka masaya geçiyor...

Vinnie gülüyordu, ayağa kalkmış, olası bir saldırı karşısında Hedges'in arkasını sağlama almaya bakıyordu... Ne olursa olsun patronun onlara gösterdiği dostça tavır olmasa bütün bunlar mümkün olamazdı. Ve bu daha başından beri böyleydi. Patron birkaç yıl önce Montparnasse'a gelip kentin bu kesiminde geceye başlı başına bir canlılık kazandıran bunların ve bunları izleyenlerin gelişinden bu yana böyleydi.

Masalarının etrafında giderek bir boşluk oluşuyor ve Vinnie artık kalkmanın vakti geldiğine karar veriyor. Şenliğe başka yerde, başka şekilde devam etmek istiyor. Masalardan birinde, yanında birileriyle oturan bir kız dikkatini çekiyor, işaret ediyor. Kız kalkıp yanına geliyor. "Bizim masaya otur" diyor ona.

"Olur. Eşyalarımı alayım; arkadaşlarıma hoşça kal der, gelirim" diyor kız.

Bu arada duygusuzlaşan Hedges, kendi kendine yineleyip duruyor. "Şenlik... Şöyle güzel bir yere gitmek istiyorum... Güzel insanların olduğu bir yere götürün beni..." Bütün grup, onun, Maxes'ın etkisi altında bu tür taşkınlıklar yapmasına alışkın olduğu için söylediklerini duymazdan geliyor.

Barın şef garsonu gelip JP'ye kibarca: "Umarım bir problem yoktur... Size güveniyorum. Eğlenmenize bakın, ama aşırıya kaçmayın..." diyor. JP, kendisine güvenmesini istercesine ona gülümsermiş gibi yapıyor, fakat bu tavrı şef garsonu daha da tedirgin ediyor. Vinnie, bunu fark ediyor ve şöyle diyor: "Bir durum yok. Zaten birazdan kalkıyoruz."

Siyah kostümler içerisindeki adam: "Size güveniyorum" diyor ve yanlarından ayrılıyor.

Vinnie'nin kaldırdığı kız, elinde çantası, kolunda gocuğu dönüyor. Vinnie, kızın biraz önce terk ettiği gruba şöyle bir göz atıyor. En ufak bir tepki yok.

Albert ayağa kalkıyor, bu, çıkışı müşterilerin büyük bir bölümü tarafından meraklı izlenen grupta genel bir hareketlenmeye yol açıyor.

Neredeyse iyice ıssızlaşmış olan bulvarda onları gecenin se-

rinliği karşılıyor. Kaldırım kenarına yayılmış, içlerinden birinin gecenin bundan sonraki bölümünde ne yapılacağı konusunda karar vermesini bekleyen yaklaşık on kişiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor JP.

"Bunun evine" diyor Vinnie yeni karşılaştığı kızı işaret ederek. "Yeni bir şenlik yapacağız, değil mi?..."

"Hepiniz mi?" diye soruyor kız, itiraz eder bir ses tonuyla.

Vinnie, gülümseyerek şöyle bir etrafına bakınıyor: "Her neyse, ben arabama onların üçünü alırım" diyor ve böylece soru sorulmasını önlemiş oluyor. "Ötekilerin bizi izlemesi gerekiyor. Kimin külüstürü var?" İtiraz kabul etmediğini kızın anladığını fark ediyor ve onu hesaba katmıyora benziyor. Kızlardan biri olumlu yanıt veriyor. "Tamam, ötekiler taksiyle gelir."

Kız adresini veriyor ve Vinnie'nin kolunda, arabaya doğru ilerliyorlar, peşlerinde de Albert ve LTS. Hedges ile JP ötekilerle gidiyorlar.

Gece yeni başlıyordu.

13 Uzun bir uyum döneminin ardından gece alışılmış havasına girmişti nihayet. Vinnie bir odaya yerleşmiş, etrafını dört kızın –ev sahibesi dahil– çevrelediği bir yatağa yıkılmış, esrar içiyordu, adamakıllı kafayı bulmuş, sırf Zip'in yardımıyla dış dünyayla bağını koruyordu. Zip, daracık yarığı yüzünden öyle adlandırdığı yeni kızdı. Yarı soyunuk haldeki diğer iki kadın, Vinnie'nin kendilerinden esirgemediği okşamalarla yetiniyorlardı. İkisi de hallerinden memnundu, kendilerini, sırf esrar sarmak ve sardıkları sigarayı dudaklarının arasına almak için ara verdikleri aşk oyunlarına kaptırmış, birazdan bunun devamının da geleceğini umuyorlardı.

Gördükleri karşısında şaşıran JP odayı terk etmeden önce, "İnanılır gibi değil, bu adamda şeytan tüyü var" diyor. Öteki odada Albert grubun kalanını tekeline geçirmişti, LTS onun yanında, konuşmuyor, dinliyordu. Delikanlı onları kişiliğiyle, mizahi bir

havayla anlattığı yolculuk hikâyeleriyle büyülüyordu. Hedges ise banyoda yıkılıvermiş, olduğu yere sızıp uyuyakalmıştı, bu arada önce her tarafı kusmuğa boğmayı da ihmal etmemişti tabii.

JP, yeniden boş bir odaya gidiyor, yere oturuyor, sırtını duvara verip bir dolmakalemle birkaç dosya kâğıdına günlüğünü yazarak dengesini korumaya çalışıyor. Hani şu, herkesin alaya aldığı ve onun gözünde bir tür gerçekle ara sıra yaşarmış gibi olduğu kurgu arasındaki bağı koruma tarzını oluşturan günlük. Kendisinden son derece büyük bir disiplin ve yoğun ilgi isteyen, uğruna çoğu kez kadınları, uyuşturucuyu ve hani bazen bunların günün birinde bir polisin eline geçmesinden korkan Vinnie'nin dediği gibi, grubun güvenliğini gözden çıkardığı bu karalamalar olmasa hapı yutmuş olacağını biliyordu. Bu nedenle kendine zaman ayırmak için, dostlarının elinden geldiğince katıldığı taşkınlıklarıyla yıkılmamak için her şeyi yapıyordu. Bu akşam tersine, arkadaşları, kendi faaliyetlerine dalmak ya da Hedges'in yaptığı gibi uyumak –"ya da uyur ayaklarına yatıyor. Onun bu cehennemden sıyrılmak için uyguladığı bir yol" diye geçirdi içinden– suretiyle fazla güçlük çıkartmadan onu meşguliyetleriyle baş başa bırakmışlardı. Ve içinden, Vinnie'nin hiçbir zaman eksilmiyora benzeyen gücünü, ona bu aşırı gücü sağlayan enerjinin kaynağını sorguluyordu. Bilmediği bir şey vardı, Vinnie tepeden tırnağa kafayı bulmuştu ve buraya nasıl geldiğini, nerede olduğunu bilmiyordu.

Vinnie, yatağın üzerinde, direksiyon başına geçişini hayal meyal anımsıyor, ama arabayı nasıl kullandığı konusuna gelince iş karışıyordu. Şans eseri sürdüğünü biliyordu, çünkü önünde her şeyi değişmeyen bir klişe olarak görüyordu, sokağı da öyle... Hiçbir şey kıpırdamıyordu, ne araba, ne sokak. Ve şimdi, duyguları ona sadece uzaktan, birbirine karışmış, kıvrılmış diller, parmaklar, bacaklar aracılığıyla üretilmiş bir duygu dalgasını iletiyorlardı. Teninin üzerinden başlar, sayılarını pek belirleyemediği kız yüzleri geçiyordu. Bedeninin üzerinden geçen şekillerini seçemediği memelerin haddi hesabı yoktu... Fakat bu onun bedeni miydi?... Zaman zaman dikkatini çeken müzik, arada bir duyulamaz bir tını halinde kıvrılıyordu. Bir nesneyi, bir duyguyu, bir yüzü yerli yerine koyamıyordu... Gülüyor, çakallar tarafından parçalanmış bir yaban hayvanı gibi düşünüyor kendini. Uyuşturucu hastası ol-

duğundan, bedeninin basınca dayanacağını ve yarın formunda olacağını biliyordu. "Bu arada beni kendi halime bırakmalısınız, ısrar etmemelisiniz, bu adamı hasta eder..." Bir el hareketiyle gözlüklerinin gözünde olup olmadığını kontrol ediyor, botlarının ayaklarında olduğunu hissediyor. O halde her şey yolundaydı, onu anadan üryan soymamışlardı.

Kızlar konuşuyorlardı, ona bir şeyler anlatıyorlardı, o görüş alanında yüzlerin ve bedenlerin ortaya çıkıp sonra kaybolduğunu görüyordu, ışıkların, şekillerin, gölgelerin geçtiğini görüyordu, bu onu yatıştırıyordu... Gebermek yerine yaşadığını görmek.

Kendisini sürükleyen helezona daha fazla gömüldü.

Albert, vuruştan sonra, yalnız kalmak, bir anlığına kendiyle baş başa kalmak istedi. Ne var ki ona, gözlerine, tepkilerine, şıringasına asılmış olan kızların, kolayca ortadan kaybolmasına izin vermeyeceklerini, yıllar önce uydurduğu, şimdi kendisine çok pahalıya patlayan "gibi yapma" numarasına yatarak onlara katlanması gerektiğini biliyordu.

"Neyse ki LTS burada ve sözünü geçiriyor" diyor içinden.

LTS uzun bacakları, cinsel istekleri kamçılayıcı yüzü, tensel dudakları, yumuşak hatlarıyla, donsuz kasığı tabak gibi ortaya çıkacak biçimde oturmuştu. Albert'in iplemediğini ama bunun kızları, sözlerine karşı çıkmak, oyununda inisiyatifi ele almak, onu kendilerinden biri yapmak için henüz özgür olmayan üç yeni kızı –onları o gözle görüyordu– sinirlendirdiğini biliyordu. "Ben burada olduğum sürece, en azından onlar, bu pasaklılar, Vinnie ile bir arada olmayacaklar. Ve onların en çok istedikleri o... Yazık ki Nicki burada değil... Şu iki salağın yerine keşke o olsaydı..." "Salak" derken, kusarken sızıp kalan Hedges'i ve sabuklamalarını yaşama geçireceğine kaleme alan JP'yi kastediyordu... Kendisi ise, hiçbir zaman Vinnie ile çıkmamıştı, çünkü ondan korkuyordu. Ve yüksek sesle şunları söymekten çekiniyordu: "Hani şu grup halinde olmadıkça ellerinden bir şey gelmeyen salak kızlar gibi aynı... Onunla yalnız başlarına düzüşmeye cesaret edemeyen... şu zavallı kızlar... "

LTS içeri girip öteki kadınları sepetlemeyişine ve Vinnie'yi onların ellerinden almayışına hayıflanıyordu, yorgunluktan bitmiş genç adam her zaman elinin altındaydı, ama o, her tür karakterin

cirit attığı bir ortamda şimdiye kadar böyle bir erkekle karşılaşmadığı için, kendinden, tepkilerinden emin değildi. Böylece bacaklarını, sandalyenin kenarına koyduğu ayaklarını biraz daha aralamakla, zaman zaman konuşarak kızların canını sıkmakla yetindi. Albert kendi oyununu oynamayı sürdürürken, bir yandan da onun, motivasyonlarını bildiği oyununa gülümsüyordu.

JP odasında yalnız kalınca, yarasını unutmuş, içindeki sabuklamayı kâğıda geçirmeye çalışıyordu. Böylece sabahın ilk ışıklarına dek yazmayı sürdürdü; sonra, Vinnie'nin odasından yayılan bir fon müziği ile biraz uzakta, öteki odadan gelen Long Talk Sally ve Albert'in dalgalanan sesleri dışında sessizliğe gömülmüş evde olduğu yere yığılıverdi.

Gün doğmak üzereydi.

14 Hedges kusmuğunun iğrenç kokusuyla ayağa kalktı. Yeniden başlamamak için kendini tutmak zorunda kaldı, elinden geldiği kadar yıkandı, giysilerini ve banyonun döşemesini temizledi. Başı ağrıyordu. Gece olup bitenleri tümüyle unutmuştu. Karanlığa ve suskunluğa gömülmüş daireye giriyor. Yavaşça, Vinnie'nin bulunduğunu bildiği odaya doğru gidiyor, kapıyı açıyor. Vinnie, yarı giyinik uyumakta, etrafında da kızlar, uykularında bile her biri kendine göre ona asılmış halde. Hedges, manzarayı görünce başını sallıyor, kafayı bulacak bir şeyler bulurum düşüncesiyle içeri girmek istiyor, ama fikir değiştiriyor, kızlardan birinin uyanabileceğini, onun sevgilisinin esrarını almasına karşı çıkabileceğini düşünüyor. Tiksinmiş bir halde kapıyı gerisin geri kapatırken: "Vinnie'ye ufak yollu dokunmaya gör, bekçi köpeği kesiliyor mübarekler!" diye geçirdi içinden.

Mutfakta, bir fincan furyası, yarısına kadar dolu tabaklar, dökülmüş kahve, yıkanmamış kapkacak, masanın üzerinde eski enjektörler ve kaşıklar... Ne salonda ne de öteki boş yatak odasında olan Albert'in gelişini kutladıkları gecenin kalıntıları işte bütün bunlar. JP'nin odası, evin tüm pencereleri gibi onun da perdeleri

çekili, beriki içeride soyunmadan yatmış uyumakta.

Herkes ayaklanıncaya kadar yapabileceği tek şey biraz oyalanmak, bu arada bir kahve yapmaktı. Mutfağa dönüyor, bir süre sonra kapının açıldığını, yanında Long Talk Sally ve dünkü iki kızla, Albert'in boy gösterdiğini görüyor.

"Kızlardan biri eksik," diye düşünüyor Hedges, belli bir hüzünle, çünkü söz konusu kız, asılmayı düşündüğü kızdı.

Kucağında içerisinde yiyecek şeyler bulunan bir kâğıt torba olan Albert atılıyor:

"Düzeldin mi biraz?"

"....."

"Yiyecek bir şeyler getirdim. Gidip herkese yetecek kadar bir şeyler aldık."

"Bizden başka herkes uyuyor" diyor Hedges.

"Gidip bir şeyler hazırlayalım ve şu mezbeleliği toparlayalım biraz. Onlar da nerdeyse uyanır." Bunları söyleyen LTS idi ve bu tavrıyla Hedges'i şaşırttı.

"Ne zamandan beri ev kadınlığın tuttu?" diye atıldı. "Vinnie'yi kafeslemeyi kafaya koyduğundan bu yana mı böyle işgüzarlaştın?.."

"Sen kafayı bulmayı unutalı öyle oldum. Hem sen leş gibi kokuyorsun, yahu!"

Kadın mutfağa doğru ilerliyor, hali berbat. Hedges neşeyle, ona yardım etmek ve elindeki yiyecek torbasını almak istiyor. Long Talk Sally kucağındaki torbayı suratına fırlatacakmış gibi yapıyor. Hedges sırıtıyor, elleriyle savunma vaziyetine geçiyor ve böylesi anları, yani tıkınma anlarını kaçırmamaktan büyük bir keyif duyan JP'yi uyandırmak üzere mutfaktan çıkıyor.

Odaya yavaşça giriyor ve kapıyı eliyle tutarak, tüm gücüyle çarpıyor, bir yandan da haykırıyor: POLİS!

JP yatağın içinde sıçrıyor, battaniyeyi üstüne çekerek, faltaşı gibi açılmış gözlerle oturuyor. Tıpkı uyuşturucuyu fazla kaçırdığı zamanlarda olduğu gibi şehla bakarak.

"Hahahaaa... ha..."

Hedges dizlerini döve döve gülüyor.

Olup bitenleri kavrayan JP, ona pis pis bakıyor. "Ne acayip herifsin be!... Şu uyandırış tarzına bak..."

"Hahahaaa... ha... Dalga geçiyorum... Yüzünün halini göreceksin... Yataktan bir sıçrayışın var, sorma!... Adeta bir kâbustan uyandın... Öyleyse bir kaybın olmadı, he he..."

Dışarı çıkmak için arkasını dönüyor.

"Saat akşamın altısı. Kahvaltı hazır. Umarım bunu da günlüğüne yazarsın!"

Ve Vinnie'nin bağırıp çağırmalarını arkada bırakarak odadan ayrılıyor.

Sere serpe yatmış, ağnamış vücutların ortasında uyanan Vinnie, şimdi artık iyice kendine gelmişti, çizmeleri hâlâ ayaklarındaydı. Evinin dışında bu çizmeleri çıkardığı çok ender olurdu, her an sokağa çıkmaya hazır olmak gibi köklü bir alışkanlığı vardı. Kelimelere dökülmemiş birkaç mızırtının arasında yataktan kalkıp bir sigara yakıyor ve evdeki durumu denetlemeye çıkıyor.

JP'yi, mutfakta kavanozun başına oturmuş, kaşık kaşık kahveyle sulandırılmış reçel yerken buluyor. "Öö... sabah sabah nasıl şunu tıkınabiliyorsun, şaşıyorum?" Beriki yanıt vermiyor. Ağzı dolu, üzerine kalınca bir tabaka tereyağı sürülmüş büyükçe bir ekmek parçasını ağzına tepiyor. "Ülkenin yemek alışkanlıkları, sağlıklı," diye ekliyor Vinnie altına bir sandalye çekerken. Hedges de oradaydı. Kendini şu bıkkın züppe pozlarına kaptırmak üzereydi, üstelik makyajlıydı, ama bu, durumunu kurtarmaya yetmiyor, elbiselerinde hâlâ fark edilen kusmuk kokusuyla ona düşük mahallelere mensup bir travesti havası veriyordu. Vinnie'ye şöyle bir göz atıyor. "Albert ile kızlar gittiler" diyor.

"Benim odamdakiler gitmemiş. Hâlâ uyuyorlar."

Bunu midesi bulanmış bir tavırla söylüyor Vinnie. Kendisine bir fincan kahve dolduruyor.

Ortalık, onların düşüp kalktıkları yörenin alışılmış havasını almıştı. Her taraf darmadağınıktı, izmaritten, yiyecek artığından geçilmiyordu. Kısacası âlemlerinin kalıntıları olduğu gibi ortadaydı.

"Dün akşam paçayı iyi sıyırmış gibisin" diyor, ağzı dolu, lanet dişlerine zarar verdiği için reçeli temkinlice yiyen JP.

Vinnie ona bakıyor, omuz silkiyor, sırıtıyor:

"Umarım her şeyi not etmişsindir, adları, saatleri..."

JP, kahkahasına karşılık veriyor, az kalsın boğulacak, öksürmeye koyuluyor, kıpkırmızı kesiliyor. Hedges, ortada hiçbir şey yok-

muş gibi bir köşede sırıtıp duruyordu: "Eh!" diye haykırdı. "Bu da bir reçel aşırı dozu... Hah ha... "

İkisi de gülüyordu, içlerinden gelen bir gülüştü bu.

Vinnie kalkıp pencereye gidiyor, panjurların arasından gecenin henüz bitmediğini görüyor. "Lanet geceden bir türlü kurtulamıyoruz... Şu sonsuz geceden..." Ve masanın bir köşesine yerleşiyor, yiyecekleri her tarafa dağıtmaktan kaçınarak, uyandıktan sonraki ilk esrarını sarmaya hazırlanıyor. Sonra fikir değiştiriyor, uzun boğazlı, boş bir şişe alıyor, patlaması durumunda elini kesmesin diye bir gazete kâğıdına sarıyor, şişenin boğazını nargile yapmak için altından tutup sert bir hareketle masanın kenarına vurarak kırıyor. "Raconuyla başlamak gerekiyor..." diye ekliyor. JP'nin bakışından hemen içmese daha memnun olacağını anlıyor, Hedges ile işaretleşiyorlar ve nargileye bolca esrar dolduruyor, yakması için JP'ye uzatıyor. Beriki eliyle reddediyor, ne var ki Vinnie onun bu reddini kaale almadığı için, nargileyi alıyor ve Hedges'in uzattığı kibrite tutarak üst üste nefesler çekmeye başlıyor. Ta ki ateşin bulunduğu bölüm kıpkırmızı ve değişmez kor haline gelinceye kadar. Ve o yeniden kafayı buluyor. Nargile bu kez aç kurt gibi saldıran Hedges'e geçiyor, sonra sonuna kadar çeken Vinnie'ye uzatıyor.

Bu onları yatıştırıyor. Kendilerini her şeye hazır hissediyorlar. Yani yaşamak, dalga geçmek, kızlarla sevişmek, hoş vakit geçirmek dışında hiçbir şey düşünemez oluyorlar.

Hedges oturduğu yerden gülmeye koyuluyor:

"Eh, püf, şuna bak..."

"Tamam" diyor JP. "İşte yine cıvıttı seninki, hahahaa..."

Hepsi gülüyordu. Gerçekte, kafayı bulan Hedges anlaşılmaz sesler yaymaya koyulmuştu, bu da arkadaşları dışındaki kimselerin yanında hassas durumlara itiyordu onu. İlk etki geçince, yeniden aklını başına toplamaya başlıyordu.

"N'aber, çocuklar?"

Kızıl'ı görmek için arkalarını döndüler. Sırtında, beyaz tenini ve sıcacık vücut hatlarını cömertçe teşhir eden bir gömlek, kapıda duruyordu.

"İşler yolunda gideceğe benziyor" dedi onun yaklaştığını görmezden gelen Vinnie.

"Kızlar kalktı mı?" diye soruyor Hedges.

"Evet, hazırlanıyorlar." Ve gözden kayboluyor.

"Neye! Ne yapmaya hazırlanıyorlar?" diye atılıyor Hedges alaycı bir tavırla.

Vinnie ikinci nargileyi hazırlıyordu. "Birini ister misin?" diyor JP'ye. Takılmak için söylüyordu bunu. Yoksa kızlar konusunda çok tekelciydi. Bir gecelik kızlar konusunda bile çok duyarlıydı. Birlikte olduğu sürece bir kızı kimseyle paylaşmazdı...

"Hayır" diye dudaklarını buruşturuyor JP. "Tipim değil."

"Ha, ha... Şurada, birbirinden farklı dört kız var... sonra da kalkmış, 'tipim değil' diyor! Ha, ha... "

"Şerefini ayaklar altına almak istemiyor!" diye atılıyor Hedges. "Bunlar yollu kızlar, o yüzden..."

Esrar temininde hiçbir zaman zorlanmayacaklarını gördükleri için, bu onları çok keyifli kılıyordu.

"Baksana!" diye ısrar ediyor Vinnie, şişeyi uzatırken, "İnan bana, harika kızlar! Hele de Kızıl! Aslında sen onu tanıyorsun... Ya Zip... bayağı iyi."

"Tanımasına, ötekileri de tanıyor. Ama çok çekingen... Sen onu hiç bir kızla beraber gördün mü!... He, he." Hedges'in hakkı vardı. JP kızlara karşı ketumdu ve onlarla pek bir arada görünmezdi, tıpkı Nicki gibi.

"Hey, neden söz ediyorsunuz, bakalım?" Zip geliyor. Güzel. Makyajını yapmış ve hafif giysiler giyinmiş. Vinnie, dudaklarından öpüp esrarı ona uzatıyor. Zip şişenin ağzından hafifçe çekiyor. Sonra kendine bir kahve yapıyor.

Az sonra mutfak doluyor ve erkekler mutfağı kızlara bırakıp müzik dinlemek ve aralarında gırgır geçmek için odalardan birine gidiyorlar.

"Baksana, aynı anda birkaç kadınla birlikte olmaktan ne zevk alıyorsun, sahi?... Bu durumda insan hiçbiriyle sağlıklı bir ilişki kuramaz." JP'nin felsefe yapacağı tutmuştu, kimi zaman olurdu böyle. Özellikle de kafayı bulduğu zamanlar.

"Bundan daha çok kafayı bulmuşsun!" Hedges hiçbir şeye fırsat vermiyordu ve JP ile ortada bir tatsızlık çıksın –öyle pek de ender görülen şey değildi doğrusu– istemiyordu, bu onu yıkıyordu. "Sen hiçbir şey anlamadın... İşte tüm sorun burada... Vinnie bir

kızı bütünüyle sevmez... Bunun için her birinden biraz alıyor... Ve böylece idealindeki kızı yaratmış oluyor... Birinin burnu, ötekinin göğsü, birinin sol ayağı ötekinin sağ bacağında... hahaha... Bunu bu açıdan göreceksin... Ve hepsini verimli hayal gücüyle çeşnilendiriyor, birkaç esrarlı sigara... birkaç çizme darbesi... hihiiii..." Hedges bırakmak istemiyordu. "Üstelik de aziz dostum, seni aydınlatmak gerektiğine göre, onların her birini bir rolde uzmanlaştırıyor... ha, ha... O zaman biri bir tarzda emiyor yarağını... Bir başkası bir başka tarzda yapıyor bunu... Bir başkası... hahahaaaa..."

"Ha, ha, haaa..."

Bu anda, Kızıl, odaya giriyor.

"Ha, sahi, aralarında senin rolün ne peki?"

Beriki onları duymazdan geliyor, her şeyi kafalarının iyi oluşuna yorumluyor. Her zaman olduğu gibi. Öteki soruyu yineliyor.

"Neden söz ediyorsun ki?" diyor kız.

"Bir şeyden söz ettiği yok" diye kesip atıyor Vinnie. "Gel birkaç nefes çek."

"Hayır. Domuz ahırına benziyor ortalık, biraz çekidüzen vermeye çalışacağım. Sonra size katılırım." Onları yeniden kahkahaya boğulan odada bırakıyor.

"Unuttuğunuz bir şey var çocuklar... Kızlarla..." Vinnie bir süre susup bir nefes çekiyor. "Onlara ne kadar haşin davranır, onlardan ne kadar çok isterseniz... onlar size o kadar çok verirler."

"Onlar onun malafatı için buradalar" diye atılıyor Hedges, "ha, ha..."

"Doğru! Başka bir şey için olsaydı şaşardım. Yani şöyle diyelim, zevk için buradalar..."

"Peki, ya aşk?"

"Aşk, JP, arzuyla başlar. Arzusuz aşk, düdüklemeyi becerememen kimselerin uydurdukları masallardır."

"Bakın, siz ikiniz bayağı ciddileşiyorsunuz" diye sözlerini kesiyor Hedges.

"Ya öyle mi, senin bu sabah pencerede, perdenin arkasında karıştırdığın haltlar daha mı az ciddiydi peki? Seninkini kime gösteriyordun bakalım?"

"Oh, ne âlâ! Demek maslahatını gösteriyor!" diye hayret ediyor Vinnie. "Dün bir bugün iki! Yoksa onu alıştırmaya mı çalışıyordu?"

"Fakat yeteneklerini harcıyorsun. Eğer kendini teşhir etmek... ve aynı zamanda da para kazanmak, belki de ünlü olmak gibi bir düşüncen varsa... bu işi herkes gibi televizyonda yap. Seçim senin... ha, ha... varyetelerde, video kliplerde... Ne bileyim, siyasi, felsefi tartışmalarda... Ama orada, iyi para getirir, he, he..."

Hedges bir yandan canı sıkılmış gibi yaparken bir yandan da gülüyordu.

"Ben eğlenmek istiyordum. Hepsi bu." "Açıklamana gerek yok" diye sözünü kesiyor JP. "Bizler hoşgörülü insanlarız. Her şeyi anlarız... Kızlarsa tersine.."

"Saçmalığı kes!"

Hedges artık gülmüyordu. Kafası meşguldü. Devam etti: "Onlara söylemeyeceksin!"

"Ha, ha..."

"Bir şartla!" JP gülümseyerek ona bakıyordu.

"Neymiş bakalım bu şart?"

"Kızlardan aldığın haraçları geri verirsin."

"Ne boktan iş! İnsan eğlenemeyecek mi yani!"

Parayı cebinden çıkarıyor.

Gözlerine inanamayan Vinnie gülüyor.

"Ne zaman yaptın bunu?"

"Demin, esrar içerken... Tüm çantalara baktım..."

"Ondan da öte... Bir çanta görmesin, o saat eli ne yapacağını şaşırıyor."

Hedges parayı sırasıyla tüm çantalara geri koydu.

Her şey olağan seyrinde gidiyordu.

15

Nicki o gece mahallede kaçınılmaz olarak Albert ile karşılaştı ve o ona ötekileri bıraktığı yerin adresini verdi. Bir taksiye binip, iki sokak öncesine kadar gitti –her ne kadar genel bir

kural değilse de, kahve patronları gibi taksi şoförleri de çoğu zaman muhbir oldukları için onlardan çekiniyordu– ve yolun kalan kısmını yürüyerek tamamladı. Bu yoksul mahallesinin orta yerinde, yüzyılın başında taştan yapılmış üç burjuva binasının önüne geldiğinde, merdiveni tırmandı ve kata çıkınca, kapıyı yokladı. Açıktı. Loş koridora girdi, kapıyı kapadı, müzik sesinin geldiği yöne doğru ilerledi. Koridorun dip tarafında, kapıyı itti, hiç de yabancısı olmadığı bir sahneyle karşılaştı.

Yere rahatça yerleşmiş –kendi kendine onu soruyordu– sırtını duvara vermiş, ayaklarını dimdik uzatmış, esrarı elinin ulaşacağı yerde, Vinnie, ışıkları kısılmış odada, bir yandan müzik çalarken esrar içiyordu. Yanında da iki kız vardı. Kızlardan birini tanımıştı. Dünkü kızlardandı. Hani şu Kızıl, öteki de iri kıyım esmer bir kızdı. Odanın bir başka köşesinde, aynı şekilde yerde esrar içmekte olan Hedges ve onun alçak sesle anlattıklarına sırıtıp duran bir başka kız vardı. Bu sağlam müzik blokunun altında mutluydu...

Nicki, gelişi onları rahatsız etmesin diye bir köşeye oturuyor.

"İyi misin?" diye soruyor meşin ceketinin içinde büzülmüş olan Vinnie dalgın dalgın.

Nicki eliyle işaret ediyor, berikinin uzattığı esrarlı sigarayı alıyor ve çekiyor. Özellikle de bol bol amfetamin aldığı şu anda çekmesindeki gaye, yaman bir müptela oluşundan değil, sadece geri çevirmek istemediğindendi. Duman ona başka bir duygu vermiyor. Esrarı Kızıl'a uzatıyor, kız sigarayı önemsemeden alıyor. "Geldiğimde kapı açıktı..."

Vinnie hiç ses etmiyor, Zip'in uzattığı sigarayı çekmekle meşgul, dumanı içine çektikten sonra: "JP açık bırakmış olmalı... Yeni çıkmıştı." Bir nefes daha çekiyor. "Kapattın mı bari?"

Alacağı yanıt onu pek ilgilendiriyora benzemiyor.

Nicki, içinden onu buradan çıkarmanın ve bir köşeye çekip konuşmanın zor olduğunu düşünüyor. Gelmesinin nedeni buydu. Bunları oradaki herkesin gözleri önünde yapamazdı. Buci'nin orada anons etmekten farksız olurdu...

Pek de rahat olmayan yerinden kalkıyor –bunların kafayı bulurken böyle sert zemin üzerine serilip saatlerce orada kalma tutkularına bir türlü akıl erdiremiyordu– odadan ayrılıp mutfağa, kendine içecek, meşin gibi kurumuş dilini yumuşatacak bir şeyler

hazırlamaya gidiyor.

Kendi başına kalır kalmaz düşünme hızı arttı ve planını Vinnie'ye açmasının yerinde olup olmayacağını sorgulamaya başladı. Gerçekte uzunca bir süredir birbirlerini görmemişlerdi ve gördüğü kadarıyla, Vinnie'yi ilgilendiren tek şey acil zevklerini gidermenin ötesine geçmiyor gibiydi. Birtakım riskler içeren bir eyleme girişmeye hazır olduğunu gösterebilecek hiçbir şey yoktu ortada. Çok kazançlı bir iş olmasına karşın bir organizasyon isterdi... Ama birine gereksinimi vardı ve uzunca bir süre ortadan kaybolduktan sonra, kendisine yardım edebilecek ve bu konuda güvenebileceği tek kişi, yandaki odadaydı ve kendini tümüyle zevklerine kaptırmış gidiyordu... Uzunca bir süre öyle kalarak projesini ve özellikle onu sunuş tarzını yeniden gözden geçirdi. Evet, şu anda iki çılgın kızın arasında yığılıp kalmış olan Vinnie'yi, bunları anlatmak için oradan nasıl dışarıya çıkaracaktı? Hiçbir işe yaramayacak olan bu düşünceden vazgeçti. Bu onu aleyhine çevirmekten öteye geçmezdi. Bir çuval inciri mahvederdi.

Odadan gelen çizme sesleri onun düşüncelerinden sıyrılmasını sağlıyor. Az sonra Vinnie, kapının pervazında görünüyor. Gülümsüyor.

"Konuşmak mı istiyorsun?"

"Nereden anladın?" Hoş bir şekilde şaşırmıştı.

"Baksana..." Yeni hazırlanmış bir esrardan çekiyordu. "...senin buraya esrar içmeye gelmediğini biliyorum... Bu mutfakta yaşamaya da gelmedin... Üstelik de yalnız başına... O halde..."

Nicki ayağa kalkıp kapıyı kapatıyor. Onun bu hali, yere oturup kendisini izlemeye koyulan Vinnie'yi eğlendiriyor.

"Aldırma... Müzik var... Hem sonra, ötekiler öylesine kafayı bulmuş ki duymaları mümkün değil. Burada birkaç esrarlı sigara çektikten sonra aklı başında kalan tek kişi benim." Gülüyor. "Saatlerdir onlara kafayı çektiriyorum... Sahi JP'yi görmedin mi? Sen gelmeden tam birkaç saniye önce çıktı."

Nicki bir an önce konuya dönmek için bir el hareketiyle görmediğini söylüyor.

"Merdivende, bir yerlerde sızıp kalmıştır... Mahzenle zemin kat arasında..." Gülüyor, sigarasından bir nefes çekiyor. Sonra sürdürüyor: "Kafayı bulmuştu... Fazla çektiğinde nasıl olduğunu bi-

lirsin... Hani şu biraz yampiri yampiri yürüyüşüyle, he, he..."

Nicki altına bir sandalye çekiyor, cebinden kırış buruş bir *Lucky Strike* paketi çıkarıyor, bir sigara yakıyor, bu arada Vinnie'ye kendini toparlayacak zaman veriyor. "Çok para kazanmak için bir çare buldum. İkimiz için."

Vinnie, hâlâ yerde, bir dirseğinin üzerine abanmış, tek bir kez olsun sözünü kesmeye kalkışmadan, adeta kıpırdamadan onu dinliyor, sadece ve sadece üzerine abandığı dirsekleri değiştirmek için hareket ediyordu. Nicki'nin önerdiği plan ona inanılmaz görünüyor ve onu dinledikçe bir hikâyeden çıkmış gibi oluyor, iyice kafayı bulduğu harika bir geceden çıkar gibi. Kadın yoktu bu işte. Ve işte bu onun hoşuna gidiyor, işin fantastik yanı bu. Onu en fazla çeken, baştan çıkaran tarafı işte bu gerçekdışı yanıydı. Öteki bir yandan konuşurken, Vinnie kendi kendine "Sonuçta" diyor, "bir bakkal dükkânı soymaktan daha az riskli... Orada adamcağız üç kuruş parasına dört elle sarılmaya çalışacak... Hatta belki kendini savunmak için silah falan çekecek. Bu durumda ölme riski de var tabii..."

Bu açıklamalardan kafası karışmış olan Nicki, şimdi dikkat kesilmiş, inandırıcı görünmek istiyordu. Fakat bu çabası gereksizdi. Vinnie dünden hazırdı.

Sonunda nefesini toparlamadan ekliyor: "Yapılması gereken şey, istenecek miktarı belirlemek! "

"Ha, ha... Doğru, bu halletmemiz gereken tek problem! "

Bu tepki Nicki'yi rahatlatıyor, gülmeye koyuluyor.

"Peki, işe ne zaman çıkıyoruz?"

"Yarın akşam."

"Önümüzdeki gece demek istiyorsun!"

"Ha, ha, haa..."

Nicki yeniden ciddileşiyor:

"Neyse, hazırlanmak için yirmi dört saatimiz var... Harekete geçmek için uzun uzun beklemek, bu hiç iyi değil. İnsan düşünmeye koyuluyor... Kendi kendine sorular sormaya, sinirlenmeye başlıyor. Ne kadar erken harekete geçilirse o kadar iyi!"

"Doğru". Vinnie konumunu değiştiriyor, öteki kolu üzerine abanıyor. "Fakat bir şey var... Bu iş için üç kişi gerekiyor." Tepkisinin ne olduğunu görmek için Nicki'ye bakıyor. Düşündüğü gi-

bi, pek mutlu olmuşa benzemiyor. "Baksana!" diyor Vinnie. "Kızın evine gidip anahtarı alma... hatta kalıbını çıkarma düşüncesi hiç de güzel değil... Ne olursa olsun, kızla aram iyi değil. Bir gün ona... lüks düşkünü olduğunu söyledim, bu da onun hiç hoşuna gitmedi... Ve eğer kapıyı kırmadan içeri girersek, sonuçta bu işi yapanın bizler olduğumuz anlaşılabilir... Bu durumda üçüncü herif..."

Nicki sandalyesinden kalkıyor, masanın etrafında birkaç adım yürüyor. Düşünüyora benziyor. Duruyor: "Neden üç? Bunu hâlâ anlamış değilim!"

"Gayet basit. Birinin kapıyı kırması gerekiyor, bu da hayli zor bir şey... Ve bizler kilit uzmanı değiliz... İçeri girmek için tek bir çare var bence... Çatıdan, evet çatıdan girmek!" Bu düşünceye gülümsüyor ve kaldığı yerden sürdürüyor:

"Bunun için, bu işi sorunsuzca halledebilecek tek bir kişi var... O da JP!"

"JP!"

Nicki'nin planı giderek kendi gözünde çekiciliğini yitiriyordu:

"O, ha!" diye şaşkınlığını dile getirdi.

"Ee, neden olmasın? Baksana, kafayı bulduğunda belki de iki ayağı üzerinde dengede kalmayı bile beceremiyor gibi bir hali var. Bu olabilir. Ama sen onu bir de çatının üstünde gör... Adeta kedi kesiliyor, kedi! Kaç kez onu iş başında gördüm. Ona direnecek tek bir çatı düşünemiyorum... Oluklar... Dik çatıymış, taş kaplama ya da sac çatıymış... Islakmış, değilmiş... Ona vız gelir... Bir çıkar için değil... Sırf eğlenmek için... Terk edilmiş eski binaları işgal etmek için... Karnını doyurmak ya da uyumak için sahipleri evde olmayan evlere girmek için..." Vinnie bir sigara yakıyor. "Bırak, onunla konuşayım... Her şey yolunda gidecek, göreceksin."

Nicki kararsız gibiydi, sonunda yelkenleri suya indirdi:

"Tamam. Öyle olsun. Dediğin gibi yap."

"Harika, o halde benim evde buluşuyoruz... Sabahın erken saatlerinde diyelim. Gelmeden telefon et. Günün geri kalan saatlerinde hazırlık yaparız. Bu arada dinlenecek zamanımız da olur. Böyle iyi mi?"

Nicki hızla ayrılıyor: "Tamam, daha sonra uğrarım." Mutfaktan çıkıyor, daire kapısına varıyor. Amfetamin kullanma gereksinimi

onu acele ettiriyordu. Ve şimdi harekete geçecekleri anın bu kadar yakın olduğunu bilmenin huzuru içinde binayı terk ediyor.

Boşalmaya ihtiyacı vardı. Büyük bir kuşku aklından uzaklaşmıştı ve bu projeyi hiçbir güç engelleyemeyecekmiş gibi geliyordu. Vinnie'nin böylesine kolay kabul etmiş olması planının ne kadar değerli olduğunu gösteren en önemli bulguydu. Ve JP'nin de bu işte yer alması düşüncesi, onu rahatsız etmez olmuştu artık. İçinden, şunun şurasında, en ufak bir risk söz konusu olmadan, birkaç saat sonra paraya gark olacağını ve yeni baştan dilediği gibi ve özellikle de dilediği yerde yaşayabileceğini geçirdi.

Bir taksi durdurup mahalleye, ortalık aydınlanıncaya kadar birkaç saat geçirmek için bir kız arkadaşının evine gidiyor.

16 Albert de dahil herkesten sakladığı kolundaki yarayı tedavi ettirmesi gerekiyordu. Anne, yani bir metro istasyonu bulmak için birlikte yürüdüğü kız, ona tanıdığı bir hemşirenin varlığından söz etmişti ve JP, bir yandan çeşitli şeylerden söz ederken, öte yandan kızın ağzından bu hemşirenin adresini koparmayı başarmıştı: Bir an evvel oraya gitmeyi düşünüyordu. Yarası acı veriyordu, özellikle de kolunu başının üzerine kaldırmaya çalıştığı anlarda.

"O tiplerle çoktan beri mi tanışıyorsunuz?"

"Hangi tiplerle?"

"Hangi tipler olacak canım... Albert, Vinnie, Hedges... Kısacası bütün çete..."

"Hıhhı. Sanırım uzun yıllar oluyor... Neden sordun?"

"Hiiiç. Öyle aklıma geliverdi işte."

Metro girişinde turnikenin üzerinden atlaması gerekmiyor, kızın verdiği biletle herkes gibi otomatik kapıdan geçiyor ve böylece yaralı kolunu kullanmak zorunda kalmıyor. Bir aktarma noktasında birbirinden ayrılıyorlar.

* * *

Adresi bulmak zor olmuyor. Zili çaldığında içeriden yaklaşmakta olan çıplak ayak sesleri duyuluyor, kapı açılıyor ve uzun düz saçları omuzlarına aşağı dökülen, sarışın bir kız görünüyor; son derece kısık ışığın altındaki görünüşüne bakılırsa orta yaşlarda.

"Adım JP, Anne'ın arkadaşıyım. Adresini ondan aldım."

"Girsene."

Onu içeri alıyor.

JP, mumların ölü gözü gibi aydınlattığı, yerlerde minderler, Afgan halıları, Fas işi sehpalar, duvar boyunca sıralanmış damalı yastıklar, dövme bakırdan siniyle Şark usulü dekore edilmiş bir daireye giriyor... Kız, kapıyı arkasından kapatıyor, sürgüyü çekiyor ve delikanlının ayakta dikildiği aşağı yukarı sekizgeni andıran merkezi odaya, onun yanına geliyor.

"Adım Barbara" diyor. "Ama arkadaşlarım bana Jou-Jou da derler..." Minderlerin üzerine yerleşiyor, sırtındaki mavi cebellanın altından yalnızca ayaklarının dışarı çıkmasına izin veriyor. Hiç sesini çıkarmadan, ilgiyle, daha sonra da kapalı bir atmosferin hüküm sürmesini sağlayarak gerilimle JP'ye bakıyor.

JP oturmadan önce bir süre kararsız kalıyor. "Al işte bir belaya daha çattık" diye geçiriyor içinden. Kalmalı mı, dönmeli mi, yoksa geliş nedenini mi anlatmalıydı, bilemiyordu. Jou-Jou bir konuşmanın başlamasını gerekli görmüyordu. Onun ziyaretini en ufak bir şaşkınlığa falan düşmeden son derece doğal bir havayla karşılamıştı. Bu da JP'yi biraz tedirgin etmişti. Bu kadarını beklemiyordu doğrusu.

"Tüttürmek ister misin?"

Sorusunun yanıtını beklemeden, önüne bakır bir tepsi sürdü. Tepsinin üstünde, ucunda yeşim taşından bir lüleyle bambu kamışından yapılmış uzun bir çubuğu olan bir pipo bulunuyordu.

JP bunun bir afyon piposu olduğunu fark ediyor.

"Afyon mu?" diyor. Kız, gözkapaklarını kırpıştırarak bu sözü onaylıyor.

"Ben, ömrümde hiç afyon içmedim" diyor, buraya bunun için gelmeyen ve başlamaya da hiç mi hiç niyeti olmayan delikanlı. Sonra önündeki pipoya elini bile sürmeden;

"Baksana" diyor, "bana hemşire olduğun söylendi. Doğru mu?"

Jou-Jou derinliğinde gülümseme bulunan gözlerle, sessizce ona bakıyor, sonra berikinin yanıt beklediğini görünce:

"Evet, bir anlamda öyle..." diyor.

"Güzel. Seni görmeye geldim... Çünkü kolumda bir yara var. Onu tedavi etmeni istiyorum."

Kız tatlı tatlı gülümsüyor:

"Baksana, bir yanlış anlama söz konusu. Ben yalnızca problemi olan kızlarla ilgileniyorum... Anlıyor musun?... Geçimimi bu yolla sağlıyorum." Ve odanın tümünü kapsayan bir el hareketiyle, "Anne'ın bana borcu var... Onun gönderdiğini görünce, o parayı ödemeye geldiğini sanmıştım." Bunu söylerken bakışlarını doğrudan delikanlının gözlerinin içine dikmişti.

JP nedenini pek kestiremeden, bu bakışlardan rahatsız olmuştu. "Yanlış geldim galiba" diye geçirdi içinden. Kalkarmış gibi yaptı.

Kız bir el hareketiyle onu durduruyor:

"Bekle! Yine de bir şeyler yapılabilir... Ama parayı peşin alırım!"

Beş parası olmadığını göstermek istercesine eliyle dıştan ceketinin cebini tıpışlıyor.

"Önemli değil. Başka şekilde de ödeyebilirsin... Her neyse, Anne bana öder. Ben kolunu tedavi edeyim."

Yanıt vermesine fırsat vermeden ayağa kalkıyor, onu tamamen hazırlıksız yakalanmış bir halde kendisiyle baş başa bırakarak odadan ayrılıyor. JP'nin içinde bulunduğu durum yalnızca hazırlıksız yakalanmak değil tabii... Biraz da sinirli.

Elinde bir şeyle geri dönen kız JP'ye yaklaşıyor, çeşitli kalınlıklarda birçok deri kemerin rulosunu açıyor...

"En geniş olanından başlıyorsun..." diyor bu kayışları önüne atarken. "Canını yakarım diye korkma..."

Bunun üzerine, ani bir hareketle sırtındaki cebellasını çıkarıyor, çırılçıplak minderlerin üzerine, kollarını haç biçiminde açarak, bacakları ufak yollu ayrık, yüzükoyun yatıyor.

JP odanın neden böyle yarı karanlık bir halde tutulduğunu, gözü loş ışığa alışıp genç kızın çırılçıplak olduğunu görünce sonunda anlamıştı. Bedeni morartıdan, sıyrıktan, kamçı izinden geçilmiyordu. Bu durum JP'yi öylesine allak bullak etmişti ki delikanlı gülmeli mi, yoksa apar topar kendini kapıdan dışarı atıp

tabana kuvvet kaçmalı mı kestiremiyordu. Fakat üçüncü çözümde karar kıldı.

Ayağa kalktı, geniş kayışı eline aldı...

17 Nicki gidince, Vinnie, Zip ile Kızıl'ın yanına gitti ve bir sıcak yemek hazırlamalarını istedi. "Eti, her şeyi olsun... Mahalledeki bakkallar geç saatlere kadar açık. Alışverişinizi yapmak için yararlansanıza... "

"İyi de, mahalle zenciden ve Arap'tan geçilmiyor..." diye itiraz etti Zip.

"Ee! Orada oturmuyor musun?" Sesinin tonu kızları şaşırtıyor. "Şunu bil ki, bu insanlar, bize karşı, bu lanet kentte yaşayan öteki heriflerin çoğundan daha iyi... daha saygılı davranıyorlar!"

"Ama diyorlar ki..."

"Ne diyorlarmış, bakalım! Hem bizim hakkımızda, hiçbir şey diyen yok, ha!"

"Tamam... Sakin ol" diye sözünü kesiyor Kızıl.

"Sakinim ben! Yalnız bu tür saçmalıkları dinlemek istemiyorum." Sesinin perdesini indiriyor: "Bizlerin hiçbir sorunu olmadı. Ne mahallede, ne de Arap kahvelerinde... Özellikle kafayı bulduğumuzda... Herifler bize iyi davranıyorlar... Saygı gösteriyorlar... ve sizler bizlerin davalarısınız ve... Onlar bunu biliyorlar... O halde..."

Kızlar sessizce birbirlerinin yüzüne bakıyorlar.

"Haklısın. Biz gideriz. Sen biraz yatışmaya bak."

Bununla birlikte kızlar üçü birden gidiyor, bu arada bir önyargıyı yıkmanın ne kadar zor olduğunu kavrayan Vinnie, Hedges'i odada yalnız başına bırakıp, müziğe ve uyuşturucuya bakmaya gidiyor. "Nihayet, olumlu bir şey yapılacak..."

18 "Daha kuvvetli, salak!"

Kalçasını kaldırıp kemer darbelerini daha rahat alacak hale getirdi. Bacaklarını aralayarak –dizleri üzerine ikiye katlanmıştı– bedeni aldığı her darbeyle geriliyor, bir sonraki darbeyi... onun verdiği hazzı alana kadar gerginliği gidiyordu...

JP, tam olarak kavrayamasa da, kendini oyuna kaptırıyordu, vuruşları kuvvetlendirdikçe, darbelerin arasını uzatıyor ve bekleyişin, bir sonraki darbenin inişini beklemenin keyfini tadıyordu. Bu arada kızın kemer değiştirme konusundaki emrini de unutmuştu... Bir hamle yaptı, kemeri havada şöyle bir dolandırdı... CIVVVV... Kızın kabak gibi ortada olan kalçasına iniyor. Jou-Jou'nun bedeninde... minderlere gömülü yüzünde... bir kasılma başlıyor... Fıskiyeden boşanır gibi işiyor... Sidik uyluklarına sızıyor... kasıklarına iniyor... Kız yavaşça yığılıp kalıyor... İşemesi hâlâ sürüyor, gitgide daha hızlı, daha kısa kasılmalar yaşıyor... Dizlerini katlayıp onları göğüslerine kadar yükseltiyor... aniden yatışıyor... Minderlerin üzerinde bedenini ovuştururken bacaklarını uzatıveriyor...

JP kamçı niyetine kullandığı deri kemeri yere fırlatıyor, oturup kızı seyrediyor. Uyanılmış...

Jou-Jou titremeye... bedenini ovuşturmaya, kıvrılmaya... bedenini, bacaklarını hızla yaymaya... onları yeniden kıvırmaya devam ediyor... Bütün bunları yaparken hiç ses çıkarmıyor. Ve... yastıkların içinde etkisini yitirmiş uzunca, boğuk bir çığlık atıyor. Bedeni tümüyle yatışıyor. Orada hareketsiz, gevşemiş, görünüşe bakılırsa tatmin olmuş. Ve terk edilmiş...

Biraz önce yaşadıkları JP'yi büyülemişti... Aklından yoğun bir şekilde güçlü ve çelişkili duygular geçiyordu. Tiksinti, kıza acıma duygusu ve kendini bu şekilde oyuna kaptırmış olmanın verdiği öfkeyle karışık zevk. Olayları akışına bırakması zordu ve bir bakıma hareketlerini haklı çıkarma, onları belli bir bağlama yerleştirme, ona özgü bir koda koyma gereksinimi, yaşadığı anı çok karmaşıklaştırıyor, bundan aldığı hazzı bozuyordu...

"Şu kör olası, her şeyi tahlil etme... etiketleme huyum... " diyor içinden midesi bulanmış bir halde. Elinin erişebileceği yerde bulunan afyon piposunu aldı, inceledi. Jou-Jou'dan kendisine bir pipo

hazırlamasını istemenin fazlasıyla karmaşık olacağına karar vererek, eline bir iğne alıp onunla gümüş rengi kâğıdın içinden siyah ve yapış yapış bir afyon parçası kopardı. Küçücük bir yumak haline getirdikten sonra küçük haznenin üstüne koyup yaktı. Geniş ağzından uzun uzun çekti. Topak çıtırdadı... Hafif, serin, neredeyse soğuk duman ciğerlerine doldu... "Esrar içmekten daha kolaymış... Daha da iyi..." Topak son bir kez çıtırdadı. Tükenmişti. JP pipoyu yana bıraktı... Aklı hafiflemiş, kasıkları gevşemişti... sıcaktı... Tüm sorunlardan, tüm SORUNLARINDAN kurtulmuştu...

* * *

Kendine geldiğinde, Jou-Jou yanındaydı, önünde de bir ilkyardım çantası vardı.

"İyi misin?"

Başıyla evet işareti yapıyor.

"Belden yukarısını çıkar. Kolunla ilgileneyim."

Yumuşak hareketlerle, acı hissettirmeden, vaktin nasıl geçtiğini fark ettirmeden kolunu tedavi ediyor.

Yeniden giyinip oturuyor, bacak bacak üstüne atıp, yeni baştan kendisini uzamda bir yere koymak amacıyla etrafına bakınıyor.

Jou-Jou ilkyardım çantasıyla kirli sargı bezlerini götürüyor... Elinde bir çaydanlık ve iki fincanla geliyor, onları tepsinin üstüne yerleştiriyor. Güzel isli bir tadı olan çok şekerli kaynar çayı fincanlara döküyor. Bu çay JP'ye çok iyi geliyor. Bu arada, genç kadın yeni bir topak hazırlıyor ve pipoyu, yakması için delikanlıya uzatıyor... Beriki hemen kabul ediyor, derin derin nefesler çekiyor, sonra ona uzatıyor, artık sıcaklığını hissetmediği çayını yudumlamaya koyuluyor. Yerinden kalkıyor... Kendisiyle çok barışık... Tüm dünyayla barış içinde.

Jou-Jou afyonu bitiriyor, pipoyu özenle yerine bırakıyor. Sonra delikanlının hazır olduğunu görerek, "Şimdi artık beni yalnız bırakmalısın" diyor. Bunu herhangi bir özel tonlama yapmaksızın söylüyor.

JP kalkıyor, ceketini giyiniyor, arkasını dönüyor, neler anlattığı keşfedilemeyen gözlerini üzerinden ayırmayan kızın yanında diz çöküyor. Onu ensesinden yakalıyor, tıpkı bir çocuk gibi, du-

daklarını yanaklarının üzerine koyuyor. Sonra içinden gelmiş olan, bu doğal davranışına kendisi de şaşırıyor. "Take care".* Gitmek üzere kalkıyor.

"You too..."** diyor Jou-Jou.

JP kapıyı arkasından yavaşça kapatıyor. Mutlu... Merdivenden iniyor. İlk kez olarak, kendini gerçek anlamıyla kafayı bulmuş hissediyor. Bir taksi durdurup Zip'in adresini veriyor ve beş parasız olmasına rağmen, sonunda yol parasını ödeyecek birini bulacağından emin, yolculuğunun keyfini çıkarıyor.

Oraya vardığında, aheste aheste merdivenleri çıkıyor. Kapıyı çalıyor. Hayret, anında Vinnie'nin ayak sesleri duyuluyor. Kapıyı o açıyor.

"Taksi paramı öder misin?" Vinnie cebinden bir banknot çekip ona uzatıyor. JP aynı aheste adımlarla merdiveni inip taksi ücretini ödüyor. Yeniden yukarı çıkıyor.

Vinnie, JP'yi, daha birkaç saat öncesine kadar onun oturup hatıra defterini yazdığı odanın kapısı önünde bekliyordu. "Gelsene... Şuraya girelim... Sana anlatacaklarım var..." Kapıyı arkasından kapatıyor. Yere oturuyorlar. Ortalık karanlık. Odadaki tek ışık sokağın ışığı, pencereden girip tavana doğru odayı kat eden aydınlık. "Bir iş yapacağız..." diye başlıyor aniden. "İki kişiyiz... Nicki ile ben... Ve ben seni de düşündüm..."

"Anlat bakalım."

"Dinle..."

JP dalgın dalgın onu dinliyor, çünkü daha başında kabul etmişti. Her şey ona mümkün görünüyordu, hatta Vinnie'nin anlattığı hikâye bile. O halde, ayrıntılar ve gerisi... Hiç dikkatini vermeden anlatılanları dinledi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Tamam diyorum" diyor JP kararsızlık göstermeden. "Peki ne zaman?"

"Bu gece. Geceyi benim evde geçireceğiz."

İkisinin da söyleyeceği bir şey kalmıyordu artık.

Vinnie, sessizce oturup, varlıklarını, müziği, yok olup giden

* "Kendine iyi bak". (ç.n.)
** "Sen de". (ç.n.)

sesleri etkisi altına alan apartmanın, kentin ve gecenin gürültülerini dinledikten şöyle bir yarım saat sonra, kalkıp Zip ile Kızıl'ın uyumakta oldukları odaya gitti. Gürültü yapmadan sessizce içeri süzüldü. Çırılçıplak iki kız, yatağın üzerine sarmaş dolaş uzanmışlardı... Güzeldiler... çarşafın üzerine yayılmış kan rengi saçlar... güneş görmemiş beyaz ten... Zip'ten yana sarkmış dolgun göğüsler... uzun bacaklı... narin dizli... Kızıl'ın memeleri üzerine konmuş eller, parmaklar incecik... uylukların arasından fırlayıvermiş bir diz... teni satenimsi bir dokuya sahip... Kısa kesilmiş, siyah saçlar... ve burnu... uzun... küçük göğüsler... Vinnie kanının hızlandığını hissediyor. Uykunun arasında onun varlığını hisseden kızlar, ufak yollu kıpırdanıyorlar... Ona yer açmak için. Ortalarında. Kızıl, tembel tembel bir kolunu ona doğru uzatıyor... Vinnie yatağa yaklaşıyor, diz çöküyor, onların birbirine karışmış bedenlerini okşuyor. Şefkatle.

"Bakın kızlar..." diyor alçak sesle. "Bugün benim yapmam gereken bazı işler var. Ben JP ile gidiyorum..."

Uyanmış olan kızlar, yatağın içinde sıçrayıp doğruluyor ve onu dinliyorlar.

"Hedges, LTS ile çıktı... Mahalleye, Albert'i görmeye gittiler. Onlar dışında, buraya kimseyi almıyorsunuz. Okey!"

"Bu saatte nereye gidiyorsun?"

"JP ve Nicki ile bir işimiz var... Bu gece döneriz... Hayli geç saatte. Eve göz kulak olun... Ve burada Hedges'den... Albert ile kızlardan başka kimseyi istemiyorum... Tamam mı! Size güveniyorum! "

"Tamam..."

Vinnie onları öpüyor. Kapıya gelince:

"Kendi aranızda da fazla eğleneyim demeyin, ha, ha... Bana da bir şeyler bırakın!"

"Ne kadar aptalsın!" diyor iki kız aynı anda.

"Dert etme..." diye ekliyor Kızıl kıkır kıkır gülerek.

JP onu kapıda bekliyordu. Vinnie, üstündeki anahtarlardan biriyle kapıyı kilitledi. Anahtarın teki de Zip'teydi.

Dışarısı hâlâ karanlıktı, ama güneş doğudan yükselmeye başlamıştı artık. Vinnie, Nicki'nin gelip onları evden almasına fırsat vermeden, vaktinde yetişmek için kentte, bildiği kestirme

yollardan yararlanarak arabayı hızlıca sürüyordu. Uzakta, gecenin karanlığında, cinlerin cirit attığı ıssız sokaklarda bir polis arabasının sireni yankılandı.

Vinnie gazladı. Bu marazi sokakları aşındırmak için *Cream*'lerin çok canlı bir *Spoonful*'unu söylemeye koyuldu... Bir an önce varmak istiyordu.

19 İlk kez olarak pikap susmuştu. Bir araya geldikleri panjurları inik dairenin tek farkı yapay aydınlatmaydı. Eyleme geçecekleri gecenin gündüzünü geçirmeleri ve dinlenmeleri gerekiyordu. Nicki ve JP, aynı halıfleksin üzerinde battaniyeye sarınmış, uyuyorlardı.

Vinnie saate baktı. Sabahın yedisiydi. Telefonu uyandırmaya programladı, soyundu, yattı. Yorgundu. Yarım saat sonra deliksiz bir uykuya dalmıştı.

Uzaktan, uzun bir zil sesi duyuluyor. Ahizeyi alıyor. "Saat on dört..."

"Tamam... Tamam..." Ahizeyi yerine bırakıyor. Öteki ikisinin hâlâ uyumakta olduklarını görüyor. Varlıkları, bu gece yapacaklarını anımsatıyor ona. Yataktan kıpırdamıyor, birkaç dakika öyle bekliyor, sonra, kendilerini bekleyen şeyi düşünerek gönülsüzce kalkıyor. İşemeye gidiyor. Dönüşünde, JP ile Nicki'nin kalkmış, konuşmakta olduklarını görüyor. Onu görünce susuyorlar.

"İyi uyudunuz mu?"

"Hıh hı. Burası rahat."

"Ben de."

"Güzel. Ben, yiyecek bir şeyler hazırlayayım... Biraz sonra akşam yapacaklarımızı tartışırız. Bu arada siz de banyodan yararlanmaya bakın."

Panjurları açık mutfakta, bol güneş vardı, birbirini izleyen tüm bu uzun gecelerden sonra bunu görmek güzel bir şeydi. Vinnie, bir kaba su koyup ateşin üstüne oturtuyor. Buzdolabının kapağını açıp şöyle bir içini gözden geçiriyor. Birkaç yumurta ile biraz peynir

buluyor. Kiler dolabından un çıkarıp çörek yapıyor. Kafası boştu, tüm ilgisini yaptığı iş üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Hazırlıklar bittiğinde, üçü de kahvaltıyı mutfakta yapıyorlar. Sessizce yiyorlar.

"İşte..." diyor Nicki, son lokmasını yutarken. "Son bir kez daha her şeyi kısaca gözden geçirelim." Bir *Lucky* sigarası yakıyor. "Sana her şeyi ayrıntısıyla anlattı mı?"

"Aşağı yukarı..." JP hâlâ aheste aheste kahvaltısını yapmaya devam ediyordu.

"Pekâlâ... Tamam... Kimse uyuşturucu almıyor. Ne esrar ne amfetamin, ne de downer. Hiçbirini kullanmak yok! Ayık olmak zorundayız. Refleksimizin yerinde olması gerekiyor... Esrardan kaynaklanan abartılı tepkilere yer yok. Bu konuda anlaştık mı?"

"Ben, tamam diyorum."

"Ben de!"

"Güzel... Sonra, bu tür eylemlerde... üzerlerimizde bulunan tüm kişisel nesnelerden kurtulmamız gerekir... Tüm takılar, yüzükler... saatler. Hatta anahtarlar bile. Kaybedilebilecek, bir hareket anında geride bırakılabilecek hiçbir şey istemiyorum... Özellikle takı gibi insanın her gün kullandığı, olasılıkla kimliğinin belirlenmesine yardımcı olabilecek hiçbir şey istemiyorum..."

Sonra odaya geçiyor, peşinden de JP ile Vinnie. Kibrit kutuları, çakmak, mendil de dahil, ceplerinde ne var ne yok boşaltmaya koyuluyor... Daha sonra yüzüğünü, saatini ve boynuna taktığı zincirini çıkarıyor. Sonra da cüzdanını ve adres defterini. Bir tek kimlik kartı üstünde kalıyor.

"Polislerde olduğu gibi... Yalnız bunu bizim yapmamız daha iyi."

JP ayağa kalkıyor ve onun yaptıklarının aynısını yapıyor, ardından da Vinnie. O, elini boynuna götürüyor.

"Kendimi tamamen çırılçıplak hissediyorum..."

"Bunlar daha ilk adımlar" diyor masaya oturmuş olan Nicki. "Şimdi elbiselerle ilgilenmek gerekiyor..."

"Elbiseler!"

"Eh evet... Gündelik kılığımızla olacaksak, ayrıntılarla kafamızı kurcalamanın ne gereği var?" Kalkıp bu sabah gelirken yanında getirdiği çantayı alıyor, açıyor, önden uzun bir fermuarla kapatılan,

haki renkte tek parça bir giysi çıkarıyor.

"Ha, ha, ha..." diye gülüyor Vinnie. "Komando kılığına mı bürüneceğiz yoksa..."

"Biraz ciddi olalım... Bu bir iş elbisesi... Hem rahat hareket ederiz, hem de giysilerimizin görünmemesini sağlar. Üstelik, maskeli olacağız ve her üçümüz aynı tarzda giyineceğiz... Bu daha etkili olur, hem önemli de; tanıklar tarafından teşhis edilme riskini ortadan kaldırır..." Pantolon kısmını giyiniyor, sonra da üstünü, fermuarını çekiyor.

"Gördüğünüz gibi, botlar, eller ve yüz dışında, başka hiçbir şey görünmüyor." Çantasından, siyah yünden yapılmış bir başlık çıkarıyor, başına geçiriyor, bu onun yüzünü, saçlarını, boynunu örtüyor. Yalnızca gözleri açıkta kalıyor.

"Bunların içinde gerçekten etkileyici bir halin var. Gören... terörist der. Ha, ha!.. Geriye tek eksik kalıyor, o da silah!..."

"Bakın... Bu şekilde, kimliğimi belirlemeleri çok zor. Şunu unutmamamız gerekiyor... Kalabalığın gözleri önünde, genel panik içerisinde, alelacele bir banka soyacak değiliz. Orada uzun süre kalacağız ve eğer böyle yapmazsak, tanıklar, ilk şoku atlattıktan sonra, bazı ayrıntıları, yüzü, ya da herhangi bir şeyi hatırlayabilirler... Silaha gelince...". Eğiliyor, çantadan bir tabanca çıkarıyor. "İşte!" diyor memnun bir tavırla. "Fena sayılmaz ha? Ve bir tabanca asla tutukluk yapmaz."

"Siz, düpedüz çıldırmışsınız!" diye tepki gösteriyor JP. "Eğer üçümüz bu kılıkla çıkarsak, başlarımıza şu siyah zımbırtıları takmasak bile, sokağa çıkar çıkmaz, ne kadar polis varsa peşimize takılır!"

"Haklı. Böyle çıkmamız mümkün değil!"

"Enayiler! Sokağa normal kıyafetimizle çıkacağız. Bunları iş başında giyeceğiz. Hepsi bu kadar!"

"Anlıyorum..." JP biraz sinirli. Ama bundan başkaca da bir şey söylemiyor.

"Evet... Bu daha işin başı." Vinnie ve JP birbirlerinin yüzüne bakıyorlar. "Botları saklamamıza gerek yok. Hepimizin sivri uçlu çizmeleri var, bunların üstünde de dikkat çekecek hiçbir şey yok. Bu kentte bu tipte binlerce bot var.... Ah, sahi, iyi ki aklıma geldi... Eldiven de getirdim." Çantadan, cerrahların kullandığı türden üç

çift plastik eldiven çıkarıyor. "Ellerimize bunları geçireceğiz, daha uygun olur... Hem parmak izi de bırakmaz. Üstelik içlerine talk pudrası sürdüm." Eldivenleri yeni baştan çantaya yerleştiriyor. Tulumunu ve başlığını çıkarıyor. "Aynı boyda üç tulum aldım. Uzun gelirlerse paçalarını kıvırıverirsiniz... Rahat hareket etmek için gayet uygun bu tulumlar, altında normal giysilerimiz varken bile." Arkadaşlarını etkileyen gösteriden büyük bir haz alıyordu. Bu açıkça görülüyordu. Gösterisi özellikle de JP'yi fena halde etkilemişti.

"Kaç silah getirdin?" diye soruyor.

"Tek bir silah. Sanırım yeter."

"Sahi mi?"

"Ne sanıyorsun? Bu akşam film çekecek değiliz!" Bunu tiksinirmiş gibi bir tavırla söylüyor, bir yandan da içinden, Vinnie'nin sözüne uyup JP'yi de yanlarına almakla iyi yapıp yapmadığını soruyordu. Sonra birden JP'ye döndüyor:

"Sen hâlâ gelmek istiyor musun?"

"İşin ne olduğunu açıklamanız gerekiyor."

"Vinnie'nin gerekli açıklamayı yaptığını sanıyordum!" Birden Vinnie'ye dönüp bakışlarıyla onu sorguluyor.

"Ayrıntı vermedim..." Bunu söylerken bir bakıma kendini savunuyor gibiydi. "Ona sadece bir işe çıkacağımızı söyledim.., Çatıya tırmanmak için kendisine ihtiyacımız olduğunu... Daireye girip bize kapıyı açacağını... Aşağı yukarı her şeyi söyledim gibi bir şey."

"Başka bir deyişle, onu konudan haberdar etmedin ha!" Öfkesini kontrol altında tutuyordu. "Pekâlâ, o zaman ikiniz de beni dinleyin. Daha sonra bir yanlış anlama olsun istemiyorum. Her neyse artık çok geç... Ama her şeyden önce, sizler hâlâ bu işte var mısınız, onu bilmek istiyorum."

"Ben varım!" diye güvence veriyor Vinnie çabucak.

JP, yanıtını hemen vermiyor, bir süre bekliyor, onların her ikisinin gözlerini dikip dudaklarının arasından çıkacak sözcükleri merakla bekleyişlerinin keyfini çıkarıyor. "Ben de öyle" diyor sonunda.

Nicki, açığa vurmuyor ama fena halde rahatlıyor. Bu gecenin bu tür işler yaptığı son gece olmasını diliyor, eğer bu işi yüzlerinin

akıyla başarırlarsa, hayalindeki yaşamı süreceğini düşünüyordu. Yalnız, herhangi biriyle ilgilenmeden. Bunun için hâlâ onlara ihtiyacı vardı ve başarması gerekiyordu. Bu işi daha Türkiye'de hapis yatarken tasarlamış ve kafasında kurmuştu. Ve ne olursa olsun yenilgiyle sonuçlanmasını istemiyordu. Şu halde inandırıcı olması gerekiyordu.

Konuşmaya nasıl başlayacağını düşünürken, kendisine bir sigara yakıyor, derin bir nefes çekiyor. "Burada hepimizin paraya ihtiyacı var. Örneğin sen." Vinnie'ye söylüyordu bunu. "You live on con and charm...* Ama bu bazen sorunsuzca halledilmiyor..." Vinnie gülümsemekle yetiniyor. Nicki bu kez vakit kaybetmeden JP'ye yöneliyor: "Ve sen, bundan söz etmeyelim. Her gün anlık yaşamak... Dengeyi korumak. Bu işi nasıl hallediyorsun, bilemiyorum... Para, pek o kadar büyük bir miktarda olmasa bile çok işimize yarar doğrusu!" JP bir hareketle onu onaylıyor. "Ve bu sözünü ettiğim iğrenç bir soygun değil... Türkiye'de esrar satıcılığı yapmış bir insan olan bana gelince... İnsanın hayatını kazanması için daha sakin yollar da var..." Bir süre susuyor, sigarasını söndürüyor. Bir başka sigara yakıyor. "Biliyorsunuz, bu gece kentte Golden Boys konseri var... Hani şu sözde rockçıların... Son derece revaçta, paraya para demeyen, kokuşmuş küçük milyonerler... Pekâlâ konserden sonra, hepimizin tanıdığı, vokal ve danslarıyla gruba eşlik eden kızlardan biri olan ve özellikle onlara kokain temin eden Sabrina, topluluğun gitaristini görmeye gidecek... Bunu nereden bildiğimi sormayın... Kokain satmaya... ve bir yolunu bulup kendini düzdürmeye gidiyor... Baş başa görüşmek istiyor. Bunun için, onu kendi evine götürecek. Olasılıkla tek başına... Grubun öteki elemanları olmadan... Adam, kokainsiz çalışamadığı ve kızda da kokain aramadığın kadar bol olduğu için, gözünü kırpmadan gelecek. Sabrina ona aldırmasa bile gelecek..."

"Sabrina'yı ve küfürlerini biliyoruz... İyi de biz orada ne yapacağız? Onu anlamış değilim..."

"Biz mi? Eğer her şey yolunda giderse, onları dairede bekleyeceğiz."

"Kokaine el koymak için mi?" diye sözünü kesiyor JP.

"Hayır! Kokain değil... Kokain o kadar çok değil... Hem, bizim

* "İşin gücün göz boyama". (ç.n.)

nakit paraya ihtiyacımız var. Çok!"

JP, anlamaya başlamıştı ve Nicki'nin sözünü kesmeyi bırakıp anlattıklarını dinlemeye koyuldu.

"O halde, orada bekliyor, silahla saldırıyor ve soyuyoruz... O anda üstünde bulunanları değil, çabucak temin edebileceklerini istiyoruz... Hemen aynı gün içinde. Tek sorun, bu işten ne kadar para çıkarabileceğimiz!" Duruyor, JP'ye düşünme payı bırakıyor.

JP, bir süre düşündükten sonra, "Bu bana plan olarak biraz hafif gibi geliyor" diyor. "Ondan parasını bize vermesini nasıl isteyebilirsin ki? Hem sen, şeyi düşünmüyorsun..." Cümlesini tamamlamıyor.

"Sorun değil. Onu tatlı dille ikna edeceğimi sanıyorum." Ve pis pis gülümsüyor. "Hepsi bu kadar..."

"Peki nasıl ikna edeceksin?" JP'nin, Vinnie'nin de paylaştığı bazı kuşkuları vardı ve şu anda kafası dumanlı olmadığından iş sallantıda gibi görünüyordu.

"JP haklı. Adam, birtakım mavallar okuyacak... İşi yokuşa sürecek... O para temin etmeye gittiğinde, üç buçuk atacağız. Bu işin sonu poliste biter. Adam doğruca oraya damlar. Bu neyi halleder? Biz üçümüz evde, o ve kız, bizim sadece bir silahımız var... İşin kötü sonuçlanma durumu söz konusu..."

Bu itirazlar Nicki'yi şaşırtmamıştı. Tersine, o, bu işi ayarlarken, onların böyle tepki gösterdiklerini, direndiklerini görmek hoşuna bile gitmişti. Bunu bekliyordu. "Bu açıdan baktığınızda, haklısınız. Ne var ki bir an, kendinizi o herifin yerine koyun... Ha?.. O zaman, beni dinleyin..."

* * *

Zip ve Kızıl yalnızlardı. En azından her biri izlenimlerini kendisine saklamak istediğinden, o gece konusunda birbirlerine hiçbir şey söylemediler. Gündüz sigara içip müzik dinlediler, makyaj yaptılar, çeşitli elbiseleri, ayakkabıları üstlerinde denediler, üstünlük yarışına girdiler. Gerçekte her biri ötekine baskın çıktığını düşünüyordu. Buna karşın, dost olmuşlardı –hepsi bir yana ortak bir erkekleri vardı– ve Kızıl, Zip'in oyuna katılmasını kabullenmişti, ötekinin de onun da aralarında bulunmasında bir sa-

kınca görmediği gibi. Şimdilik.

Eğer bir sonraki gece, bu iki kız ve Vinnie ile sınırlı kalırsa bundan çok memnun olurlardı, ne var ki hiç belli olmazdı. Ama Vinnie, eğer bu gece gelirse, beklentileri haklı çıkacaktı... Bu arada bilmeden, sevdikleri erkeğin hayatını değiştirebilecek olan grubun müziğini dinliyorlardı.

* * *

Vinnie, sevgiyle Nicki'ye bakıyordu. "Kaybedemez. Psikolojik yapısı kaybetmeye uygun değil." Bu düşünce onu gülümsetiyor.

Nicki, anlatacaklarını bitirmişti ve yerleşen sessizliğe, konuşurken sürekli olarak gözlemlediği yüz ifadelerine bakılırsa arkadaşlarını ikna etmişti.

"Bu bakış açısı... Bana fena görünmüyor" diyor JP. "Sonuçta, kendini adamın yerine koysana... Ben olsam, verirdim bu parayı!"

Nicki, memnun memnun onaylıyor. Planı yeni bir testten geçmişti. Hepsinin çok iyi olabilmesi için bu gece onu bir kez daha testten geçirmeleri gerekiyordu.

"Ben de aynı görüşteyim. Sence ne kadar istememiz uygun olur?" diyor Vinnie.

Paranın değeri konusunda hiçbir bilgisi yoktu. Hiç mi hiç para kazanmak zorunda kalmamıştı ve içinde bulunduğu şu anda ise durum daha da beterdi.

"Üç kişi olduğumuza göre... üç eşit parçaya böleriz ve basit bir hesapla yuvarlak bir rakam isteriz. Diyelim ki... üç yüz bin dolar...."

"Fiuuu..." diye ıslık çaldı Vinnie.

"Ha, ha, haaa..." Böylesi bir rakam düşüncesi JP'nin gözünde, ne olursa olsun, işe gerçeküstücü bir hava veriyordu. "O kadar parayı taşıyabileceğimizi sanıyor musun? Ha, ha... Hem bakalım, adam bu parayı çıkarabilir mi?..."

"Bok gibi parası var. Yeter ki bankasıyla ilişki kursun... Bunun zor bir şey olduğunu sanmıyorum..."

"Eğer işler yolunda giderse... önemli adam oluruz" diye takılıyor JP. "Yüz bin dolar! Dile kolay! Böylesi bir iş için! Fakat ben birazdan çatıların üstünde uçacağım..."

"Fazla havalanma... Uçuverirsin ha!..."

"Tehlike yok!"

"Bunun için tenis pabuçlarına ihtiyacın var mı?"

"Tenis pabuçları! Hayatımda bir kez olsun giymiş değilim! Hem ben botlarımla rahatım. Üstelik tabanları lastik... Çatılara hep onunla çıktım."

"Genellikle pisi pisine... Beş paralık şeyler için... Bu kez..." diyor kendilerini bekleyen sıkıntıyı bilen Vinnie. Bundan artık kuşkusu kalmamıştı.

"O halde burada kalıyoruz... Bütün gün dinleniyor, karnımızı doyuruyor, müzik dinliyoruz... Telefon etmek yok. Ve ben eve hiç kimseyi almıyorum. Bu şekilde iyi mi? "

"Mükemmel!"

"Ayrıca, kadın da yok!" diye takılıyor Nicki. "Paraya konmadan önce kadın falan yok. O zamana kadar dayanırız... Bir çaba gösterip, ha, ha..."

Keyifleri yerindeydi ve işlerinden emindiler. Üçü de rahat bir şekilde yerleşmiş, sigara tüttürüp kahve içiyorlardı. Yakında ellerine geçecek servetin hayalini kuruyorlardı.

"Hiç kuşku yok ki hayat basit..." diye düşündü JP.

Yakında kendilerini bolluğa kavuşturacak olan grubun plağını koydu.

20 Aynı günün akşamı, kafayı bulan Hedges yanında iki kızla metro istasyonunun merdiveninin yolunu tuttu. Kafasının iyi olmasından ve öğleden sonra karşılaştıkları andan itibaren gölge gibi peşinden ayrılmayan kızlarla bir arada olmaktan mutluydu. Arkadaşlarına kendisinin de esrar çekebildiğini, ayrıca kızlarla bir arada olabildiğini gösterip havasını atmak amacıyla kızları Zip'in evine götürmek istiyordu. Esrar kızlarındı, ama olsun, ne çıkardı ki! Nasıl olsa kızlar lakayıt bir tavırla içmekle yetiniyorlardı ve esrarın neredeyse tamamını ona bırakıyorlardı. Akşam yapacaklarını düşünerek cinsel istekleri kabarmış bir halde, attıkları çığlıklarla onu cesaretlendiren kızların şamataları arasında basamakları beşer

beşer sıçrayarak merdiveni indi.

Hedges, kızların kahkahaları arasında, banliyö istasyonunun hemen hemen bomboş olan peronuna vardı. Bakışlarını, şekerleme, sakız ve benzeri şeyler alınabilen bir otomata çeviriyor. Cebinden bir frank çıkarıyor, delikten içeri atıyor ve bir iki kararsızlığın ardından tercih ettiği bölümün koluna asılıyor. Ama tık yok. Bir kez daha deniyor. Yine bir sonuç alamıyor. Oradan ayrılmaya hazırlanıyor, kızların geldiğini görünce... Çekiyor. Hâlâ ses yok. Attığı parayı geri almak için düğmeye basıyor. Parayı geri verdiği de yok. Caka satmak için, makineye üstten, yandan yumruklar indirmeye koyuluyor ve kızların cesaretlendirmeleri sonucu daha da ileri giderek işi botlarıyla makineyi tekmelemeye kadar vardırıyor. Bir yandan da sırıtarak, "Sökül parayı, hergele..." diye söyleniyor. "Uçlan bakalım mangırları..." Kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Bu tür makinelerin pek doğru dürüst çalıştığı görülmezdi ve yolcular göz göre göre soyulurlardı. Hayal kırıklığına uğrayıp makineye saldırırlardı.

Peronun öbür ucunda, metronun bazı hatlarında koruma görevlisi olan üniformalı iki polis boy gösteriyor. Polisleri gören kızlar ceketinin kolundan çekerek durdurmaya çalışıyorlarsa da buna bir anlam veremeyen Hedges, onların ellerinden kurtulup makineyi yumruklamayı sürdürüyor. Sonunda makineden bir avuç dolusu bozuk para boşalıyor. Paralar yere saçılıyor. Bu da onun yüzünde bir gülümseme belirmesine yol açıyor. Onu kontrollerinde tutamadıklarını, çömelip paraları toplamaya hazırlandığını görünce paniğe kapılan kızlar, başlarına gelecekleri sezerek, koşa koşa, soluk soluğa, biraz önce indikleri merdiveni çıkmaya koyuluyorlar.

Hedges, paralar avucunda, doğrulmaya kalmıyor, kürek kemiğinin orta yerine bir cop yiyor. Yüzüstü kapaklanıyor, paralar elinden dökülüp peronun asfalt zeminine saçılıyor... Duvara yapışmış bir halde ayağa kaldırılıyor. Kolu arkadan kıvrılmış, cop ensesinde...

"Ee, salak herif... Demek metrodaki makineleri kırarsın ha! Görürsün şimdi gününü."

"Polisler!"

Gözünün ucuyla üniformalara bakıyor. Çelik bilezikler bileklerine arkadan kenetleniyor. Ve polisler onu duvardan çekip

merdivene doğru iteklemeye başlıyorlar. Bir kolundan tutup aralarına almışlar. Paralar yerde, öylece duruyor...

Sonunda durumu kavrayan Hedges, ortalığı yatıştırmaya çalışıyor:

"Eh, ben bir şey yapmadım... Sadece yuttuğu paramı geri almak istedim..."

Sırtına bir cop yiyor. "Sen bir şey yapar mısın! Salak herif! Sadece makineyi kırarken yakalandın, hepsi bu." Öne doğru itiyorlar. Hedges az kalsın merdivende dengesini yitirecek. "Senin gibi pis yabancılara bu ülkede yer yok! Birazdan ağzını burnunu kıralım da, makineyi kırmak nasıl oluyormuş, gör bakalım!"

Bir korkudur alıyor Hedges'i. Haksızlık karşısında bir şey yapamamanın öfkesi... Bağırma, paçayı kurtarma arzusu... Akıl yürütmeye çalışıyor, içinden hiçbir şey söylememenin –yapabileceği hiçbir şey yoktu– en iyisi olacağını geçiriyor. Aksi halde onları daha da kızdırabilirdi ve biraz önce yaptıklarını ona pahalıya ödetirlerdi. Sokağa, ardından da oradan pek de uzağa park etmemiş olan otobüse varıyorlar. Otobüsün içindekiler demir parmaklıklı camların gerisinden ona bakıyorlardı ve kendisini bekliyor gibiydiler... Kapılar açılıyor. Biri itiyor, biri montunun ucundan çekiyor. Dengesini kaybediyor ve otobüsün içine, iki sıra halinde dizilmiş oturakların arasına düşüyor... Siyah postallar giyinmiş lacivert paçaların arasına... Yüzünün, bedeninin hemen birkaç santim ötesinde bu postallar... Arabanın kapıları, kuru, kısa madeni bir gürültüyle sokağa yeni baştan kapanıyor. Yerde, kurbanlık bir koyun gibi bağlanmış... Bu adamların ortasında.

Otobüsün demir kafes geçirilmiş pencerelerinin gerisinden kentin ışıklarının geçtiğini görüyor... Sokağın, yaşamın hızlanan, mesafe kat eden otobüsün tekerleklerinin homurtusuyla bastırılmış gürültülerini duyuyor... Sirenin homurtusu onun, daha ikinci bot darbesi sırasında ağzından kaçıveren çığlığını bastırıyor... Siren sesi hızını artırıyor... Tüm uzamı dolduruyor... Sağlam, hantal bir bloka dönüşüyor... Onu tümden susturacak kadar ezici bir blok... Ufukta minicik bir nokta halini alıyor. Geriye hiçbir şey kalmıyor... Önce bir kusmuk kokusu duyuyor. Siyah, beyaz ışıkların kısa, hızlı, uzun flaşları birbirini izliyor. Kent, orada, dışarıda, kapıda, bekliyor... Onu bekliyorlar. Ayağa kalkmak. Dışarı çıkmak,

özgür, tek başına. Ayakta. Dışarı çıkmak... Bileklerinde demir kelepçe, yüzü yerde, darbelerin altında, kendi kusmuğunun arasında, salya, sidik. Kan. Baş ucunda sesler, deforme olmuş, dalgalanan yüzler... Suratını buruşturarak, ona bakan yüzler... Gözlerine bakılırsa... ölü gözleri. Yüzsüz çehreler. Kalbi... kalbi, çılgına dönmüş. Dışarı çıkmak... Şey yaparken... Sokak, rüzgâr onu götürüyordu... Bir kız, bir gülümseme görmek... Tatlı bir gülümseme. Yüz. Eli, bir kanat gibi onu okşuyor... Önünden geçen koyu renk bir kanat. Yavaş girdaba kapılmış... Dibe doğru akan... Dipsiz. Unutulmuşta karanlıklara karışan. Son bir ışık ona ulaşıyor, üzerine konuyor... Hâlâ yol almakta olan otobüsün ortasında, hareketsiz bir biçimde yere uzanmış.

* * *

Saat 21.00. Dinledikleri radyo istasyonundaki müzik kesiliyor ve DJ, grubun konserinin başladığını anons ediyor. Birkaç gün içinde bant kayıtlarını dinleteceklerine söz veriyor, daha sonra rock müzik konusunda saçma sapan bir şeyler daha söyleyip yayından kayboluveriyor.

"Program yaklaşık saat on bir buçukta bitecek... Sabrina'nın evine geliş vakti, dur bakayım... aşağı yukarı gecenin ikisini, üçünü bulur... Saat on ikiye doğru orada olmalıyız."

"Eveet... Sen çatıdan geçeceksin... ve bekleyeceğiz. O zamana kadar burada kalıyoruz."

Gün boyu hiçbir şey yapmadıkları, esrar içmedikleri, herhangi bir etkinlikte bulunmayıp sadece bekledikleri, vaktin geçişini seyretmekle yetindikleri için hepsi sinirliydi.

Halının üzerine boylu boyunca uzanmış, odanın ağır, yoğun havasında, sigarasının dumanının kıvrıla kıvrıla yükselişini izleyen Vinnie, "Bekleme, işin en güç yanı, ama bunu da yapmasını bilmek gerekiyor... Örneğin ben, zamanın, sanki üzerime konmuş gibi ağır ağır ilerlediğini hissetmeyi severim... Tıpkı yağmur gibi, bu da eğer kabullenilirse iş kolaylaşıyor... Kaçınılmaz oluyor" diyor.

Nicki yatağın üzerinde gülümsüyor:

"Bilmesine biliyorum, ama herkesin kendine göre bir tarzı var.

Zamanla uyum içinde olmam için ondan daha hızlı hareket etmem gerekiyor..."

JP, onlara bakıyor, sonra satranç partisine dönüyor. "Uzun... ama iyi." Görünüşte ilgisini oyun üzerinde odaklaştırmıştı. Gerçekte ise ne şekilde olursa olsun bir an önce, şu işin bir sonuca bağlanmasını istiyordu. Evvelsi akşam, Jou-Jou ile karşılaşışını anımsıyordu. Kendisine uzakmış gibi görünen Jou-Jou ile... Şu anda onun yanında olup yatışmak isterdi. "Bu akşam belki, şu işi bitirdikten sonra..." diye düşünüyor.

Siyah fili tahtanın üzerinde ilerletiyor.

* * *

Zip, odasındaki yatağına yanlamasına uzanmış, tırnaklarıyla uğraşıyordu. Uzun tırnakları üzerindeki bir gün önceki cilayı silmiş, koyu mavi renkte yeni bir oje sürüyordu. Kızıl, banyoda, aynanın karşısında, çırılçıplak, ayakta dikiliyor, elinde tıraş bıçağı, Venüs tepesine beyaz krem sürmüş, büyük bir titizlikle, çok yakından orasını tıraş etmeye çalışıyorsa da dudakların yanını pek iyi alabildiği söylenemezdi. Bu tıraşın en zor yanı buydu. Onu ilk defasında Vinnie tıraş etmişti ve kız, buluğ çağından bu yana unuttuğu, tek bir kıl bile bulunmayan yarığını görünce şaşırdı. Bugün daha belirgindi...

Kaypak cildin üzerinden yağ gibi kayan jileti Venüs tepesi üzerinden geçiriyor. Kızıl bir inci tanesi görünüyor... Bu tanenin, şişişine, patlayışına ve akışına bakıyor... İnce uzun bir çizgi oluşturuyor. Kesilen yeri yıkıyor, kanama yeniden başlıyor. Tıraş bıçağını, tümüyle sıkılmış tıraş kremi tüpünü alıyor, eteğini giyiniyor, göğüsleri çırılçıplak, yatak odasına, Zip'in yanına gidiyor.

Beriki, ojesi kurusun diye parmakları yüzünün karşısında gerilmiş, ona şöyle bir göz atıyor. Onları tıpkı yırtıcı bir kuşun, havada asılı pençeleri gibi kıvırıyor...

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet," diyor Kızıl. "Nereden bildin?"

"Elinde tıraş bıçağı orada dikiliyorsun... Hem seni dün gördüm..."

Kızıl gülmeye koyuluyor. "Tuhaf... Ben tamamen unuttum..."

Yatağa yaklaşıyor. Zip ona yer açıyor. Kızıl, sırt üstü uzanıyor, tıraş bıçağıyla tıraş kremini yana bırakıyor, eteğini çıkarıyor, yayılmış bacaklarını hafifçe aralıyor. Zip bir süre ona bakıyor. Sessizce. Sessizlikte yalnızca ikisinin solukları duyuluyor. Zip, kırmızı bir damlanın biraz daha belirginleştirdiği pembe yarığa bakıyor... Ağır ağır yüzünü ilerletiyor, onu uyluklarından tutup yaklaştırıyor, sıcak derinin üzerine dişlerinin arasından üflüyor... Gerilmiş dili dişlerinin arasından ok gibi fırlıyor. Nemli dudakları tırnaklarının ucuyla aralayarak, diliyle klitorisi arıyor... Bir hamlede onu diriltiyor.

"Aaah..."

Kan damlası aktı.

* * *

Polis karakoluna gelindiğinde, Hedges otobüsten indirilip içeriye götürülüyor. Biraz kendine gelmişti, gelgelelim bacakları onu taşıyacak halde değildi, midesi allak bullak olmuştu ve pozisyon değişikliği, her hareket, ışıklar... Kusmaya koyuldu, bu da polisleri öfkelendirdi ve onu gecenin ayazında boş bir hücreye attılar. Kendini bilmez bakışlardan uzak. Metal kapı üstüne kapanıverdi.

Çömeliyor, sonra cenin gibi karnının üzerine kıvrılıyor, ağlamaya başlıyor. Gözyaşları yüzünden akan kana karışıyor. Tırnaklarını betona gömüyor. Her anlamıyla karanlık olan bu gecede umutsuzluğu giderek artmaya başlıyor... Ağlayınca açılıyor, korkusunu gözden geçiriyor. Korku falan kalmamış artık. Ayak sesleri duyuyor. Kapı açılıyor. Işık parıltıları... Gözlerini kamaştıran parlak ışıklar görünüyor...

Bir dirseğinin üzerinde yavaş yavaş doğruluyor, kendileri görünmeyen ama yalnızca sesleri duyulan insanların bulunduğu yöne dönüyor. Gücünü toparlıyor.

"My gang... 'll... get you."*

* "Serseriler... Canınıza okuyacağım." (ç.n.)

21 Saat yirmi üçe doğru, herkesin kimlik belgesi yanında, evden ayrılıyorlar. Vinnie sürücü belgesini de yanında taşıyor, Nicki ise içinde, üç tulumun, maske olarak kullanılacak başlıkların ve eldivenlerin bulunduğu seyahat çantasını almış; arabanın bagajına koyuyor çantayı. Kirli bir bez parçasına sararak yanına aldığı tabancayı, öne, motorun içine koyuyor. Çok özel olarak belirli bir şeyden kuşkulanmadıkça, polisin motorun orasına bakacağı yoktu; oysa bagaj kolayca açılabilirdi. İkinci elden alınmış iş giysileri şüphe çekmezdi, eldivenler ve başlıklar belki, ama ne olursa olsun, şu an için risklerin en hafifiydi ve bunu göze almaları gerekiyordu.

Vinnie direksiyon başında, Nicki onun yanında, JP ise arkada, trafik ışıklarına özenle dikkat ederek ağır ağır hareket ediyorlar.

"Bu akşam hız yapmak, trafik kurallarını ihlal etmek yok" diyor Vinnie. "Sakin bir yolculuk yapacağız, he, he..."

Nicki radyoda bir müzik buluyor. Gündüzki haline göre çok daha sinirli hissediyordu kendini. Vinnie tersine, bu bekleyişten kurtulur kurtulmaz, tamamen yatışmıştı. JP ise onlarla bir arada olmanın verdiği güvenle hareketi izliyordu; birçok şiddet eylemine tanık olmaları, yeterince deneyim yaşamaları onu alabildiğine yatıştırıyordu. Güveniyordu onlara. Evet, başarısızlıkla yetinecek, bir felakete yol açacak türden insanlar değillerdi, bu yüzden bu gece üstesinden gelemeyecekleri hiçbir şey olmadığına yürekten inanıyordu. Vinnie rahat, güven içinde arabayı sürmeye devam ediyor. Yolda çok sayıda polis vardı, ama bunların çantalarıyla ilgilendikleri yoktu.

Nehri kat ediyor, Louvre Müzesi'nin önünü geçiyorlar ve Opéra caddesi tarafında küçük bir sokağa yöneliyorlar. Dik çatılı binalar eski; JP, aklından bunu geçiriyor. Araba tek yönlü bir yola sapıyor, bir köşeyi dönüp park ediyor.

"Burası mı?" diye soruyor JP.

"Daha aşağıda bir sokak. Oraya gidiyoruz."

"Bir dakika!" diye araya giriyor Nicki. "Kimliklerimizi arabada bırakıyoruz."

Daha sonra arabadan iniyorlar. Nicki çantayı alıyor ve tabancayı sarılı olduğu bezle birlikte cebe indiriyor. Sonra biraz önce arabayla saptıkları sokağı ters yönden yeniden çıkıyorlar, köşeyi

dönüyorlar.

Açık bir ana giriş kapısının önüne gelince içeri giriyorlar. Karşılarında, iki çeşmeye bakan bir avlu, ama önce, kapı sundurmasının altında, sağda, hiçbir ışığın sızmadığı bekçi kulübesinden hemen sonra bir merdiven başlıyordu. Geniş taş merdivenden binanın dört katını çıkıyorlar. Her katta, biri sahanlığın sağında, biri solunda olmak üzere iki kapı var. Asansör yok. Son kata çıkınca duruyorlar. Nicki onlara susmalarını işaret ediyor, sonra merdivenin uzantısında bulunan bir kapıya doğru yöneliyor.

Kapıyı açıyor. Basamakları sessizce çıkıp L şeklindeki bir koridor boyunca servis odalarının sıralandığı üst kata çıkıyorlar. Dip tarafta, tuvaletten sonra çatıya açılan bir vasistas ile duvara asılı bir ahşap merdiven var.

"İşte buradan tırmanırsın" diyor Nicki. "Ev, dördüncü katta, sağdaki daire. Sokaktan yana olan ev. Atlayabileceğin bir balkonu var. Daha sonra, konuştuğumuz gibi yaparsın."

"Çok güzel."

Nicki çantayı açıyor, tulumlardan birini çıkarıyor, JP onu hemen sırtına geçiriveriyor. Kattan hiçbir gürültü duyulmuyor. Hizmetliler çıkmış ya da hâlâ iş başında olmalı. Ne olursa olsun, birinin gelmesi durumunda tuvaletlere saklanabilirlerdi. Koridorun, odaların açılmadığı, yalnızca üst kısmında bir tavan penceresi bulunan, çıkmaz bölümünde bulunuyorlardı.

JP, eldivenleri ve saçlarının dışarda kalmamasına özen göstererek, maske olarak kullanacağı başlığı takıyor çabucak. Nicki, bir selobant rulosu çıkarıp uzatıyor. JP, bandı cebine koyuyor, asılı merdiveni indirip duvara dayıyor ve tırmanıyor. Vinnie, koridorun köşesinde durup onun tavan penceresine gelişini izliyor. Demir çubuğu dayayarak kenarına asılıyor, ne var ki bu şekilde geçmesi mümkün değil. Bu durumda tavan penceresini itip yavaşça çatının üzerine bırakıyor, sorunsuzca süzülüyor ve dışarı, çatıya çıkıyor.

Çatıda, duvara dayalı merdivene çıkarak alttan destek veren Nicki'nin yardımıyla tavan penceresini geri kapatıyor. Karanlıkta, pencereden süzülen ölgün ışığın aydınlığında, bütün bunlar bir dakikada olup bitiyor.

Nicki, çantayı kapıp Vinnie ile birlikte merdivenden iniyor, yarı yolda duruyor. Böylece biraz önce ayrıldıkları kattan ve aşağıdaki kapısı kilitli dördüncü kattan görülme durumları ortadan kalkmış oluyordu. Bütün bunların tümü birkaç dakika içinde oluyordu, hiç kimse merdivenin bu bölümüne çıkmıyor... Görülmeleri, bir çuval inciri berbat ederdi.

Beklerken, karanlıkta sessizce oturmuş, binadan gelen her türlü gürültüyü dikkatle takip ediyor ve sigara içmemek için büyük çaba gösteriyorlardı. Şüphelerini çeken bir şey yoktu ve JP'nin yukarıda herhangi bir sorunla karşılaşmamasını diliyorlardı. Sonuçta her şey ona bağlıydı. Nicki, ağırlığına bakarak tabancanın cebinde olup olmadığını kontrol etti. Onu kılıfından çıkarmak istemiyordu, çünkü şu anda tabancaya ihtiyacı yoktu ve yok yere onu kullanmaya kalkışmamak en iyisiydi.

Zaman ona, bitmek bilmezmiş gibi geliyor, uzadıkça uzuyordu.

* * *

"Aaaahh..." Uyluklarını Zip'in başının üstüne şiddetle kapatırken uzun ve makamlı bir çığlık koyuverdi. Dizleri katlanmış bacaklarının üzerinde öne doğru itilmiş kasığını yukarı kaldırarak, Zip'in uzun saçlarına parmaklarını kenetliyor, kızın yüzünü ıslak yarığa gömüyor. Zip'in tırnakları bacaklarının gerilmiş derisi üzerinde uzun kırmızı çizgiler açıyordu. Bir düşüş duygusuna kapıldı. Olanca varlığı uyluklarının arasına aktı...

* * *

Tavan penceresi kapanınca, JP, rüzgârın soğuğunun elbiselerinden geçerek bedenine nüfuz ettiğini hissetti. Bir yanda sokağın, öte yanda aşağıdaki avlunun oluşturdukları uçuruma doğru atlayarak, etrafındaki çatıyı ve birkaç metre ötede başlayan sarp yamacı gözden geçirdi. Yukarıda, ışıklı noktalarla delik deşik olmuş, simsiyah, sonsuz bir gökyüzü onu gözlemlemekteydi. Her zaman olduğu gibi yazgısı karşısında yalnız başına, ustalığı ve refleksleri doğa güçlerine karşı... Tavan penceresi saclarla kaplı tepelikte bulunuyordu. Tepeliğin iki tarafındaki eğim belli belirsiz denecek

denli azdı, daha sonra, çatının kenarında boylu boyunca uzanan oluğa inerken çok dikleşiyordu.

Başlangıçta hiçbir problem yoktu. Hafifçe eğilerek, ayaklarından biri çatının bir yanında, öteki diğer yanında dengeli bir biçimde dorukta ilerliyor. Gireceği dairenin hizasına gelmek için koridorun ters yönünde yol alıyor. Koridorun köşesini aşmak için yedi adımlık bir mesafenin kaldığını ve o kadar yürüyünce dördüncü katın terasının üstüne geleceğini hesap etti. Yola ve çatısında bulunduğu binanın biçimine bakarak hesabının doğru olup olmadığını kontrol etti.

O anda, yukarı çıkmadan önce binanın ön cephesini incelemediğini, bu cephede balkon olup olmadığını bilmediğini düşündü; eğer bir balkon varsa ve bu balkon çatının altından binanın tüm cephesini boydan boya dolanıyorsa, düşmesi durumunda fazla bir tehlike söz konusu olmazdı; eğer bir teras varsa, düşme durumunda felaket olurdu, ne olursa olsun teras özel bir güçlük arz ederdi. Bir ara katta da olsa, bir balkona ulaşmak için çatı boyunca inmek, başlı başına bir işti. Kendini bir binanın ön cephesinden içeri fırlatmak ise zorluğun daniskasıydı. Hele de kendisiyle hedeflediği nokta arasında bir servis katı bulunuyorsa. Kuşkusuz bunu daha önce de yapmıştı, ama o zamanlar kolu yaralı değildi... Her neyse, geriye dönemezdi, iş işten geçmişti. Ötekiler ona güveniyorlardı ve kafasını kurcalayan tüm sorulara birazdan bir yanıt bulacaktı. Bu arada eski bir binanın çatısında bulunduğunu anımsadı, şu halde bir balkona düşme şansı vardı. Bu onu biraz yüreklendirdi.

Yüzünü çatıya çevirip sırtını boşluğa veriyor, yapışıyor, elleriyle sac levhaların tutunmaya oldukça elverişli geniş çıkıntılı ek yerlerini yakalayarak, botlarının kenarıyla gerektiğinde fren yapmak için aynı yerlere asılarak dik çatı boyunca kayıveriyor. Oluğun hizasına geldiğinde, ayaklarıyla elden geldiğince yavaş bir şekilde oradan destek alıyor ve cephe boyunca uzanan, yaklaşık bir buçuk metre enindeki balkonun genişliğini belirlemek amacıyla göz ucuyla aşağıya bakıyor... Vücudunun üst kısmını oluğa doğru kaydırıyor, dizlerini çömelmiş gibi büküyor. Yüzeye karşı düz bir biçimde, kolları haç şeklinde açılmış, dizleri de öyle, elleri sacların eklenti yerlerine kenetli, sol ayağını oluktan boşluğa kaydırıyor, arkasından bacağını... Oluğa tutunduğu sol elinden destek alarak, bu

kez aynı şeyi sağ tarafıyla yapıyor. Tutunduğu ellerini bırakmadığı için bacakları boşlukta sallanıyor, kollarının tutma gücünü güvence altına alıyor. Hareketsizleşiyor, bacaklarını asıveriyor, bedeninin üst kısmı belden itibaren hâlâ çatının üstünde. İki eliyle oluğa asılıp kendini yavaşça bırakıyor, üç metre aşağıya... balkona düşüyor. Balkona inişini, düşmeyi hafifletmek amacıyla dizlerini bükerek, arka üstü düşüp de sırtını balkonun korkuluğuna çarpıp yaralamasın diye öne doğru abanarak gerçekleştiriyor. Bir süre öyle çömelmiş halde kalıp gücünü topluyor. Heyecanından kurtuluyor. Yaralı kolu onu yarıda bırakmamıştı.

Balkonun topal kapıları kapalı. Cebinden selobandı çıkarıyor, küçük parçalar kesiyor, onları kapının kolu hizasında cama yapıştırıyor, dirseğiyle camı kırıyor. Cam patlamadan, gürültü çıkarmadan kırılıyor. Eldivenli elini camın kırığından sokup sürgüyü açıyor, kapıyı itiyor ve kendini büyük bir salonun ortasında buluyor. Kapıyı kapatıp perdeleri çekiyor, çevresini tanımak amacıyla ışığı yakıyor. Burası sokağa bakan bir salon-salamanjeden oluşmakta, sağ tarafında bir yatak odasıyla tuvalete açılan dar bir koridor yer almaktaydı, aynısından bir de sol tarafında vardı. Oturma odasının bir köşesinde de Amerikan usulü bir mutfak.

Yeniden, sürgüsünü açtığı antrenin hemen karşısındaki salona dönüyor. Kapıyı açıyor. Kimse yok. Dışarı çıkıyor, servis merdiveninin başına geliyor. Kapıyı açıyor. Onu görünce merdivene atlıyorlar. Onlara işaretle her şeyin yolunda olduğunu anlatıyor. Dairenin içinde kapıyı kapatıp sürgüsünü çekiyor. "Eldiven giymeden sakın hiçbir şeye el sürmeyin." Nicki, salonda tulumları çıkarıyor, kendisi ve Vinnie bunları giyiyorlar. Ardından da eldivenleri. Bir sigara paketi çıkarıp elden ele uzatıyor.

Koltuklara oturup başarılarının keyfini çıkarıyorlar.

"Yukarıda zorlandın mı?"

"Şansım yaver gitti..."

Memnun bir halde, sessizce sigaralarını tüttürüyorlar. Artık hiçbir güç onları hedeflerinden, paradan ayıramazdı.

Saat gecenin biri olmuştu. Çevreyi titizlikle kolaçan etmişlerdi.

Nicki, Sabrina'nın odasında, mücevherleri görmezden gelerek –çünkü mücevheri elden çıkartmak oldum olası güç işti– söz ko-

nusu kokaine elkoymuştu. Tadına baktıktan sonra ilerde paylaşacaklarını söyleyerek cebine indirdiği kokain, çok iyi kalitedeydi ve aşağı yukarı on gram kadardı.

Bu arada JP de, başka koşullarda olsa kendisi için akıl almaz büyüklükte bir meblağ olan yüzlük banknotlar halinde on bin frank bulmuştu. Para alelacele paylaşıldı. Umut verici başlangıç onlara kesintiye uğramış beklemeyi unutturuyor.

Işıkları söndürdükten sonra salonda toplanıyor, perdeleri, JP'nin içeri girdiğinde olduğu gibi açıyor, yeni baştan sessizliğe gömülüyorlar ve her biri derin derin düşüncelere dalarak sigara içmeye koyuluyor.

Başındaki maskeyi çıkararak epeyce bir süreden beri bir koltuğa adamakıllı yerleşmiş olan JP, biraz önce cebe indirdiği paraya bile fitti. Öylesine azla yetinen bir insandı ki utanmasa bunu arkadaşlarının yüzüne de rahatça söyleyebilirdi. Hem işi yarıda bırakmaya da utanıyordu. Aslında, artık ona ihtiyaçları yoktu. Ama o yine de kalmaya, işi sonuna kadar götürmeye ve belki de şu anda kendisine gerçek dışı gibi görünen şu malum dolarları görmeye karar verdi. Sorun şuydu ki, bu parayla, eğer eline geçecek olursa, böylesine büyük bir parayla ne yapacağını bilemiyordu. Onu nereye koyacağını, nasıl taşıyacağını, hatta ve hatta nasıl harcayacağını bilemiyordu. Bu düşünce onu şaşırttı, çünkü ihtiyaçları vardı... Belki büyük şeyler değildi, ama ihtiyaç ihtiyaçtı yine de... Rahat bir yer... Elektriği, kaloriferi, banyosu olan... Müzik... Sonra dişlerini yaptırmak... Düzenli bir biçimde içeceği esrarı temin etmek... Boşuna arayıp duruyordu, başka hiçbir şey bulamıyordu. "Ah, elbette, her gün atıştıracağım yiyeceği unutuyorum..." Yüz bin dolar tüm bu gereksinimleri karşılamaya haydi haydi yeterdi. Parayı harcayabileceği ne gibi ihtiyaçları olduğunu düşünüp dururken oturduğu koltukta öylece kaldı...

Bir yatağın üzerine uzanmış, mutfaktan ele geçirdiği bir bıçakla ipekli kumaşı yırtmakta olan Nicki, içinden bir şeyler kırsam mı diye geçiriyordu. Hani şu gerginlik hikâyesi, bu sonsuz bekleyişin bedelini bazı eşyalara ödetme alışkanlığı. Yalnızca sigarasını, yani başında duran ve ona göre Sabrina'nın topluma yansıttığı kişilikle kesinlikle bağdaşmayan cilalı ahşap sehpanın üzerine bastırarak söndürmekle yetindi. Yanık kokusu üzerine yüzünü buruşturdu.

İkinci izmariti halının üzerinde söndürmeyi kararlaştırdı: "Maksat, şu lanet kızı tedirgin etmek değil mi... Rock yıldızı olduklarını sandığı kişiyle aşna fişne ediyor... Uyuşturucu da cabası... Oyarım ben seni, oyar... Yakında bu işten bok gibi para kazanacak... Onu şimdiden görüyorum... Ömrünün kalan kısmını rahat rahat geçirebilecek..." Bir sigara daha yaktı, bunun izmaritini halıya ayıracaktı, karanlıkta gülümseyerek tükürdü.

"Eh, biraz fazla duman oldu galiba..." diye atılıyor Vinnie. "Sabrina, içeri girdiğinde sigara içildiğini fark etmesin sakın..."

"Laf mı yani! Koklamaya vakti olacak mı, onu söyle... Kıçına çizmemi yiyecek! Her neyse, herifle o kadar meşgul olacak ki, bir şey anlaması mümkün değil." Nicki bunu dedikten sonra sigarayı halının üzerine atıyor, ayakkabının burnuyla ezmeden önce, zarar vermesi için bir süre yanar halde bırakıyor.

"Her neyse, şenlik daha yeni başlıyor... Eğer bu hoşuna gidiyorsa, mobilyaları tahrip etmek için vaktin olacak. Ama önce para."

Vinnie, bunu sırf bir oyun olarak söylüyor. Gerçekte, onu en çok meşgul eden şeyi, kokaini cebe indiren Nicki'nin, hangi noktaya kadar vardığını görüyor, fırsattan yararlansın istemiyordu. Buraya bunun için gelmediklerini, bu durumda her şeyin elden uçup gideceğini düşünüyordu. Sonunda, idareyi ele alması gerektiğini düşünüyor ve şöyle diyor:

"Bir fikrim var. Onlar geldiklerinde yalnızca ben konuşuyorum, tamam mı? Yalnızca ben!" Nicki, uzandığı divandan ona bakıyor. "Bu birtakım karışıklıkları önler... Eğer her kafadan bir ses çıkacak olursa, işin ila nihai sürme riski doğar. Üstelik konuşma sırasında birbirimize adlarımızla hitap etme sakıncası söz konusu!"

Nicki sessizce onu dinliyordu.

Vinnie sözü şöyle bağladı:

"Bir planım var."

JP, bütün bunlar onu ilgilendirmiyormuş gibi hiç ses etmiyor. Aslında o, pek yakından tanımadığı Nicki'densé, daha fazla güvendiği Vinnie'nin dediklerini yapmayı tercih ederdi.

Nicki bir süre düşünürmüş gibi görünüyor. Sonra tabancayı cebinden çıkarıp sarmış olduğu bezden kurtarıyor. Namlusundan tutup cilalı gibi görünen eldivenli eliyle Vinnie'ye uzatıyor:

"O halde buna ihtiyacın olacak."

Vinnie, kendisine ağır gibi görünen silahı alıyor, bir kaza çıkmaması için emniyetini kontrol ediyor. Her neyse, bunu kullanmak niyetinde değil. Tabancayı cebine indiriyor ve bu işin bu kadar kolay halledildiğini görmenin rahatlığı içinde, tamamen hazır olduğunu göstermek istercesine, bir el hareketiyle sırtındaki tulumun fermuarını kapatıyor.

Bir planı olduğundan söz ederken yalan söylemişti. Her zaman olduğu gibi duruma göre davranması gerekiyordu ve bu konuda becerikliydi. Üçünün birden antrenin hemen karşısına düşen salonda, bir arada durup beklemelerinin uygun olmayacağı hepsinin ortak fikriydi. Eğer Sabrina hemen ışığı yakar –ki bu büyük bir olasılıktı– ve onları orada görürse, çıkışa doğru atılma riski vardı. Bu da her şeyi bozar, tüm planı altüst ederdi.

"Vaziyet almamız gerekiyor" diyor Vinnie. "JP ile sen, odanın dip tarafına gidin, her biriniz bir köşeye sinin. Böylece etrafı kontrol altında tutmuş olursunuz; içeri girer girmez sizi görürler, ben de onları arkadan kıstırırım. Bu yüzden ben öteki odaya, soldakine gideyim... Onlar salona girer girmez, çıkıp arkadan enselerine binerim... Tamam mı?"

Herkes yerini alıyor, Vinnie, girişteki koridoru gözetleyebilmek için kapıyı yarı açık bırakarak odaya çekiliyor.

Dışarda, bir çalarsaatin gecenin ikisini vurduğu duyuluyor.

"Kahretsin, umarım gelirler... Her neyse, kokain burada..." Vinnie, yarı inanmış bir halde, başlarına iş açmayacak gibi görünen eyleme hazır, kapının yanında yere oturuyor. Hepsinin de umudu oydu.

"Yeter ki gelsinler..." dedi yavaşça.

22 Bill, şirketinin görevlendirdiği, şoförlüğünü de yapan bir korumanın kullandığı gümüş rengi kiralık *Rolls*'un arka koltuğunun orta yerine kurulmuş, yüzüklerinden biriyle ezdiği beyaz kristal tozu burnuna çekiyordu. Sabrina, onun sol tarafına yayılmış, adamın her hareketini izliyordu. Daha ağzını açmasına meydan kalmadan adamın isteklerini anlayıp anında yerine getiriyor, adamın hiç de yabancısı olmadığı bu davranışlarda aşırıya kaçarak onun egosunu pohpohluyordu. Gelgelelim şu anda adamın aklı, biraz önce tadına baktığı kokaine takılmış, kızı falan iplediği yoktu. Burun deliklerinden birine çekti. Öteki burun deliğinin mukozasında herhangi bir tat söz konusu olmadan hafif bir serinlik hissetti. Sabrina'nın ona sunduğu özel olarak hazırlanmış küçük bir kutunun dibinde kalan tozun üzerinden şöyle bir geçirdiği işaret parmağını diş etleri üzerinde gezdirdi. Buz gibi bir serinlik duygusu hissetti. Kokain onu çok çabuk etkiliyordu, bu açıkça ortadaydı. Bir sigara yaktı, yanındaki kadına ikram etmeden, derin bir nefes çekti. Sonra gözünün ucuyla Sabrina'ya baktı. Ona ketum bir onaylama işareti yaptı.

"You like it?"*

Bunun yanıtını adamın kendi ağzından duymak istiyordu.

Adam dilini dişlerinin üzerinde dolandırıp bir nefes daha çekti.

"Not bad."** Yapabileceği en büyük iltifattı bu.

Sabrina, kıvanç içerisinde, son derece gurur duyduğu, inci gibi dizili, kar beyaz, otuz iki dişini göstererek gülümsedi.

"Aynen bir Amerikalı mahalle karısını andırıyor" dedi Bill içinden, Sabrina'yı şoförle kendilerinin bulunduğu bölümü birbirinden ayıran camda izlerken. Grubundaki tüm kızlardan olduğu gibi ondan da nefret ediyordu. Ama tüm starlar gibi, istesin istemesin zevkle kur yapıyor, bundan da nefret ediyordu. Gelgelelim bundan vazgeçmesi söz konusu olamazdı. Medyanın onun kişiliğinde yaratmış olduğu imajı korumak amacıyla, etrafında sürekli olarak, her türlü uyarıcıya ihtiyacı olan kararsız egosunu tatmine yarayan birkaç kadın olmadan yaşayamıyordu.

Araba, zengin ve hiçbir şeyden tat almaz hale gelmiş genç bir halk kitlesinde o ve onun gibilerin hızla elde edilmiş ününden –ki

* "Hoşuna gitti mi?" (ç.n.)
** "Fena değil": (ç.n.)

bu onlara, onların şahsına tamamen yabancı– dolayı onun şahsında özgün bir kişilik gören bir toplum tarafından el üstünde tutulduğu bu hiçlikler ve kendini beğenmişlikler başkentinin sokaklarında sarsıntısızca yol almaktaydı. Gördüğü bu ilgi ona az masrafla çok şey elde etmesini sağlıyordu. "Evet", "hayır" gibisinden tek kelimelik yanıtlarla beslediği ve kesinlikle halk dili olmasına özen gösterdiği konuşma tarzıyla ayrıksılık katılmış basitliği bile uyuşturucuya, uyuşturucunun verdiği sözde soğukluğa bağlanarak ya da İngilizlere özgü bir davranış şeklinde yorumlanarak toplumda hoşgörülüyordu. Öteki tikleri de öyle.

Sabrina elini adamın dizine koydu, beriki hiçbir tepki göstermedi. Genç kadın, onu uzun zamandır göze alamadığı bir ilişkiye sokmak istediğinden bu akşam daha ısrarlı oldu. Sahnede iddia ettiği gibi kendi başına kalabildiği yıllar artık geride kalmıştı. Sırf, medyanın onun kişiliğini indirgediği –ve çalıştığı çevrenin beslediği– bir aldatmacanın ötesine geçmeyen şöhret, ona kadınlarla olduğu gibi, bir başka deyişle olanakların üstünde bir yaşam sürmesini sağlıyordu.

Kadından çok kokaini arzulayan adam hafifçe açıldı. "Göründüğüm kadar sikici olmadığımı bilse, kız felaket bozulur ha!..." Göründüğünden çok daha fazla kafayı bulmuştu. Kızın, kafası çalışmayan binlerce kadın gibi kendini ona teslim etmeyi düşünmesine gülümsedi. Onların sayesinde zengin olmuştu.

Araba yavaşça park etti.

Fransız dilini mükemmel bir şekilde anladığı ve konuştuğu halde, bu şekilde ona ayak uydurmuş olabileceğini sanarak İngilizce konuşma gereksinimi duyan Sabrina,

"Here we are"* dedi.

Şoför arabadan inip, kasketi elinde kapıyı açtı.

Önce yılan derisinden, apartman topuklu mor bir çizme indi kaldırımın üstüne, ardından, başında şapkası, gözünde gözlükleriyle adamın kendisi. Sonra da Sabrina.

"Hemen dönerim" diyor Bill şoföre yönelerek. Gerçekte, bunu kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla kabilinden yanındaki kıza söylüyordu.

Şoför kabul etti, ayakta dikilip bakışlarıyla onları süzmeye ko-

* "Geldik". (ç.n.)

yuldu, binanın girişinde gözden kayboluşlarını izledi. Işık yandı ve şoför onların sağdaki merdivene yönelip çıkmaya başladıklarını gördü. Şoförün gördüğü son şey, merdivenin dövme demir trabzanının gerisinde yılan derisi çizmeler oldu.

"I'm so glad you came along..."* Sabrina çok tahrik olmuştu. Konuşmasını şöyle sürdürdü: "I've got good stuff upstairs... You'll like it!"** Adamın hoşuna gitmeye çalışıyordu.

Beriki ise hiç ses etmiyordu. Hafifçe geriden ağır ağır onu izliyordu. Aklı fikri, parasını verdiği kokainini bir an önce almak ve şırınga etmekteydi. Sahneden ayrıldığından beri beklediği buydu. Sonrasını, ne olursa olsun, iplediği yoktu. Hatta kız çüküyle oynamak isterse, ona bile ses etmeyecekti. Yeter ki kokaine kavuşsundu o... Şimdilerde kokain bulmak hayli zordu, hele de biraz önce tattığı gibi kalitelisini. Sabrina'nın kokain satışıyla pek ilgilenmediğini, niyetinin özellikle kendisinin ilgisini çekmek olduğunu biliyordu. Kızın azla yetineceğini deneyimiyle bildiği için bu onu pek endişelendirmiyordu. Kızlar kendilerini onun mitine öylesine kaptırıyorlardı ki, ondan çok nadir alabildikleri şeyi başka erkeklerden, çok daha az bir çabayla elde edebileceklerini açıkça göremiyorlardı. Bunun nedeni Sabrina'nın çekici olmayışı değildi, ama o, kadınlardan çok kokainle ilgileniyordu. Ve bu ikisini birleştirmesi kolay değildi...

Kata gelince, Sabrina çantasından bir anahtar çıkarıp kilide sokuyor, kapıyı itip giriyor, arkasında da Bill. Derhal, sokaktan gelen ışıkla aydınlanmış salona yöneliyor...

23

Vinnie merdivende bir kahkaha, bir kadın sesi duymuştu. Buna yanıt veren olmadı, ne var ki o, bu sesin olsa olsa yanında müzisyen bozuntusu bulunan Sabrina'ya ait olabileceğini düşündü. Ayak sesleri kapının önünde duruyor, yuvasına giren bir anahtarın çıkardığı tıkırtı bunu doğruluyor. Yarı aralık kapıdan bir kadın karartısının içeri süzüldüğünü ve koridoru kat ederek, sa-

* "Beni yalnız bırakmadığınıza çok sevindim." (ç.n.)
** "Yukarıda yeterince uyuşturucu var. Seveceksin." (ç.n.)

londa gözden kaybolduğunu, peşinden de bir erkek karaltısının aynı şeyi yaptığını görüyor.

"Make your self home."*

Birkaç dakika bekliyor, perdelerin çekildiğini işitiyor... Kapısını iterek, sessiz birkaç adımda kendini salonun girişinde buluyor. Sabrina, Bill'in oturduğu ve Vinnie'nin ancak profilden gördüğü divanın yakınındaki bir lambayı yakmıştı. Kız, arkasını dönüyor, kapıda, eli tabancalı Vinnie'yi fark ediyor... Çığlığı koyuveriyor. Gelgelelim bu çığlık dudaklarının ötesine çıkamıyor. Çünkü arkasından gelen Nicki, eliyle ağzını kapatıyor. JP, sağda bir köşedeydi. O da aynı şekilde kar başlığıyla yüzünü maskelemişti. Ama bir eli tabanca tutuyormuş gibi cebindeydi.

Sabrina ile Nicki'den yana dönmüş olan sıska adam, kalkmak için bir hamle yapıyor. Ama ensesinde bitiveren JP'nin zoruyla olduğu yere çivileniyor: "Take it easy!"** Adam bu emrin geldiği kapıya doğru dönüyor. Vinnie silahını üzerine doğrultmuş olarak birkaç adım atıyor.

"Şimdi kızı bırakabilirsin artık!" diyor Nicki'ye. "Bağıracak kadar geri zekâlı değildir herhalde... öyle değil mi?" Sabrina apar topar başıyla onaylıyor, şaşkınlığı ve şoku atlatmış gibi. Bakışlarında durumu kavramaya çalıştığı okunuyordu. Nicki, kızı bırakıyor ve bir koltuğun üstüne yığılıp kendine güvenini, takındığı pozları unutarak küçüldükçe küçülen Bill'in karşısındaki koltuğun üstüne itiyor. Sabrina, dizleri birbirine yapışık bir halde oturuyor, elleri dizlerinin üzerinde, tam karşısına, gitaristin çizmelerine bakıyor. Kıpırtısızca bekleyen gitaristin.

Gitarist sıkıntılı bir şekilde kıza bakmak zorunda kaldı.

"You fixed that?"***

Bunu sırf âdet yerini bulsun diye, haksızlığa uğramış kurban pozlarını takınarak söylüyor.

"Hayır! I don't know these people!"**** diyor Sabrina, sözünü desteklemek için kanıt ararcasına etrafına bakınarak.

Onlardan birkaç adım ötede duran Vinnie, duruma hâkim olması ve kızın bir taşkınlık yapmasına meydan vermeden bunu

* "Evindeymiş gibi davran." (ç.n.)
** "Keyfini bozma." (ç.n.)
*** "Bunu sen mi tasarladın?" (ç.n.)
**** "Bu insanları tanımıyorum!" (ç.n.)

hızla gerçekleştirmesi gerektiğini kavrıyor. "Önce kızı etkisiz hale getirmek gerekiyor" diye geçiriyor içinden. "Lanetin işi berbat etmesi söz konusu... Oysa burada onu ilgilendiren bir şey yok."

"Hey!" diyor Vinnie, adlarını vermeden arkadaşlarının dikkatini çekmek için. "Kızı odasına götürün. Orada sıkıca yatağa bağlayın. Sen," diye JP'ye dönüyor, "ağzını bantla, sıkıca bantla." Nicki ve JP, en ufak bir direnme göstermeyen Sabrina'yı yakalıyorlar. "Odasındaki telefonun fişini çekin..." diye ekliyor Vinnie, gözünü tabancayı üzerine doğrulttuğu Bill'den ayırmadan.

Onlar çıkınca Sabrina'nın koltuğunu itiyor ve adama oraya oturmasını işaret ediyor. Silahı adamın üzerinden ayırmadan, kendisi de müzisyenin kalktığı divana yerleşiyor. Böylece koltukta onu daha iyi denetim altında tutabilirdi. Rahatsız bir duruma sokmamış olurdu. Onu sıkıntılı duruma sokmak, şu anda en son istediği şeydi doğrusu. Elinden geldiğince rahat ettirmeliydi. Kendisi derseniz, üstüne geçirdiği iş tulumunun içinde sıcaktan patlı-yordu. Boşta kalan eliyle alnında biriken domur domur terleri sildi.

"Fransızca anlıyorsun, değil mi?"

"Evet..."

"O halde, dediklerimizi yaparsan sana hiçbir zararımız olmaz. Anlıyor musun?"

Öteki bir şey demiyor. Belki de Vinnie'nin söyleyeceklerini öğrenmek istiyor. Vinnie, kendi söylediklerine inanamayıp olayın almaya başladığı yönden kendisi de şaşkınlığa düşerek konuşmasını sürdürüyor:

"Bizler, sizin deyiminizle terörist bir örgütün üyeleriyiz. Ve paraya ihtiyacımız var. Bu durumda... sen de başkalarının... genellikle de çocukların sırtından... dünyanın parasını kazandığın için... buraya seni bu parayı aldığın insanlara, sokaktaki insanlara geri vermeye ikna etmeye geldik... Ama onlar burada olmadıkları için görevi bizler üstlenmeye hazırız..." Bill, gözlüklerinin gerisinden gıkını bile çıkarmadan ona bakıyordu. "Güzel!" dedi Vinnie içinden. "Şimdiye kadar işler gayet güzel yürüyor gibi."

"O halde vakit kaybetmeyelim. Sen bize üç yüz bin dolar uçlanıyorsun ve..."

"Are you crazy!"* diye sözünü kesti beriki. "Üç yüz bin dolar!"

* "Deli misin?" (ç.n.)

İnanamazmış gibi başını salladı. Ya da inanamıyormuş numarası yaptı.

"I am probably crazy..." Ama bu durumda sen daha zararlı çıkabilirsin demektir." Bunu, istenilen havayı yarattığından emin bir şekilde sakin sakin söylüyor.

Adam olumsuz anlamda başını sallıyordu. Önceden hesap edilmeyen, yeni bir şey değildi bu.

"Kulağını dört aç. Buraya çingene pazarlığı yapmaya gelmedim. Üç yüz bin olmuş, üç olmuş, senin için aynı hesap. Çünkü bu parayla şeyi almış olacaksın... canını. Evet bu parayla postu kurtaracaksın..." Bir yandan da gözlerini adamın kara gözlüklerinin içine dikiyor.

Nicki ve JP salona dönmemişlerdi. Bunun farkına vardı ama hikâyesini de sürdürdü.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Sakinliğini koruyordu ve kendine özgü bir şekilde alaycıydı. Adam, bu soruya yanıt verme riskini göze alamadı. Suskun kalmayı tercih etti. Vinnie, bir süre, olup bitenleri sindirmesi için zaman tanıdıktan sonra sol eliyle bir sigara paketi çıkarıp hareketlerini en küçük ayrıntısına kadar kamera gibi kaydetmekte olan adamın dizleri üzerine fırlatıverdi. En beklenmedik anda baskıyı geri çekmekte yarar vardı. Vinnie, polislerden buna benzer birtakım şeyler öğrenmişti. "İçebilirsin." Sigara paketinin yanına bir kutu da kibrit ekliyor. Bill paketten bir sigara çekip yakıyor. Vinnie adamın ellerine bakıyor, sinirlilik belirtileri dikkatini çekiyor. Fakat bu uyuşturucu yüzünden de olabilirdi, uyuşturucu almadığı için de, her ikisinin etkisiyle de olabilirdi. "Sigara sende kalsın ve... sakın yanlış anlamama yol açabilecek ani bir hareket yapma... Bunu yaparsan, bakarsın ateş edebilirim... Tamam mı?" Beriki bir baş işaretiyle onaylıyor. "Şimdilik durum gayet iyi, düşündüğümden çok daha kolay kabullendi" diye geçiriyor içinden. Ayrıca adamın gözlüklerini ve şapkasını kullanmasına izin verip vermemesi konusunu da sorguluyor içinden. Buna şimdilik evet kararını veriyor.

Bunun üstüne öteki iki arkadaşı salona dönüyorlar.

"Her şey yolunda mı?"

---

* "Deli olabilirim." (ç.n.)

Başlarıyla evet diyor, yarım daire şeklinde yerleşiyorlar. Bill, tabii ortalarında. Nicki arkada, bir sandalyede, JP, onun solunda, ayakta, Vinnie ise tam karşısında.

"Böylece etrafı adamakıllı çevrilmiş olacak" diye düşünüyor Vinnie. "Bu sinirlere iyi gelir."

"Pekâlâ, yeniden başlıyoruz..."

"But I can't raise the money!"*

"I bet you can."** Bu sabah!"

"Bu sabah! Peki, ya yapamazsam?"

"Bana bak!" diye atılıyor Vinnie sakince. "Buraya dalga geçmeye gelmedik. Televizyona dizi film çekiminde de değiliz... Biraz önce de söylediğim gibi, şu anda hayatını satın almak üzeresin. Biz üçümüz de silahlıyız... Ve yapabileceğin tek şey, dediklerimizi yerine getirmen olacak. Tabii, şansını fazla zorlamak istemiyorsan. Önce, şunu iyi bil ki, durum değişse bile, senin bundan yararlanacak vaktin olmayacak..."

Adam hiçbir şey demiyor, sinirlice sigarasını tüttürüyordu.

"Hem şuradaki şu herifleri görüyor musun?" diye sürdürdü Vinnie. "Küçük bir işaretim yeter... Anında ellerini kesip haşlama yaparlar. Bir daha da asla, ve asla gitar çalamazsın. Çalmaktan geçtik, tutamazsın!"

Nicki, Bill'in arkasından güldü, bu onu ürpertti... Ve Vinnie onun bunu ikiletmeden yerine getireceğini biliyordu.

"Peki, ya parayı verirsem?"

"Parayı verirsen, ödeşmiş oluruz. Sana buradan sorunsuzca çıkman konusunda garanti veriyoruz. Daha sonra sana bir şey yapmayacağız... Bir daha para istemeyeceğiz. Bir defaya mahsus olacak bu, hepsi bu kadar... Seni rahatlatmak için şunu da belirteyim, öteki meslektaşların katkıda bulundu ve hiç sorun çıkarmadılar... Bu, aşırı kazancınızı elinizde tutmanın bir yolu... Sömürdüğü kimseleri eğlendirmeniz için toplumun size sunduğu aşırı kazancı... Nasıl, anlaştık mı?"

Sorusuna karşılık olarak gitaristin uzun uzun başını salladığını gördü.

"Pekâlâ, o zaman vakit kaybetmeyelim. Şoförüne telefon edip

* "Bu kadar para kazanamam." (ç.n.)

** "Kazanacağına bahse girerim." (ç.n.)

kendisine ihtiyacın olmadığını söyleyecek ve onu sepetleyeceksin. Şimdilik bu kadar!" Vinnie, konuşması boyunca indirdiği tabancayı Bill'in karnına dayıyor.

"Bir aptallık yapma, bu seni kurtarmaz!"

Gülümsüyor, beriki onun gülümsediğini göremiyor. JP, telefonu adama uzatıyor. Vinnie ikinci ahizeyi alıp Bill'in santralı aramasını bekliyor.

"Bana GB 505'i verin..."

"Bir saniye lütfen..."

Zil sesi.

"GB, dinliyorum..."

"Bu akşam size artık ihtiyacım yok. Gidebilirsiniz."

"Tamam, beyefendi."

Telefonu kapattı.

"Güzeel!" Vinnie telefonu küçük masanın üzerine koyuyor. "Uslu çocuk olduğun için şimdi sana biraz kokain vereceğim..."

İşareti üzerine Nicki, kalkıp salonun dip tarafına gidiyor ve herkesi şaşkınlık içerisinde bırakan bir tavırla büyük bir kültablasını kapıp duvar aynasına fırlatıveriyor, ayna komodinin üzerinde tuzla buz oluyor. Bu olay, Vinnie'nin yatıştırmaya çalıştığı durumu gerginleştiriyor. Ne var ki Vinnie hiç ses etmiyor. Gürültü üzerine sıçrayan Bill arkasını dönmüyor, yalnızca, bir el hareketiyle kendisini sakin olmaya davet eden Vinnie'nin tepkisini okumakla yetiniyor. JP onunla açık açık dalga geçiyor. Nicki bir ayna parçası üzerine negatif kutusundan titizlikle bir çizgi halinde toz döküyor ve Bill'e götürüyor, onu koltuğun kolluğuna koyuyor. Daha sonra arkasını dönüp aynı şeyi kendileri için de hazırlamaya koyuluyor. Bu durum birtakım sakıncaları beraberinde taşıyorsa da Vinnie ses etmiyor.

Ne olursa olsun, sabahı beklerken dakikalar geçmek bilmeyecek.

24

Bill ve Sabrina'nın gelişlerinin üzerinden henüz topu topu bir saat geçmiş. Vinnie'ye koca bir ömür gibi geliyor. Adamı oturtup tabancayı suratına dayadığından bu yana zaman ilerlemez

olmuştu adeta. Elde edilen başarıya karşın, durumlarının sonunu göremiyor, ne olacaksa bir an evvel olup bitmesini istiyordu. Ve şimdilik, beklemekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Nicki, sırtı dönük, yüzü kırık aynaya çevrili, maskesini indirip, boru haline getirdiği bir banknotla tozu burnuna çekti. Daha sonra sıra JP ve Vinnie'ye geldi. Her defasında biri tabancayı adamın burnunun dibinden ayırmıyordu. Bu ikinci tur kokain çekişleriydi, Bill de öyle, kokainini bitirince cam parçasını bırakmıştı, JP de apar topar alıp cam parçasını onun ulaşamayacağı yere koymuştu. Basit bir önlemdi bu. Şimdi, kokaini aşırı kullanmamak gerekiyordu, ki bu kokain kuşkusuz onların geceyi geçirmelerine yardımcı olacaktı. Fakat koşullar göz önüne alındığında, tehlikeli bir etki de yaratabilirdi. Vinnie, uzakta bir yere yerleşmiş, sakince olup bitenleri izleyen Nicki'ye yaklaştı ve bir el hareketiyle kara kutuyu ona vermesini işaret etti. O da yeni aldığı kokainin etkisiyle olsa gerek, şimdilik memnun bir şekilde ikiletmeden denileni yerine getirdi.

"Tabancayı al ve gözünü üstünden ayırma. Ben gidip kıza bir bakayım. Ve tek kelime etmek yok!" diye ekliyor, çektiği tozun etkisiyle tahrik olan ve çenesi düşen Nicki'nin bir zevzeklik yaparak işi tehlikeye atmasını istemeyen Vinnie. Nicki, eliyle omuzunu tıpışlayarak arkadaşının gönlünü ferah tutmasını anlatıyor. Vinnie, Sabrina'nın bulunduğu yatak odasına giden koridora çıkıyor.

Yüzü koyun yatırılıp, dört parçaya bölünmüşçesine el ve ayaklarından yatağın dört köşesine bağlanmış olan Sabrina, kendini daha güçsüz hissediyordu ve salonda olup bitenleri bilmiyordu. Ama aynanın kırıldığını duymuştu. Daha yatağa bağlandığı ilk andan itibaren yakasını bırakmayan korku, bu şiddetli gürültü üzerine adamakıllı artmıştı, kaldı ki gürültünün nedenini bile bilmiyordu.

Koridorun halı kaplı zemininin gücünü iyice azalttığı ayak seslerinin odasına doğru yaklaşmakta olduğunu duyunca, tabak gibi sergilenen bedenini toparlamaya çalıştı, ama boşuna! Başını kapıdan yana çevirince, orada karanlık bir siluetin belirdiğini gördü. Kalbinin gümbürtüsü, saklamaya çalıştığı heyecanını ele vermek istercesine tüm odayı dolduruyordu.

Vinnie, ayakta dikilmiş onu seyrediyordu. Kızın, sırtında bedeninin çizgilerini vurgulayan, bacaklarını kalçalarına kadar açığa

çıkaran ve kalçasının üzerinde gerilmiş, incilerle süslü gri saten elbisesiyle bu şekilde yatağa bağlanması karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Yatağın etrafını şöyle bir dolandı, gergef gibi gerilmiş kıza yaklaştı, bir el hareketiyle elbiseyi kaldırdı, donsuz vücudunun çıplaklığını açığa çıkardı. Kızın kastığı yuvarlak kalçası, önünde olanca kışkırtıcığıyla tabak gibi ortaya çıktı. Derisi gerilmiş, biraz kısa, kaymak gibi, en ufak bir yağ birikintisi olmayan bacakları... Arkaya doğru bükülmüş çıplak ayaklar...

Gergin bir sessizlik içerisinde geçen birkaç saniye boyunca onu süzüyor. Yanına yaklaşıyor. Parmaklarından birini ıslatıp kalçadan başlayarak tabana kadar, yavaş bir inişle, deriye belli belirsiz dokunarak bacağın üzerinde gezdiriyor. Yatağın altlığına çömeliyor...

Kızın, Vinnie yatağa yaklaştığı anda, yüzünü kapatarak gizlemeye çalıştığı korkusu, yerini tahrike... arzuya bırakmıştı... Kalçalarını kaldırarak, onları ele sunuyor...

Vinnie, parmağını çekiyor, fermuarını indirip pantolonun önünü açıyor. Bir koluyla kalçaları yukarı kaldırarak, altına bir yastık tepiyor... Çömeliyor, Sabrina'nın bedenini ayrık bacaklarının arasına alıp tersten dalıyor... Alttan girip bedeniyle bütünleştirdiği bu etin içinde, bu sert, yabancı cisme karşı içgüdüsel olarak kendilerini sıkan kasların derinliğine gömülüyor. Gidip gelmeleri hızlandırıyor... İnleyişini duymak için Sabrina'nın ağzındaki tıkacı çıkarıyor... Kızın çarşaflara gömerek ondan sakladığı yüz, ağzından kaçırıverdiği çığlıklar... Sonunda başını çevirip Vinnie'nin soluğunu araştırmaya koyuluyor... "I like it... liiike... thaaat... like it... like it...it... thaaat... aaahhhhhaaaa..."*

Bütün bunlar Vinnie'yi kışkırtıyor. Ani bir hareketle sapına kadar gömüyor... Kızın tüm bedeni, ensesinden ayaklarına kadar elektrikleniyor, titremeye koyuluyor...

Vinnie, birden şiddetli bir kasılmayla işi bitiriyor. Geri çekilerek kendi dünyasına kapanıyor. Gecenin tüm gerilimini boşaltarak. Kalkıyor, karnışındaki spermi ve kanı kızın elbisesine siliyor. Pantolonunun önünü kapatıyor. Kızdan, yataktan, odadan ayrılıyor.

Banyoda maskesini, eldivenlerini çıkarıyor, sırılsıklam tere kes-

* "Hoşuma gitti bu." (ç.n.)

miş yüzünü yıkıyor. Sonra ikisini de yeniden takıyor, duvardaki küçük dolabın kapağını açıyor, orada daha önce keşfettiği bir enjektör buluyor, alıp bir makyaj kutusuna koyuyor, kutuyu da cebine indiriyor. Bu enjektör, operasyonun kalan kısmını kolaylaştıracaktı. Gevşemiş, kızla geçirdiği vakitten, aklına gelen düşünceden keyiflenmiş bir halde, arkadaşlarının yanına dönüyor.

İki saat sonra, biri gitariste göz kulak olurken ötekilerin her biri bir kez duş yapmıştı. Böylece, üstlerindeki tulumları çıkarıp biraz serinleyebiliyor, düşüncelerini değiştirebiliyorlardı. Gevşeyebiliyorlardı. Aynı zamanda, çeşitli nedenlerle müzik dinlemedikleri moral bozucu bu hareketsizlik içerisinde formda kalmak için yeniden kokain çekmişlerdi. Müzik dinlemek istemeyişlerinin başlıca nedeni, yarattıkları gergin ortam yumuşasın istemiyorlardı, böylece adamın sabahleyin daha uysal olacağını düşünüyorlardı. Adamın koltuğundan kıpırdamasına bile izin vermemişlerdi. İşeme ihtiyacı duyduğunda, ona olduğu yerde yapmasını söylemişlerdi. Başlangıçta karşı çıkmıştı, ama görünüşe bakılırsa adamakıllı sıkışınca, sonunda denileni yapıvermişti. Böylece ona içinde bulunduğu durumu hatırlatmış oldular, yani hayatının tamamen onların elinde olduğunu. Kendisine dilediklerini yapabileceklerini. En zoru da aynı nedenlerle korumak zorunda oldukları sessizlikti. Kısaltılmasından herkesin, özellikle de Bill'in memnun olacağı zor bir durumu sürdürmek tek hedefti. Ve sanki hiçbir şey olmamışçasına aralarında tartışmaya girmeleri de söz konusu değildi, zaman zaman sanki sıradan, kafa çektikleri herhangi bir akşammış gibi bir duyguya kapılıyorlardı. Özellikle her çekişten sonra. Buna karşın bekleyişin getirdiği yoksunluk duygusu onları isteklerinde uzlaşmaz kılacaktı. Her şeyden vazgeçip kokainle ve daha önce bulup cebe indirdikleri parayla dönmek düşüncesinden giderek uzaklaşıyorlardı.

Vinnie, para konusunda hiçbir şey hazırlamadıklarını düşünüyordu. Bu, onun rolünü daha da ağırlaştırıyordu. Ve dördü de salonda oturduklarından, sonunda Nicki'ye konuşacağı şeylerin olduğunu, kendisiyle boş odaya gelmesini söyleyiverdi. Önce, banyoya dönüyor, eline gelen elektrikli aygıtların kablolarını koparıyor. Bununla Bill'i belinden koltuğa bağlıyor. Aynı şekilde bacaklarını da bağlıyor, kollarını serbest bırakıyor. Daha sonra

Sabrina'nın odasına geçiyor, birkaç çorap bulup onunla adamın ellerini bağlıyor, JP'nin uzattığı, yararsız hale gelen tabancayı cebine koyuyor, JP'yi gitaristin başına nöbetçi olarak dikiyor ve boş odadaki Nicki'nin yanına gidiyor. Özenle kapıyı kapatıyor.

İkisi de maskelerini çıkardıktan sonra, Vinnie, Nicki'nin karşısına oturuyor. Ellerini terleten eldivenlerini çıkarmıyorlar. "Durum hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor biraz saldırganca bir tavırla.

Nicki, bu soru karşısında şaşırmışa benziyor:

"Hiçbir şey..." Kararsız kalıyor. "Her şey yolunda, yanılıyor muyum?"

Vinnie, onun bu yanıtını beğenmiyor.

"Sence öyle mi?"

"Bir sorun görmüyorum!" Bu kez daha olumluydu.

"Bir sorun görmüyor musun?... Fakat bu parayı nasıl cebe koyacağımızı biliyor musun?"

Nicki düşünüyor gibiydi, bütün bunların ne anlama geldiğini ve arkadaşını sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yatağın üzerine oturdu, derin derin soludu, gözle görülür bir biçimde bozuktu. Vinnie, ayakta, sırtı duvara dönük, bir çözüm getireceğini umarak ona durumu kavrayacak zaman verdi.

"Ne demek istediğini anlıyorum" diyor Nicki. Başka da bir şey eklemiyor, hâlâ yatağın üzerinde oturmakta. Cebinde sigara aramaya koyuluyor, bir kırık sigara bulup uzun tarafın ucunu yakıyor ve Vinnie'nin önünde tüttürmeye koyuluyor. Beriki problemin tüm yükünü sırtında taşımak zorunda kalmadığını görmenin huzuruyla hafiflemiş, ama yine de arkadaşının herhangi bir fikir bulamayacağını görmekten endişeli. Nicki sonunda, durumu çözüvermiş biri edasıyla gülümseyerek ayağa kalkıyor. "O anda karar vermek gerekecek..."

Vinnie, hani şu alışılmış, kimi zaman insanı çileden çıkarân kendine özgü gülümseyişiyle sırıtıp duran Nicki'nin üzerine atılma arzusunu bastırmaya çalışarak söylenmeye koyuluyor:

"Bravo! Demek o anda karar verilecek, ha! Yani şimdi bulduğun tek çözüm bu mu! Yahu, şu senin O ANDA KARAR VERME işi her zaman yapılagelen şey! Pekâlâ, duruma göre davranıyoruz. Ama eğer bu yürümezse, buradan mümkün olduğu kadar az zararla

paçayı kurtarmalıyız. TAMAM MI?"

"Sana güveniyorum." Bunu duyduktan sonra, maskesini yeniden takıyor ve çıkmadan önce arkasını dönüyor. Eliyle arkadaşının omuzunu tıpışlayarak, "Bunu gayet güzel idare edeceğini biliyorum" diyor. Vinnie'yi bu şekilde oyuna getirilmekten şaşkın ve öfkeli bir halde bırakarak kapıya yöneliyor.

"Demek durum neyi gerektiriyorsa, öyle yapıyoruz..." diyor yüksek sesle. Başlığını giyiyor ve kapıyı çarparak odayı terk ediyor.

25 Sabahın saat sekizinde Vinnie, Sabrina'nın bulunduğu odaya giriyor. Onu uyur halde buluyor. Yatağa yaklaşıyor, çömeliyor ve bacaklarını bağlayan bağları çözmeye koyuluyor. Canını yakmamaya çalışarak. Bunun üzerine kız uyanıyor. "Kıpırdama... çözüyorum."

Kız, el ve ayaklarının tümü çözülünceye kadar hareketsiz kalıyor. Daha sonra sırtını çevirip bakışlarını gözlerinin içine dikiyor. Oradakileri okumaya çalışıyor. Kendi gözlerindeyse merakla karışık belli bir arzu okunuyordu.

"Git yıkan ve tuvaletini yap... Kapıyı açık bırak."

Kız, bir eliyle uyuşmuş bileğini, ayak bileklerini ovuşturarak doğruluyor, ayağa kalkıyor, elbisesini başının üstünden çıkarıyor. Ona sırtını dönüyor. Lekelenmiş elbisesini sandalyenin üzerine bırakarak çıplak olarak banyoya girip kapıyı açık bırakıyor. Duşun altına giriyor. Duş perdesini çekiyor. Duşun süzgecinden fışkıran suyun sesi, gözünü duştan ayırmayan Vinnie'nin yorgun sinirlerini daha fazla geriyor.

Serinleyen Sabrina çıplak, sırtına önünü açık bıraktığı bir bornoz geçiriyor ve odaya dönüyor, Vinnie'den gelecek emri bekliyor.

Vinnie durumu değerlendiriyor, Sabrina'nın siluetine hızla bir göz atıp onu çekici buluyor. Hele de geceyi böylesine rahatsız bir şekilde geçirmiş bir kadın için. "Sana birkaç soru soracağım" diyor ve kızın kıpırdamadığını görünce, "Yatağın üzerine oturabilirsin..." diye ekliyor. Kız denileni yapıyor ve yatağın üzerine, Vinnie'nin yanına oturuyor. Tedirgin olan Vinnie, kalkıp yere oturuyor. Ya-

taktan belli bir uzaklıkta. Sabrina kastığı bacaklarını üst üste atıyor.

Vinnie, bakışlarını çıplak kızın üzerinde tutmamaya çalışıyor. Ve konuşmaya koyuluyor:

"Sorularıma evet ya da hayır şeklinde yanıt vereceksin. Anlaştık mı?"

Kız bir işaretle onaylıyor.

"Grubun menajeri şu anda kentte mi?"

Onaylıyor.

"Onlarla birlikte otelde mi kalıyor?"

Yeni bir olumlu işaret.

"George-V otelinde mi?"

Kız yine aynı işareti yapıyor.

"Pekâlâ..." Konuşmaya başlamadan önce bir süre kararsız kalıyor. "Üzgünüm, ama bağlı kalman gerekiyor... Böylesi daha iyi." Kalkıyor ve bağları topluyor. Kız kolları ve bacakları gizli bir daveti haber verircesine sırt üstü uzanıyor ve bakışlarını üzerinden ayırmadan Vinnie'nin kendini bağlayışını seyrediyor. Bağlama işi bitince Vinnie arkasını dönmeden kapıya doğru yöneliyor.

"Dur!"

Bu bir istek değil, bir emir.

"Kal..." diye yineliyor kız, farklı bir ses tonuyla.

Vinnie, sessizce tüm bedeniyle dönüyor, bakışlarını kızın gözlerine dikiyor.

"Seviş benimle... Kendi yönteminle."

Gözleri yalnızca avının üzerine dikili vahşi bir kedi gibi yavaş yavaş kıza doğru ilerliyor.

Sabrina, bir dil hareketiyle apar topar ıslatıverdiği dudakları ve hızlanan soluğuyla bekliyor.

Vinnie kendine son bir şans daha veriyor. "Bunun için gözlerini bağlamam gerekiyor."

Kız, dudaklarının kenarından gülümsüyor.

26 Salonda JP ve Nicki, her biri bir koltukta, kestirmişe benziyordu. Kısacası uyanık olduklarını ele veren hiçbir belirti yoktu. Oturduğu koltuğa bağlı müzisyen için de durum aynıydı.

Kızdan ayrılan Vinnie divana yerleşiyor, makyaj kutusuna koyduğu iğneyi çıkarıp masanın üzerine koyuyor. Daha sonra mutfağa gidiyor, bir bardak su, temiz bir kaşık alıyor ve salona dönüyor. Kokain kutusunu çıkararak, bir enjeksiyon hazırlıyor. Şırıngayı doldurup oradakilere sesleniyor:

"Burada bir atı eşekler cennetine gönderecek kadar kokain var."

Bunu derken şırıngayı kolunun ucunda tutuyor.

Bu durum odada bir hareketlenmeye yol açıyor. JP ve Nicki koltuklarında canlanıyor, Vinnie'nin ne yapmak istediğini anlayamadan, şaşkın şaşkın birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar.

Paniğe kapılan Bill, unutuverdiği bağlarından kurtulmaya çabalıyor:

"Don't do anything stupid. I SAID I'LL PAY!"*

"Seninki anladı!" diyor Vinnie keyiflice. "Tabii ki hayır. Yapman gereken tek şey, senden istediklerimi yerine getirmek olacak."

Adam avaz avaz bağırıyor: "I'LL DO IT!"**

Vinnie, şimdi onun kaygılarını gidermesi ve kendisine ne yapması gerektiğini açıklaması gerektiğini düşündü.

"Bak! İğneyi kolundaki damarlardan birine saplayacağım.."

Adam tepki göstermek istedi.

Vinnie aniden ayağa kalkıyor, boşta kalan eliyle adamın şapkasını ve gözlüklerini fırlatıyor, gırtlağından yakalıyor, başını koltuğa yapıştırıyor. "LISTEN AND SHUT UP!"*** Ani reaksiyonuna kendisi de şaşırdı, ama sinirleri gergindi ve bu işi bir an evvel bitirmek istiyordu. Bunun Bill'i ne hale soktuğunu görerek bırakıverdi. Gerçekte istediği de buydu.

"İğneyi damarına saplayacağım" diye yeniden başladı daha sakin bir tonla. "Arkasındaki pistona bastırmadığım sürece ilacın kana karışmayacağını, yani hiçbir tehlikenin söz konusu olmadığını bilecek kadar bu konuda yeterince deneyimlisin... Daha sonra o-

* "Aptalca bir şey yapma. ÖDEYECEĞİMİ SÖYLEDİM!" (ç.n.)
** "Yapacağım." (ç.n.)
*** "Dinle ve çeneni kapa!" (ç.n.)

telinin numarasını çevireceğiz tamam mı? Menajerin olan o soytarıyla görüşeceksin... Ve ona kıçını kaldırmasını, bankaya gitmesini, eğer gerekiyorsa on bankaya birden gidip parayı getirmesini söyleyeceksin. Yüzlük banknotlar halinde olacak. Anlaşıldı mı?" Bill kesin bir işaretle onaylıyor. "Pekâlâ. Hem telefonda inandırıcı olursan, konuyu saptırmazsan... hiçbir tehlike yok." Adam yeniden onaylıyor. Sırılsıklam ter içinde. "Söyleyeceklerimi iyi dinle... Ve biraz sakin olmaya çalış." Vinnie, Bill'e, Sabrina'nın odasında tasarladığı planını aktarıyor. "Unutma, öteki ahize de benim kulağımda olacak... Ve eğer aşırı doz istemiyorsan, elinle kolunla ani harekette bulunmak, zırvalamak yok." Nicki'ye işaret ediyor "Numarayı sen çeviriyor ve konuşma süresince ahizeyi sen tutuyorsun. Sen de öbür ahizeyi bana tutacaksın. Benim ellerim boş olacak... "

Bill'in bileğini aniden kavrayıp, orada bir damar buluyor ve çelik iğneyi oraya daldırıyor. Bu sırada Nicki, numarayı çeviriyor. JP öteki ahizeyi Vinnie'nin kulağına tutuyor.

Bir zil sesi... "Hotel George-V, günaydın..."

"Bana, 666 numaralı süitten Mösyö Light'ı bağlar mısınız?" diyor Bill, güvenine kavuşmuş bir sesle.

"Kim arıyordu?"

"Bill."

"Bir saniye, lütfen."

Bir sessizlik oluyor. Bekleme.

Vinnie, bir eli enjektörde, kulağı kirişte ahizedeki konuşmaları dinlerken, belki de Bill'den daha da gergindi. Ve kendi gerginliğini ona da yansıtmamak için adamın yüzüne bakmıyordu. Blöfünün tutacağını umuyordu. Nicki'nin bakışları yeniden sertleşmişti, Vinnie bunu fark etti ama neye yorumlayacağını bilemiyordu. Bunun üzerine, her şeyin daha iyi geçmesini diliyordu. Özellikle de benzer duyguların tehlikesini bildiğinden acıma duygusuna kapıldığı Bill için. Bu gibi durumlarda insan, bazen beklenmedik tepkiler verebilirdi. Birbiriyle çelişen tepkiler. Olasılıkla orada olduğuna pişmanlık duyan ve yüzünün ifadesine bakılırsa şu anda orada değil de, nerede olursa olsun, bir başka yerde bulunmaya can atıyora benzeyen, açıkça gruptan kurtulmak isteyen JP, durumu izliyordu... Vinnie, duygularda bir ortaklık kurulmadığı sürece, du-

rumun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Gerçek tehlike işte buradaydı. İğneyi tutan eli terlemişti. Bill'in yüzüne bakmadan iğneyi tutuşunu denetim altına aldı.

"Bill?" dedi telefonun öte ucunda bir ses.

"Listen man..."[1]

"What the hell are you calling me for at this time?"[2]

"I'm sorry to wake you up, but I need a big favor..."[3]

"Couldn't it wait?"[4]

"No. I need money. I need it bad... I got involved in a poker game and..."[5]

"What the hell are you talking about? Since when are you gambling!"[6]

"Since tonight! But that's beside the point. I had a game with some Gulf people..."[7]

"What people?"[8]

"What de you mean 'What people' ! Wake up for fuck's sake. Arabs! man... I have to pay them."[9]

"Bloody shit..."[10]

Vinnie, Bill'e susmasını işaret ediyor. Ötekinin telefonu kapatması için.

"How much?"[11]

"Yemi yuttu" diyor rahatlamış olan Vinnie içinden.

"Three hundred thousand dollars."[12]

Uzun bir ıslık sesi işitiliyor, ardından da daha uzun bir sessizlik oluyor. Sonunda ses yeniden duyuluyor: "You're crazy... That's a

1. "Dinle beni." (ç.n.)
2. "Hangi lanet iş için beni bu saatte arıyorsun?"(ç.n.)
3. "Seni uyandırdığıma üzgünüm, ama yardımına ihtiyacım var." (ç.n.)
4. Bekleyemez mi?" (ç.n.)
5. "Hayır. Paraya ihtiyacım var. Fena halde ihtiyacım var... Bir el poker çevirelim dedik, onda da..." (ç.n.)
6. "Ne zırvalıyorsun sen ya? Ne zamandan beri kumar oynuyorsun?" (ç.n.)
7. Bu geceden beri, ama mesele bu değil. Bu gece bir çeteye tosladım." (ç.n.)
8. "Kimmiş bunlar?" (ç.n.)
9. "Ne demek 'Kimmiş bunlar!' Uyan cehennem olası. Çete iştel Onlara para vermem gerekiyor." (ç.n.)
10. "Allah kahretsin!" (ç.n.)
11. "Ne kadar?" (ç.n.)
12. "Üç yüz bin dolar." (ç.n.)

fuckin expensive lesson!"[13] Bir süre sustuktan sonra: "Couldn't you stick to chicks and dope?... Hey, you are out of the game now?"[14]

"Sure. But they want their money... Cash... and right away... You now how it is..."[15]

"I see... What denominations?"[16]

"Hundreds."[17]

"Lucky it's not tens!"[18]

Şessizlik. Vinnie, Bill'e cesaretlendirici bir işaret yapıyor. Nicki'nin yeniden gözleri parıldamaya başlıyor. JP, şimdi gruba katılmış gibi görünüyor.

"I'll be there in two hours... I'll get the money. And you keep out of in meanwhile. You hear me?"[19]

"Sure man. You're super. I appreciate..."[20] Bill içlerinde en mutlu olanıydı. Ayrıca kuşkusuz en çok hafiflemiş olanı.

"One more thing... Keep this between you and me."[21]

"What do you think I'm gonna do!... Call a press conference?"[22]

Vinnie kıs kıs güldü.

"Give me the adress, by the way. Guess it's a private place..."[23]

Bill adresi verdi. "Are you coming alone?"[24] diye ekledi Vinnie'nin buyruğuyla.

"Alone. See you in a couple of hours."[25] Telefonu kapattı.

Bill adeta genel bir rahatlamayı dile getirmek amacıyla derin bir nefes aldı. Nicki ahizeyi yerine koydu.

Vinnie iğneyi damardan çekiyor, dolu şırıngayı masanın üzerine bırakıyor. Koltuğu geriye itip kalkıyor, amacına ulaşmış olmanın şaşkınlığı ile kendisini saran depresyona karışmış, bek-

13. "Çıldırmışsın. Bu lanet ders sana pahalıya patlayacak!" (ç.n.)
14. "Kadın ve uyuşturucuyla yetinemez miydin? Oyunu bıraktın mı?" (ç.n.)
15. "Tabii. Ama bunlar paralarını istiyorlar. Nakit... ve hemen. Bilirsin işte." (ç.n.)
16. "Anlıyorum." "Kaçlık olarak istiyorlar?" (ç.n.)
17. "Yüzlükler halinde."
18. "Neyse, onluk değilmiş!"
19. "İki saat sonra orada olurum. Parayı getireceğim. Sen de bu arada işi daha fazla karıştırma. Beni anlıyor musun?" (ç.n.)
20. "Merak etme. Harikasın. Gözümde büyüdün." (ç.n.)
21. "Bir şey daha... Bu aramızda kalsın. (ç.n.)
22. "Ya ne yapacaktım! Basın toplantısı yapacak halim yok ya." (ç.n.)
23. "Bu arada, adresi ver. Sanırım özel bir mekân..." (ç.n.)
24. "Yalnız geliyorsun değil mi?" (ç.n.)
25. "Yalnız, iki saat sonra görüşmek üzere." (ç.n.)

lenmedik başarıya ulaşmanın memnuniyeti arasında bocalayarak birkaç adım atıyor. Rahatlamıştı ama keyifli değildi. Her an bir taşkınlık yapmaya hazır olduğunu gördüğü Nicki'den gelebilecek her türlü saldırgan ve taşkın tutumu kısa kesmek için ona mutfağa gidip kahve yapmasını söylüyor. JP'ye gelince, hep aynı yerde, ayakta, bir sanrı içerisinde adeta donup kalmış gibiydi.

Zorla kabul ettirilmeye çalışılan suskunluğu telafi etmek amacıyla bir eşyayı kırmamak için kendisini zor zaptettiği gözle görünen Nicki, aniden JP'yi kolundan çekerek peşi sıra sürüklüyor. O da makineleşmiş bir şekilde onu takip ediyor. Hep başka yere.

Yalnız kalan Vinnie, Bill'e sempatisini göstermek ya da sırf bu ihtiyacı gidermek için ona yaklaşıyor. "You did it fine man. You'll be out of here soon."[26]

Adam onun, samimiyetin belirtisi olarak kendisiyle İngilizce konuşmasına şaşırdı. Bir sigara ikram etti, sigarayı dudaklarının arasına kıstırıp yaktı... Bill, Vinnie'nin bakışları altında sigaranın dumanını aç kurt gibi içine çekti. Vinnie izmariti alıp bir kültablasına bastırıp söndürdü. Sonra, masaya oturup kara kutuyu çıkardı. Kapağını açıp içindekinin yarısını külaha dönüştürdüğü bir banknotun üzerine döküp ayağa kalktı ve paketi, kendisine hiçbir şey demeden sorgulayıcı gözlerle bakan Bill'in ceketinin cebine koydu... Bill, ilk kez olarak gerginliğini açığa vurdu... Sinirlice gülmeye koyuldu.

Vinnie bir süre onu izliyor, durumu aynı şekilde komik buluyor, kahkahasını paylaşıyor.

Her neyse artık burada hiçbir şeyin anlamı yoktu. Uzun zamandan beri.

27 Sabahın saat onunda kapının zili çalıyor. Vinnie daha önce bağları çözülmüş Bill ile birlikte. Bill'in ayaklarına bukağı vurulmuş. Bu ona ayağa kalkma fırsatı veriyor, ama yürüyemiyor. Kapı dürbününden bakıyor. Bill'in eşkalini verdiği bir adamın kapının pervazında tek başına dikildiğini görüyor. Vinnie onun sırtını

26. "İyi becerdin. Yakında buradan kurtulacaksın." (ç.n.)

tıpışlayarak kapıyı açmasını emrediyor. Bill kapının kanadını çekiyor, yalnızca yüzünü uzatıyor ve adamın içeri süzülebileceği kadar bir açıklık bırakıyor.

"Come in!"*

Adam loş koridora girer girmez, Vinnie kapının kanadını şiddetle itiyor. Kapı kapanıyor. Beriki bir gerileme hareketi yapıyor, Nicki'nin üstüne yuvarlanıyor, Nicki adamın kafasına tabancanın kabzasını indiriyor. Adam deri çantası hâlâ elinde ayakları üzerinde yığılıveriyor, bu sırada Vinnie, Bill'i koltuk altlarından tutup salona kadar sürüklüyor ve koltuğa bağlıyor. Nicki çantayı alıp salonun ortasına fırlatıyor ve iki arkadaşının yardımıyla adamı bileklerinden ve ayaklarından bağlayarak götürüyor. Gözbebeklerini kontrol ettikten sonra yere bırakıyorlar.

JP çantayı kapıp açıyor, içindekileri masanın üstüne boşaltıyor. Yüzlük paketler halinde yeşil dolar desteleri, önlerine saçılıyor. Nicki'nin yardımıyla paraları saymaya koyuluyor, bu arada Vinnie de bir gözü parada, öteki gözü adamın üzerinde, birdenbire hissettiği bağırsaklarını boşaltma arzusunu bastırıyor. "Galiba sinir ve kokainin etkisi" diyor kendi kendine. Ve gülmeye koyuluyor.

Sayma işi bitince, para destelerini iş tulumlarını getirdikleri çantaya doldurup Bill'in ağzına tıkaç tıkıyor, ötekini olduğu gibi bırakıyor, apar topar oradan uzaklaşmaya bakıyorlar. Vinnie koli bandını, boş sigara paketlerini, kibrit kutularını alıyor, hepsini mutfaktan ele geçirdiği küçük bir poşete koyuyor, banyoyu, Sabrina'nın odasını ve bağlarını gözden geçiriyor, dönüşte şıringayı alıyor, poşete, ötekilerin yanına atıp cebe indiriyor. "Hey Bill, artık hiçbir şeyden endişelenmene gerek yok. Bizleri bir daha görmeyeceksin... Konserlerinden birine bile gelmeyeceğiz..."

Salondan ayrılıyor, kapıyı kapatıyor, yüzlerindeki maskeleri çıkarıp para destelerinin üzerine tepiştiriyorlar. Tabancayı da öyle. Vinnie cebindekileri gözden geçiriyor. Arabanın ve evinin anahtarları yerli yerinde. "Çıkıncaya kadar eldivenleri çıkarmayın... Hayır, hayır, çıkarın ve çantaya koyun... Hiçbir şeye dokunmayın, merdivenin trabzanına bile... Kapıyı ben kapatırım..." En son kendisi çıkıyor, kapıyı kapatıyor, eldivenleri çıkarıp cebe indiriyor.

Merdiveni iniyorlar, Nicki çanta elinde, normal bir tavırla

* "İçeri gir." (ç.n.)

yürüyor. Şansları yaver gidiyor ve kimseyle karşılaşmıyorlar. Binanın karşısındaki geçidi de sorunsuzca geçiyorlar.

Günün ışıkları, sabahın serinliği, mahallenin sakinliği, normal yaşam... onları tıpkı yeni bir dünyayı keşfetmişçesine çarpıveriyor. Arabalarını bulunca neşeleri yerine geliyor. Çantayı bagaja koyduktan sonra arabaya yerleşiyorlar. Kontağı çevirip arabayı hareket ettiyorlar... Araba boş şosenin üzerinde kaymaya başlıyor. Kent trafiğinde gözden kayboluyor. Anonimleşiveriyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Vinnie.

"Benim kent dışında sakin bir yerim var. Oraya gidebiliriz... Kimse rahatsız etmez, biz bize oluruz..." diyor Nicki.

Nicki'nin işaret ettiği Güney otoyoluna sapıyorlar. Sadece bir kez duruyorlar. O da depoyu doldurmak, biraz şekerleme ve meyve suyu almak için. Kentten yayılan uzun beton şerit hemen hemen boştu, onlara dilediklerince sürat yapma özgürlüğü sunuyordu. Sabah henüz yeni başlamıştı, sisli ve sakindi, kırlar beklenmedik bir şekilde ıssızdı.

"Kokainin var mı?" diye soruyor Nicki.

"Hayır, onu herife bıraktım. Hepsi bir yana iyi para verdi, değil mi?"

"Ha, ha, ha...

"İnanılmaz, ama aklım almıyor" diyor JP.

"Boş ver... Her şey yolunda gidecek" diyor Nicki, koltuğuna gömülüyor ve radyoyu açıyor. Arabanın içini Chopin'in bir *Nocturne*'ü dolduruyor. Her tarafı. Derin siyah çizgilerle yarık yarık yarılmış bir arazi fonunun üstündeki sisin içine serpilmiş hayallerinde onlara eşlik ediyor...

28 Kapı çaldığında Zip ve Kızıl derin uykuya dalmışlardı. Vinnie, geleceğini söylediği için bütün gece beklemişlerdi. Ve sabah olunca bir yandan bıkkınlık, bir yandan esrarın etkisiyle yatıp uyuyuvermişlerdi.

Zip uyanıyor ve saate bakıyor. Tam öğlenin on ikisi. Çabucak kalkıyor ve çırılçıplak kapıyı açmaya gidiyor. "Vakit çok erken de-

ğil" diyor kendi kendine. Kapıda Albert'i gördüğünde felaket düş kırıklığına uğruyor. "Ne istiyorsun?" diye bağırıyor saldırgan bir şekilde. Bu karşılamadan şaşkınlığa düşen Albert ses etmiyor. İçeri girmeye çalışmıyor. Vinnie'nin talimatlarını anımsayan Zip onu içeri alıyor.

"Özür dilerim, uyuyordum..."

Albert bir el hareketiyle onu yatıştırıyor.

"Sen dilediğini yap... Ben gidip uyuyacağım. Vinnie senden ve Hedges'den başka kimseyi içeri almamamı tembih etti. O halde biri gelirse..."

"Hedges dün akşam tutuklandı... Metro istasyonundaki bir şekerleme otomatı yüzünden."

Zip omuz silkiyor. "Önemli değil. Bunun için onu tutmazlar."

Zip onu yalnız bırakıp odasına gidip yatağına yerleşiyor. "Onun tüm arkadaşlarına katlanmak ne boktan şey" diyor Kızıl'a. "Galiba Hedges bir hiç uğruna tutuklanmış... Albert burada" diyor ve hep beklenmedik bir anda üstüne düşecekmiş gibi görünen dış dünyadan korunmak için battaniyeyi başına çekiyor.

Albert mutfakta yalnız kalınca, kendisine günün ilk şırıngasını hazırlıyordu. Geceyi, şu anda üstünde bulunan ve birazdan delik deşik olmuş damarlarından birine enjekte edeceği tozu bulacağım diye kıyı bucak dolanarak geçirdikten sonra, artık sokaklarda olmamaktan memnundu. İhtiyacını gidermek için, sessizliğin, konforun, ortalıkta katlanmak zorunda olduğu şu küçük aptalların olmayışının tadını çıkarıyor. Aklını boşaltarak, o anı yaşayarak, iğneyi koluna saplıyor.

Dışarıda kentin üzerine şiddetle inen metal grisi bir yağmurun basıncı altında camlar titriyor.

* * *

Val ahizeyi bıraktı. Yanıt yok. Geceleyin birçok kez evine uğramış, evde bulamamıştı. Bulunmaz hale geleli onu görme arzusu artıyordu... Bir başka kadın düşüncesi onu daha fazla tedirgin ediyordu. Kendisini nerede bulabileceğini bilemediğinden bıkkın bir halde, ışıkları söndürüp üstünü başını çıkarmadan, yatağın üstüne uzandı. Bir türlü uyku tutmuyor, yatmadan önce bol bol

içtiği sakinleştirici haplara rağmen yatışamıyor da. Karanlıkta, gözlerini dikip sürekli bakıyor, sonunda kendini unutuyor... Gözü dalıyor. Yanı başına koyduğu çalarsaat on üç sıfır yediyi gösteriyor...

* * *

Bill'in iplerinden kurtulması bir saatini alıyor. Sonra, hâlâ bıraktıkları yerde olan menajerini kurtarıyor. Menajer iplerinden kurtulur kurtulmaz telefona sarılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Bill. "Umarım polisi aramayı düşünmüyorsun?" Adam, ahize elinde, duruyor. "Ama bir şey yapmadan da bekleyemeyiz herhalde." Bill sabırsızlığını vurgulayan bir el hareketi yapıyor. "Bu işin yeterince uzadığını düşünmüyor musun? Üstelik de aynasızlara açıklamalarda bulun dur! Ardından basın... Eline böyle bir fırsat geçmiş, durur mu artık!... Geçirdiğim bu geceden sonra bir de bütün bunlara katlanacağım ha! Aklının köşesinden bile geçirme!"

"Ya para n'olacak?"

"Hangi para? Bir işe yarayacağını mı sanıyorsun? Onlardan geri alınacağını mı sanıyorsun? Hem sonra, bu heriflerle sorun çıksın istemiyorum." Verdikleri gözdağını düşünüyordu. Olası bir misilleme korkusu içerisinde yaşamak istemiyordu. "Hepsi bir yana, para benim param. Ve sanırım onu dilediğim gibi kullanabilme hakkım var, değil mi?"

"Eğer işi bu yönüyle alıyorsan..." Ahizeyi yerine bırakıyor. "Belki de haklısın. Bir yararı olmaz. İyi de kızı ne yapıyorsun?"

Sahi, Sabrina'yı düşünmemişti. Onu tamamen unutmuştu. Kız, uyuşmuş bedenini ovuşturuyor, kendisini yatıştırmaya çalışıyor, bu arada olup bitenleri düşünmek için zaman kazanıyordu.

"Ne olursa olsun onun paradan, fidyeden haberi yok. Ona uyuşturucu için geldiklerini... baskı için uzun süre kaldıklarını, bu arada tesadüfen senin geldiğini, bunun üzerine de çekip gittiklerini söylemekten başka çare yok. Uyuşturucu dağıtıcılığı yapıyor, bunu unutma. Yaşamının didik didik edilmesi pek de lehine olmaz. Ne dersin? "

Öteki onayladı: "Bence iyi bir fikre benziyor. Belki de onu çözmek gerekecek, değil mi?..."

Bill odaya gidiyor. Kız onu görür görmez söylenmeye koyuluyor...

"BUNCH OF PIIIGS! THEY RAPED MEEE... THEY... "*

"SHUT UP!"** Onun bu, her şeyi kendisine, daha doğrusu kıçına indirgeyen, kendine özgü tepkisi karşısında öfkelenen Bill onu sarsıyor.

"But it's true!"*** diye tepki gösteriyor Sabrina, daha sakin bir tavırla. Adam bağlarını çözerken, kız ona gece boyunca başına gelenleri anlattı. Ne var ki adam bunlara inanmadı.

"All right,**** sana inanıyorum. Fakat bütün bunlar bitti artık..."

Sabrina iğrenmiş bir tavırla banyoya gidip gözden kayboldu. Söylenmeleri suyun sesinde boğuluverdi.

"Neyse, bir saat içerisinde yatışacaktır." Bill şimdi artık, kızın polise başvurmayacağını biliyordu. Ama onu, şu tecavüz olayı da dahil, gece olup bitenleri kendine saklamaya ikna etmek gerekiyordu. Bu daha zor olacaktı. Bununla birlikte çaresini biliyordu... Sigara elinde, menajerinin yanına gidiyor. İkisi birlikte uzunca bir süre kızı bekliyorlar.

Sonunda kız giyinmiş, makyajını yapmış, kendine güvenine yeniden kavuşmuş olarak geliyor.

"You look great."***** Bill'in iltifatı kızın hoşuna gidiyor.

"Otele gidiyoruz. Bill üstünü değişiyor ve günü, birlikte geçiriyoruz. İşe bir yemekle başlıyoruz. Oldu mu?" diyor menajer.

Yarım saat sonra, bir gün önceki şoförün kullandığı araba onları, kendilerine çok uzaklarda kalmış, alabildiğine gerçekdışı gibi görünen olayları yaşadıkları yerden uzağa götürüyor. Limuzinin arka koltuğuna öylesine rahat bir şekilde yerleşmişler ki *Rolls*'un siyah camlarında akıp giden gümüş yansımalı kenti kat ederek yol alıyorlar.

Gündelik yaşamın ritmi kendini yeniden kabul ettiriyor.

---

* "DOMUZLARI BANA TECAVÜZ ETTİLER..." (ç.n.)
** "KAPA ÇENENİ." (ç.n.)
*** "Ama bu doğru." (ç.n.)
**** "Tamam." (ç.n.)
***** "Harika görünüyorsun." (ç.n.)

29 Bataklık alanın çıkışında eğreltiotlarıyla kaplı bir kayın ormanı, köyü karşılarına çıkan evden ayırıyordu. Burası ormanın içinde ağaçsız bir alana yapılmış, nemli havanın aydınlığında donup kalmış bir evdi. İki tarafındaki iki karaağacın, binanın yapımında kullanılan gri taşların gücünü açıkça vurguladığı ön cephesi sarmaşıklarla kaplıydı. Pencereleri boğduktan sonra siyah arduvaz taşıyla kaplı çatıya ulaşan bu sarmaşıklar, kıvrım kıvrım kollarıyla tek katlı binayı yere bağlıyorlardı.

Tekerlekler yöreye yayılmış küçük çakıllar üzerinde çatır çutur sesler çıkardı. Araba, tarım makinelerinin konulduğu ve içerisinde birçok aracın park edebileceği büyüklükte, üstü kapalı bir barınağın altında durdu. Ortalıkta mükemmel bir sessizlik hüküm sürmek-teydi. Motor ve müziğin sesi kesilince, çevreye sessizlik egemen oldu; beklenmedik bilinmeyen tınılarla dolu bu kır sessizliği onlara varlığını kabul ettirdi. Arabalarını bu barınağa terk edip yere ayak basmadan, yaşamlarını geceleri sürdüren kentliler olan kendileri için unutulmuş bu dünyaya girmeden önce, arabanın içerisinde oturup bu ortama, onun yaşam ritmine alışmak için bir süre oyalandılar. Pencerelerin ahşap kepenkleri, zemin katın gözkapakları yarı kapalı topal kapıları onları süzüyordu...

Arabadan ilk inen Nicki oluyor. Kapıya gidip, iki taşın bitişme yerinin arasına elini sokuyor, bir anahtar çıkarıyor. Hâlâ arabanın içinde oturmakta olan arkadaşlarına, kendisini takip etmelerini işaret ediyor. Kilidi açıyor, kapıyı arkasında açık bırakarak eve giriyor. Ötekiler de onun peşi sıra, içerisinin alacakaranlığı Nicki'nin her pencere açışında biraz daha azalan bir salona giriyorlar. Sonunda salon ışığa, temiz havaya kavuşuyor ve onların birbirlerinin yüzünü görecekleri hale geliyor. Burası çatıya kadar uzanan ve devasa kirişlerle desteklenmiş büyük bir oda. Bir adam boyundaki şömine sönük. Siyah beyaz mozaik kaplı zemine serili halıların üzerine konulmuş basit, rahat koltuklar. Şöminenin yanında iki divan ve daha ötede topal kapıların yanında masif ahşaptan yapılmış, etrafı kendilerini bekleyen sıra sıra sandalyelerle çevrili uzun bir masa...

Oturakların üzerine çöküveriyorlar. Ev sahipliği rolünü yükledikleri Nicki, ateşi tutuşturmak için odun getirmeye gidiyor. Tek kelime etmeden, bulundukları yerin ayrıntılarını kafalarına not ettikten sonra eve yerleşiyorlar: Nicki kucağında odunlarla döndü-

günde onları uyumuş buluyor. Ateşi yakıyor; alevler odunların üzerinde dans etmeye, şöminenin çevresini, pencereleri kapalı odayı ısıtmaya, eve yeniden hayat vermeye başlıyor. Bir süre ateşi canlandırıp, ateşin yabanıl alazlar ve çılgın imgelerle etrafı renklendirişini izledikten sonra, ateşin karşısına, halının üzerine uzanıp o da uyuyuveriyor.

* * *

Geceleyin masanın öte başında bir soğuk yemek servisi yapılmıştı. Ateş, masanın ortasına konulmuş üç kollu bir şamdan eşliğinde, odayı aydınlatıyordu.

Nicki her şeyi hazırlamıştı. Pencerelerin simsiyah oluşuna ve manzaranın görünmezleştiğine bakılınca gece yarısı denilebilecek bir saatte uyanınca arkadaşlarını uyandırmıyor. Saate bakıyor, gecenin ikisi. Kalkıyor, bir şeyler atıştırıyor ve gecenin karanlığında dışarı çıkıyor, arabaya kadar gidiyor, arabanın bagajını açıyor, içerisinde para ve tulumların bulunduğu çantayı çıkarıyor. Yeni baştan içeri geliyor, kapıyı özenle kapatıp pencerelerin perdesini çekiyor.

Masaya yaklaşıyor, çantayı açıyor ve banknotları masanın üzerine, tam yemeği hazırladığı köşenin öteki ucuna gelecek yere boşaltıyor. Eşit üç yığın yapıyor, bunların üstünü bir komodinin gözünde ele geçirdiği beyaz bir pamuklu bezle örtüyor. Daha sonra bir çekmecede bir makas buluyor ve ateşin karşısında yere oturup içerisinde lastik eldivenler ve boş sigara paketleri bulunan paketi ateşe atıyor. Daha sonra iş tulumlarını kırpıp kırpıp ateşe atıyor. Bu onun epeyce vaktini alıyor, ama o, bu işi, bir görevi başarıyla yerine getirmiş insanların mutluluğu içinde keyifle yapıyor. Hatta sofrayı hazırlarken zevk alarak yapmıştı bu işi. Tulumlar, alevlerin arasında yanıp kül oluyor, yalnızca fermuarları kalıyor, onları da alıp cebine indiriyor ve sıra kar başlıklarına geliyor. Kendisini işine öylesine kaptırmış ve kafası öylesine boş ki, bütün bu işlere zaman zaman yalnızca bir sigara içmek için ara veriyor.

Daha sonra evden çıkıyor, ormanda uzaklaşıyor ve orada fermuarlarla şıringayı gecenin sessizliğinde cump diye bir ses çıkardıkları bir bataklığa atıyor.

"Burada yalnız kalamam" diyor kendi kendine, kapıyı arkasından kapatırken. Ve dışardan biri tarafından izlendiği düşüncesi onu tedirgin ediyor. Perdeleri, pencereleri açıyor, kepenkleri kapatıyor. Perdeleri çekiyor.

Pencereden giren soğuk ve Nicki'nin yaptığı gürültü JP'yi uyandırıyor. Etrafına bakıyor, kendisini buraya sürükleyen olaylar zincirini kafasında araştırıyor ve buluyor. Meydana gelen değişiklikleri inceliyor.

Son perdeyi henüz çekmiş olan Nicki'ye,

"Ne yapıyorsun?" diyor.

"Her şey..." Masayı, ateşi, odanın tümünü kucaklarmışçasına bir hareket yapıyor. Ama yanıt vermiyor Nicki. "Hatırladıklarımı gerçekten biz mi yaptık, yoksa bütün bunları rüyamda mı gördüm?"

"Rüyanda gördün!" diyor Nicki ve odayı terk ediyor.

JP ayağa kalkıyor, doğruca masaya gidiyor: "Acıktım..." diyerek hâlâ uyumakta olan Vinnie'ye yöneliyor: "Hadi bakalım dostum, kalk artık!"

Vinnie koltuğunda sesin geldiği tarafa dönüyor, gözünü açıyor.

"Hayrola, bayram mı var, nedir?"

"Ha, ha.. aa... İyi dedin... Gel hadi." JP tabağını dolduruyor ve yemeye koyuluyor. Nicki de masaya gelip kendisine şarap dolduruyor, bir yudum içiyor, sonra kadehi tepesine dikiyor. Vinnie ayakta, onlara katılıyor.

Sessizce yemeklerini yiyip şaraplarını içiyorlar. Boşalttıkları şişelerin yerine yenileri açılıyor, yemeğin artanı masanın üstüne, yere yayılıyor. Her söze gırgır geçiyor, kahkaha atıyor, kafalarınca eğleniyorlar.

"Size tatlı yedireceğime söz verdim, değil mi?" Nicki masanın öte başına gidiyor. Bir el hareketiyle üç yeşil tepeciği örten örtüyü kaldırıyor. Bu manzara karşısında saygın bir sessizlik çöküyor, sahip oluşlarının ilk kez tam olarak tadını çıkaracakları şu parayla burun buruna geliyorlar. Ayakta, etrafına toplandıkları banknot destelerini avuçlayıp kapıyor, şöyle ellerinde tartarak ağırlığını kontrol ediyor, boyasının kokusunu içlerine çekiyorlar. "Bütün bu paralar bize ait!" Başarılarının önemini kavramaya başlıyorlar. Hayran hayran birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar.

"Hepsi bu kadar değil çocuklar" diyor Vinnie ve cebinden kokainin bulunduğu kara kutuyu çıkarıyor.

"Fakat onu o herife verdiğini söylemiştin!"

"Sadece bir bölümünü. Kalanına parası yetmezdi..."

"Haahaha.. haaha..."

Şu anda hiçbir işlerine yarayamayacak olan paranın yanında kendilerine neredeyse gerçek bir bayram ettirecek olan kokaini görünce para desteleri ellerinden düşüveriyor.

"Onu kendimize saklamakla iyi etmişim, değil mi?"

"Bu da sorulur mu!"

Nicki, destelerin içinden yüzlük bir banknot çekip, dar bir boru şeklinde yuvarlıyor, bir tabağı ters çevirip Vinnie'nin uzattığı kara kutudan küçük bir kristal koni döküyor. Hani tıpkı kızlarla geçirilen bir gecede olduğu gibi uzun bir hat şeklinde yayıyor ve birden burun deliklerinden birine yarısını çekiveriyor, kalanını da ötekine. "Oooh..." Yüzünde ter damlaları birikiyor. "Ne dozmuş ya!" Ruloyu bozup parayı avucunda buruşturuyor ve ateşin içine fırlatıyor. "Yalnızca bir defa kullanılır." Bir sigara yakıyor, sırılsıklam ter içinde kalarak anında söndürüyor. Ötekiler geçeceğine inanarak ona bakıyorlar. Sonra aynı şeyi onlar da yapıyor, tozla uzun çizgiler çiziyor, buna yüz doları ateşe atma gibi yeni icat ettikleri zevki de katıyorlar. Kendi paralarını... Kokain kuvvetliydi, özellikle de miktarı fazlaydı ve her üçü de terliyordu. Benizleri biraz soluktu. Yürüyorlar, para masanın üstünde, ellerinde bir hayli toz, kazandıkları zaferin, ganimetin tadını çıkaran ve yeni savaşlara atılmak için dört gözle bekleyen genç savaşçılar örneği ışıl ışıl gözlerle odada dolanıyorlar.

"Çocuklar, bu daha bir başlangıç. Birlikte yapamayacağımız hiçbir şey yok... Tüm şölenleri... en kaliteli uyuşturucuları... tur atmaları hak ettik... Kızlar gırla! Elimizden uçanla kaçan kurtulacak artık!"

"Hınzır Vinnie!... Sanki etrafında yeterince kız yokmuş gibi ve sanki kendine yeterince bu tür ziyafetler çekmiyormuş gibi konuşuyorsun! Başka şey yapmaya, hayatını biraz olsun değiştirmeye niyetin yok mu?" Nicki, bu sözleri söylerken ciddi gibi görünüyordu. Konuşmasını sürdürdü: "Örneğin ben, bu para bana buralardan tüyme olanağı verecek... Anahtarım olacak benim... Nef-

ret ettiğim ve birtakım alışkanlıklar edinmek istemediğim bu kentten, hatta kahvelerden, kızlardan... sokaklardan kurtulmama yardımcı olacak... Hepsi benim gözümde bir oluverdi artık. Yeni ufuklar, kendileriyle ilgili anılarım olmayan, yaşanmış bir geçmişimin olmadığı sokaklar. İstediğim tek şey işte bu benim. Ben olabilmem için, karşılaştığım insanların ilk kez gördüğüm kimseler olmasını istiyorum... Benimle karşılaştıkları an beni nasıl görüyorlarsa o olmak istiyorum, beni ünüme ya da hakkımda bildiklerini sandıkları şeye göre değerlendirsinler istemiyorum. Yeni manzaralar görmek istiyorum" diye sürdürdü ve şunları ekledi: "Ve güçlü duygular yaratan yeni durumlar yaşamak istiyorum. YENİ!... Uzun sözün kısası, bu para benim için yeni dünyaların kapısını açacak bir anahtar olacak..."

"Uyuşturucudan hoşlanmıyor musun?"

"Sorun bu değil, ama en iyi yemek, değişen yemektir. Tattan bıkmaya başlıyorum."

Nicki, daha sonra yapacaklarını uzun zamandır planlamış olmaktan mutluydu. Kokain çekti, her çekişte enerjisini harcama isteğinin arttığını ve birazdan, hemen gecenin bitiminde yola koyulmaktan mutlu olacağını hissediyordu. Şu anda, hiç hesapta olmayan bir ayrılıktan söz ederek neşelerini kaçırmak istemediği için kendilerine hiçbir şey söylemeden arkadaşlarıyla bayram ediyordu. Şimdi, orada olması, biricik olan zamanı paylaşması gerekiyordu. Onu hep birlikte yaşamaları. Eğlenceyi genişletecek ve ayrıca gidişini kolaylaştıracak bir fikir geldi aklına.

"Bakın çocuklar, şurada bir telefon var. Geceyi neden yaymıyor ve tanıdığımız kızları buraya çağırmıyoruz ki! Onları buraya getirmek... Bu hiç de zor olmamalı."

Telefona ilk sarılan Vinnie oluyor, düşünüyor ve sonunda Val'in numarasını çevirmeye karar veriyor. Neredeyse son rakamı çevirdiği anda kızı karşısında buluyor. Kız onun anlattıklarını dinliyor ve gelmeye razı oluyor. "Bana hazırlanmam için vakit tanı... Yataktaydım." Vinnie ona yolla ilgili birtakım açıklamalarda bulunuyor ve memnun bir halde, telefonu kapatıyor. JP'ye işaret ediyor:

"Sıra sende dostum."

JP ezbere bildiği bir numarayı çeviriyor. Sonuç alıp alamam-

konusunda pek emin değildi. Ve Vinnie'nin sonucu onun biraz aklını kurcalıyordu.

"Alo, Fabienne mi?" diyor kararsız bir tavırla. Kararsızlığının nedeni de, arkadaşlarının, deminki coşkusunun bir anda yok olduğunu görmenin şaşkınlığı içinde tuhaf tuhaf yüzüne baktıklarını hissetmesi.

"Benim, JP..."

"....."

"Biliyorum vakit çok geç," diyor uzlaşmacı bir tavırla. "Ama bir eğlence düzenledik..."

Nicki ketumca sırıtıyordu.

"Öyle deme... Hem sıradan bir eğlence değil bu..." Ahizeyi kulağından uzaklaştırıp pinpiriklice etrafına bakıyor. "Kapattı!"

Nicki ve Vinnie katıla katıla gülüyordu. "Daha inandırıcı olman gerekir" diyor Vinnie.

Nicki ise onu kışkırtmaya bakıyordu: "Bir daha dene!" İkisine de gün doğmuştu. Gırgır geçip duruyorlardı.

JP kararsız kaldı. Sonra Jou-Jou'nun son görüşmelerinden bu yana cebinde taşıdığı numarasını çevirdi. Bu defa kararlı bir hamle yaptı: "Jou-Jou mu? Ben JP! Beni hatırladın mı?"

"....."

Nicki dirseğiyle Vinnie'yi dürttü.

"Seni bir kır evine davet etmek için aramıştım..."

Ötekiler: "Hahaaaahaaaahaaaa..." diye gülmekten kırılıyorlardı.

"....."

"Kırda ne halt mı edeceksin? Çok güzel eğleniriz. Geçen defakini sevmedin mi?"

JP, çabadan ve sıkıntıdan kıpkırmızı bir halde kahkahaların arasında ahizeyi yerine koyuyor.

Nicki, çılgınlar gibi acımasızca gülüyordu:

"Ee, geliyor mu Jou-Jou? "

"Bu kızlar, hepsi dangalak! Tek akıllarına gelen, yok efendim vakit geçmiş... Yok efendim, burası uzakmış... Saçmalık işte canım!"

"Bırak ben konuşayım..." Nicki ahizeyi alıyor. "Jou-Jou'yu arıyorum, tamam mı?"

"Dene istersen, nasıl olsa havanı alacaksın... Numarası..."

Numarayı çeviriyor. "Jou-Jou mu? Ben Nicki... Seni aramayı

düşününce aklımda bir fikir vardı... Ama unutuverdim!"

"....."

"Ha, ha, senin mizahi yanın olduğunu biliyordum... Fakat hatırlamaya başlıyorum... Neden sen de bize katılmıyorsun? Köyün adresini vereyim... Paris'e topu topu üç saatlik bir mesafe... Tamam mı?"

"....."

"Saçmalama şimdi, aksi halde lanet bir zamanın olacak... Vaktin nasıl geçtiğini görmek için... Nasıl geleceğini iyi anladın mı?... Bir araba..."

"....."

"Bir şeyler yap!" Ahizeyi yerine koyuyor." İşte, geliyor seninki!"

"Öyle diyor, ama gelmez!"

"Karamsarsın... Gelecek, aksi halde, yalnız başına kendini nasıl kamçılatıyormuş, görür... hehe..."

JP hayretle soruyor:

"Onu tanıyor musun?"

Nicki mezhebi geniş bir havayla yüzüne bakıyor: "Onu tanımayan mı var, öyle değil mi?" Hâlâ gülmekte olan Vinnie'ye yöneliyor: "Ne lanet kaltak! Tersten becerileceğini bilse o saat damlar. Gerisi fasarya, eğlenceymiş... kokainmiş... Onun aklı fikri... belden aşağı hikâyelerdedir... hehee.. "

Herkes kendi tarzında istediği her şeye sahipti. Vakit onların emrindeydi ve keyiflerince eğleniyorlardı. JP ateşe odun atıyor, önüne geçip yere oturuyor. Nicki, kendi hissesine düşen parayı çantanın içine yerleştiriyor, mutfağa gidiyor, oradan iki bez torba getiriyor, içine ötekilerin paylarını koyuyor ve kendilerine veriyor: "Kızlar gelmeden, toparlansanız iyi edersiniz... Bakın, bunları yukarıdaki odaya koyun ve kapıyı kilitleyin. Alın şunları." JP yerinden kıpırdamıyor ve Vinnie onları götürüyor, pencerelerin kepenklerini gözden geçirdikten sonra kapıyı kilitliyor... Yeniden salona inip ateşin karşısında arkadaşlarının yanına oturuyor.

Artık hiçbir olay yaratma ihtiyacı duymadan, sakin sakin oturup vaktin geçmesini bekliyorlar.

30 Ormandan çıkan arabanın farları çayırlığın ortasındaki eve çevrildiğinde aradan tam dört saat geçmişti. "Burası olmalı." Evde, içinde birilerinin bulunduğunu ele veren hiçbir ışık yoktu. Ama binaya yaklaşınca panjurların arasından ışığın sızdığını gördü. Nicki'nin belirttiği yerde olup olmadığını anlamak için, arabasından inmeden, farlarla binanın ön cephesini aydınlatırken, bir yanda da klakson çalıyor. Motor çalışır vaziyette. Giriş kapısının üstündeki ışık yanıyor, sonra kapı açılıyor ve Nicki'yi tanıyor.

Farları söndürüp kontağı kapatıyor, arabadan iniyor, Nicki'nin kollarına atılıyor.

"Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de... Gel bakalım, içerde arkadaşlarım var."

Onlara sürpriz yapma düşüncesiyle ışığı yanar halde bırakıp kapıyı kapatıyor.

Arkadaşları masanın başında, kendilerini oynamakta oldukları satranç oyununa kaptırmışlar. Nicki kolunda kızla odanın giriş kapısında boy gösteriyor. Vinnie, yapmak zorunda olduğu hamleyle öylesine meşgul ki, arkasını dönmüyor. Kendine özgü bir tavırla yeni gelene şöyle bir yukarıdan bakıyor.

JP arkasını dönüyor, şeytan çarpmışa dönüyor... Vinnie'nin dikkatini masanın üstünden kendine çekmek için satranç taşlarını deviriyor.

"Hey, dikkat etsene!" diye tepki gösteriyor Vinnie, bakışlarını JP'ye çevirerek. Bir şey söylemek istercesine ağzı yarı açık bir şekilde, onun kapıya çevrili yüzündeki donup kalmış ifadeyi izliyor. Vinnie dönüyor, daha dönme işlemini tamamlamadan donup kalıyor, hiçbir şey demiyor.

Orada Nicki'nin kolunda gülümseyerek dikilen Sabrina'nın ta kendisi değil mi! Genç kız, onların tepkilerini görünce, nedenini açıklamasını beklercesine Nicki'ye dönüyor. "Kafayı bulmuşlar sevgilim, hem sonra... Öyle güzelsin ki..."

Nicki aşırı derecede eğleniyordu. "Vinnie ile JP'yi tanıyor musun?"

"Evet, tanıyorum," diyor kız, onlara doğru ilerlerken." Ne haber çocuklar?..."

Vinnie, bakışlarını gözlerine dikmeye çalışan JP'ye bakıyor.

Hayretle birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar.

Soğukkanlılığını ilk toplayan JP oluyor. "İyiyim!" diyor, bir yandan da masanın altından çizmesinin burnuyla arkadaşını dürtüyor.

Sabrina sırıtıyor, masanın üstündeki yemek artıklarına, boş şişelere, üzerinde kokain çektikleri tabağa şöyle bir göz atıyor. "Görüyorum" diyor, yanağını sırasıyla önce JP'ye, ardından da Vinnie'ye uzatırken. Tıpkı sosyeteye mensup bir kızın soğuk ve duygusu körelmiş bir tavırla elini uzatışı gibi.

"Canınızı sıkmayın... Kokain de var! Ondan da getirdim..." diye atılıyor kürkünü ve çantasını koltukların üstüne bırakırken.

Vinnie, öfkeyle Nicki'nin yüzüne bakıyor. Nicki ona göz kırparak yanıt veriyor. JP, bir yandan kendisini polisler gelmiş olsa ancak bu kadar ya da ona yakın sarsacak olan durumu kavramaya çalışırken bir yandan da taşları yeniden yerlerine yerleştiriyor...

"Hepinizi de gördüğüme sevindim," diyor kız. "Dün akşam korkunç bir gece geçirdim. Umarım fikrimi değiştirmeme yardımcı olursunuz..."

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor Nicki, hâlâ kendinden hoşnut bir havayla.

"Yo, teşekkür ederim. Varsa, kahve alayım."

"Birazdan yaparım" diyor ve onları başbaşa bırakıp gülerek mutfağa doğru ilerliyor.

JP durumu kısmen anlıyordu ve Vinnie'ye, satranç tahtasını işaret ederek,

"Oynama sırası sende... Vezire dikkat et" diyor.

Vinnie ona anladım anlamında bir işaret yapıyor, kendini oyuna kaptırmış numarası yaparken bir sigara yakıyor.

Yapmacıklı pozlarından birini takınıp oturan Sabrina, gelişinin yarattığı etkiden memnun, eleştirel bakışlarla bulundukları salonu kolaçan ediyordu. Üç erkekle yalnız başına bir arada bulunduğuna göre, açık açık sırıtan durumdan yararlanmak niyetiyle bir *King size* yaktı.

Nicki, içinde bir fincan kahve, bir şekerlik ve süt bulunan bir tepsiyle geri geliyor. Kızın yanına, yere yerleşiyor ve fısıltı halinde söylediği kısa cümleler, çaktırmadan gülümsemelerle kendi usulünce onu etkilemeye koyuluyor.

Vinnie ve JP artık orada kalacak güç bulamayarak tüm olup bitenlerden ve odadan ayrılıyor ve Nicki'nin yarattığı bu durumu tartışıyorlar. Dönüşlerinde onu ayakta Sabrina'nın kürkünü giymesine yardım eder buluyorlar.

"Ne yapıyorsun?"

"Gidiyoruz!" diyor Nicki gülümseyerek." Ona şöyle İsviçre'de bir tur atmayı önerdim. Biraz kafaları dinleriz dedim... Hemen gidiyoruz."

"Tam ona yaraşır bir davranış" diyor içinden, biraz kızmış olan ve yine de ona imrenmediği söylenemeyen Vinnie. "Yukarıda sana ait bir torba var."

"Biliyorum." JP ile Sabrina'yı aşağıda bırakarak yukarı çıkıyorlar.

"Gerçekten gidiyor musun?"

"Evet."

Vinnie, heyecanını nasıl saklayacağını bilemiyordu: "Ee, eşyaların bende..."

"Olsun, senin evindeler, sokakta değiller ya... Ve kızın arabasından yararlanmak istiyorum..."

"Bahse girerim, kızın hiçbir şeyden haberi yok..."

"Hayır, elbette ki bilmiyor! O gelince havalara girdiniz... Bu benim gider ayak yaptığım bir sürpriz. Bana fazla kızmıyorsun ya?" Çantasını alıyor, Vinnie'ye gülümsüyor: "Take care, my friend..."*

Vinnie, dostunun sesindeki heyecanı hissediyor: "You too..."

Aşağıya gelince JP'den ayrılıyor, sonra kapının eşiğinde, Vinnie ve o çabucak kucaklaşıyorlar. Biraz beceriksizce. Gergin.

Nicki, arabaya binince son bir kez el sallıyor, selektör yakıyor ve araba yavaş yavaş gecenin içinde kayboluyor; Vinnie, araba ormanın karanlığında gözden kaybolunca kadar arkadaki kedigözlerinin iki kırmızı ışığını izliyor...

Nicki'nin gidişine duyduğu hayranlığa bir üzüntü duygusu katılıyor. "Gerçekte, kendi kuşkularını gizlemek için bir şok yaratarak böyle çekip gitmekle iyi yaptı..." diyor Vinnie. Onu bir daha görmeyecekmiş gibi bir duyguya kapılıyordu.

* "Kendine dikkat et dostum." (ç.n.)

Kapıyı gecenin, yaşamının bir bölümünün üzerine kapatıp JP'nin yanına gitti. Onu şöminenin yanında ayakta, gözünü ateşe dikmiş, derin derin düşünür buldu.

"Lanet Nicki!" dedi. "Onun yaptığı gibi yaşayan içimizde bir o var... Ve tabii Sabrina hiçbir şeyin farkında değil, değil mi?"

"Hayır. Bizden fazla bir şey bildiğini sanmıyorum."

JP'nin dikkatini çekiyor: "Kokaini burada bırakmış."

Vinnie artık onu dinlemiyordu, aklı başka yerde, dostunda asılı kalmıştı.

"Oyunumuzu bitiriyor muyuz?"

"Pekâlâ. Hamle sırası sende."

Karşı karşıya oturmuş, kendilerini uzunca bir süre hayata tıpatıp benzeyen, olanakları içerisinde sınırsız, uzamda sınırlı oyuna kaptırıyorlar. Satranç tahtasının üzerinde olup bitenleri andıran kendi hayatlarına.

Gece yavaş yavaş dağılıyordu.

31

Çakıl taşları üzerinde kayan lastiklerin çıkardıkları şakırtılar. Vinnie bir hamlede, umutla kalkıyor. "Val olmalı! Birazdan onu göreceğim." Apar topar kapıya gidiyor. Araba ön tarafta park etmiş, kapılarının ikisi açılıyor, bir tarafından Val çıkıyor, öteki taraftan Jou-Jou. Onları birlikte görmeyi beklemeyen Vinnie şaşırıyor. Koşup Val'e sarılıyor, uzunca bir süre öyle kalıyorlar. Sonra Jou-Jou'yu yanaklarından öpüyor. Arabanın kapılarını kapatıyor. Kızlar, gelişlerinin yarattığı keyiften memnun, yorgun oldukları halde birbirleriyle neşeli bir şekilde konuşuyorlar. Vinnie onların önünde ilerliyor, kapıyı kilitliyor ve onları salona alıyor.

"Sizlerin tanıştığınızı bilmiyordum" diyor.

"Seni gördüğüme sevindim!" diye atılıyor JP, Jou-Jou'yu görünce, kalkıp gelenleri karşılıyor. "Bir kız arkadaşınla mı geldin?"

"Hayır, benim değil, Vinnie'nin kız arkadaşı." JP ile karşılıklı öpüşüyorlar, sonra Vinnie'ye dönüyor:

"Tanışmıyorduk, ama telefonunuzdan sonra araba bulmak için

sağa sola telefon ettim... Bir arkadaşım bana Val'in numarasını verdi... Ve baktım ki o da geliyordu..." Bunu, meşin ceketini çıkarırken gülümseyerek söylüyor ve sağa sola baktıktan sonra ekliyor: "İyi de, Nicki nerede?"

"Gitti," diyor JP.

Vinnie, Val'in kürkünü çıkarmasına yardım ediyor: "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de" diyor kız ve geçerken elini okşuyor.

"İkiniz de kafayı bulmuşsunuz!" Jou-Jou peş peşe onlara bakıyor. "Bir şeyiniz var mı?"

"Kokain var. Şurada, masanın üstünde. Buyrun..."

Kızlar işaret edilen yere yöneliyorlar. İkisi birden kışkırtıcı tavırla onlara bakarak:

"Oo, harika! Boşa gelmemişiz!" diyor ve gülüyorlar.

"Her neyse, biz iyiyiz. O halde sıkılmayın..."

Kızlar ısrara meydan vermeden kokaini uzun bir çizgi halinde döküp sırasıyla çekiyorlar. Bu arada iki erkek de onların bu halini görünce keyiflice gülümseyerek birbirlerinin yüzüne bakıyorlar.

* * *

Arabayı kullanmakta olan Sabrina'nın yanında oturan Nicki, ayrılışının matrak oluşunun dışında, ilginç bir yanının bulunduğunu da düşünüyordu. Her şeyden önce, kız eğer kalkıp gelmişse, bu, bu işi yapanın kim olduğu konusunda en ufak bir bilgisi olmadığını doğruluyordu. Öte yandan, en önemlisi, işin polise yansıtılmayışıydı, aksi halde bu kadar kısa zamanda buraya gelmesi söz konusu olamazdı. Olayın baş tanığı, hatta kurbanı olarak ifadesi, polislerin tek parmakla daktilo ettikleri tutanağa geçirilmesi dünyanın vaktini alırdı... Bu çıkarsama onu alabildiğine sevindirdi.

"Hem sonra," diye geçirdi içinden, "belli bir süre elimin altında tutarım onu... Böylece olayın üzerinden henüz vakit geçmeden, sıcağı sıcağına, olmadık yerde boşboğazlık etmemiş olur... Daha sonra... yapacağı yorum, tabii eğer yaparsa... gerçekten öylesine uzaklaşmış olacak ki anlattıkları şeylerin hiçbir tehlikesi kalmaz... Tüm anlattıkları gibi pek gerçekçi bulunmaz... Üstelik gitarist de ona baskı yapmış olmalı..."

Göz ucuyla, direksiyonu kullanan kızı, platin rengi saçlarını, dudakları tam olarak kapatamadığı için kendisine her an gülümsemeye hazırmış gibi bir hava veren çıkıntılı beyaz dişlerini izledi... "Bu dişlerle *Country Music* grubunda ya da Hollywood'da baş döndürücü bir kariyer yapabilirdi. Burada harcanıyor doğrusu!..." diye geçirdi içinden ve bu düşünce onu gülümsetti. "Bunu ona söylemeli... Ne var ki göğüsleri yeterince iri değil..."

Olup bitenlerden keyiflenmiş bir halde oturduğu koltuğa adamakıllı yerleşti, her şeyi iyi değerlendirmeye, şansını sonuna kadar kullanmaya karar verdi. Bu arada, sınıra varmadan, bir otelin önünde durması ve biraz dinlenmesi gerekiyordu. "Ne olursa olsun, gündüz sınırı aşmak daha kolay" diye geçirdi içinden. Ayrıca dağda gününü gün etmeye gelmiş gerçek bir turist havasına bürünmek için birkaç kışlık giysi, spor kıyafeti almalıydı. Kendini, neredeyse çektiği toz kadar kıymetli şu beyaz karların üzerinde, şu aptalların arasında, mahçup mahçup, kayak takımları içinde görme düşüncesi onu güldürüyor.

Sabrina arkasını dönüyor, onun kendi kendine gülüşüne bakıyor:

"Hayrola, ne oldu?"

"Ah, bir şey olduğu yok... Kayak olayını yaşadıklarını ve pahalı bir spor yaptıklarını sanan şu dangalakları düşünüyordum... Benimki ondan da öte... Hem daha da riskli, he, he..."

Kız, onun böylesine çocuksu şeylerle eğlenişini hoşgörüyle karşılayarak omuz silkiyor. "İşte bu yüzden onunla olmaktan hoşlanıyorum... Bu adamın yanında insan dramatik ya da ciddi hiçbir şeyle karşılaşmıyor... Dün akşamki heriflerle aralarında karlı dağlar var" diye düşünüyor ve duyguları yatışıyor.

Porsche arabasının güçlü farlarının ışığı gecenin ıssızlığını delip geçiyordu. Nicki torpido gözünü karıştırdı, bir avuç kaset çıkardı, birini seçip müzik setine yerleştirdi. "*In the white room... with black curtains...*" "Güzel " dedi, "tozu nereye koydun?"

"Çantamda."

Nicki uyuşturucuyu buluyor ve ruhsal durumuna uygun düşen müzikle uyarılıyor. "Pedala biraz bas" diyor kıza, makyaj kutusunun aynası üzerine beyaz toz dökerken... Araba *Cream*'in eşliğinde, yolun üzerinde sıçrıyor...

Işıklı lekelerin belirdiği gecede, kafasından birbiri ardı sıra, kokainin, hızın, müziğin kamçıladığı Londra görüntüleri geçmeye başlıyor...

* * *

"Bu lanet yerde müzik yok!... İnsan yalnızca kendi soluğunu dinleyerek mi vakit geçirecek? Bir şeyler yapsana!..." diyor çevre değiştirmenin yol açtığı bir çöküntü ve büyük bir suskunluk içinde olan Val.

Vinnie;

"Bilmem... Buraya ilk kez geliyorum," diyor ve bir şeyler bulurum düşüncesiyle evi kıyı bucak dolaşıp şöyle bir göz atıyor. Mutfakta bir transistörlü radyo geçiyor eline. Müzik ihtiyacını unutmuş olan kızların yanına dönüyor.

"Bulabildiğim tek şey bu." Cılız bir Fransız pop müziği çalmakta olan radyoyu havada sallıyor. "Fakat sesin yankılanacağı bir zemine ihtiyacımız var..."

Jou-Jou ve Val makyaj malzemesi aramaya gidiyorlar. Hep birden makyaj yapmaya koyuluyorlar, dudaklar maviye boyanıyor, kirpikler mavi haç şeklinde iki çizgiyle kesiliyor... Şamata ediyor, uyuşturucunun ve orman tarafında yavaş yavaş erimeye başlayan gecenin kalan kısmının tadını çıkarıyorlar.

32 Vinnie yatağından panjurları açık pencerelerin gerisindeki kırda günün doğmakta olduğunu görüyordu. Yanında, Val'in yattığı yer boştu. Kızın elbiseleri odada değildi. Vinnie pencereye fırladı. Araba görünürlerde yoktu. Apar topar blucinini kapıyor, anahtarını çıkarıp çekmeceyi açıyor. İçerisinde paraların bulunduğu iki torba yerli yerinde. Rahatlıyor, paniğe kapıldığı için kendinden utanmış bir halde yeniden yatağına gidiyor.

JP ile Jou-Jou'nun kaldıkları yandaki odada ve evin öteki bölümlerinde hiçbir gürültü duyulmuyor. Gidip ne olup bitiyor diye bir bakmaya karar veriyor. O giyinirken yeni uyanmış olan JP boy gösteriyor.

"İyi uyudun mu?"

"Hıhhı... Kızlar nereye gitti, biliyor musun?" diyor gömleğini sırtına geçiren Vinnie.

JP, yerde gözüne ilişen paketten bir sigara alıyor:

"Alışverişe yolladım" diyor ve sigarasını yakıyor.

"Alışveriş mi! Burada ne kadar yiyecek olduğunu görmedin mi?"

"Görmez olur muyum, ama sigara ve gazete alacaklar. Bu arada biz de baş başa kalmış oluruz. Konuşma fırsatı buluruz."

Vinnie çizmelerini çekiyor:

"Ne konuşacağız ki?"

JP komodinin kenarına oturuyor:

"Ne yapacağımızdan söz ederiz."

Vinnie, şöyle bir arkadaşının yüzüne bakıyor:

"Eğlenmek, bir süre burada kalmak. Yapacağımız bu. Benim başka bir şey bildiğim yok."

JP endişeliydi:

"Ya biri gelirse? Ya Nicki bu evin sahiplerini tanımıyorsa ve adamlar bizim burada olduğumuzu bilmiyorlarsa? Yani, görüyorsun ki..."

Vinnie biraz önceki heyecanını düşünüyordu:

"Belki öyle, ama şu anda, henüz uykudan bile tam olarak uyanmış sayılmam. Bu konuda kafa patlatmak istemiyorum. Daha sonra konuşuruz."

Telefonun sesi konuşmalarını yarıda kesiyor. Şaşırmış bir halde, ahizelerden birinin bulunduğu zemin kata inip inmeme konusunda kararsız kalıyorlar.

Sonunda Vinnie telefonu açıyor:

"Evet?"

"Hâlâ orada mısınız?"

Vinnie, Nicki'nin sesini tanıyor.

"Ah, sen misin! Biz de tam senden söz ediyorduk."

"Size benimle ilgili olarak her şeyin yolunda gittiğini haber vermek için aradım. Şu anda İsviçre'deyiz. Sınırda bir sorun çıkmadı... Bu mevsimde sınırı geçen o kadar çok turist var ki, aralarına katılıp işi hallettik." Bir sessizlik oluyor. "Ben de onlar gibi turist kılığına girdim, he, he..." Aniden bir sessizlik oluyor. "Sahi, Hedges konusunda bir bilginiz var mı?"

"Hayır" dedi Vinnie, bu konuşmanın ardından kötü bir haber a-

lacağını biliyordu.

"Ölmüş... Polisler halletmiş. Paris gazetelerinde okudum. İnanılmaz bir şey..."

Vinnie oturuyor, öyle ki adeta aklını oynatmış! Nicki'nin gazetede okuduklarıyla ilgili olarak kendine özgü kesik kesik anlatımıyla ilettiği açıklamaları duyuyordu, ama anlamıyordu. Böyle bir şeyi hafsalası almıyordu.

JP, Vinnie'nin tepkisini görünce başlarına kötü bir şey geleceğini anlayarak sabahın ikinci sigarasını yaktı.

"Orada mısın?" diye meraklanıyor Nicki.

"Hıhhı, buradayım."

"Sahi, ev konusunda merak etmeyin. Sahibi dostum. Ve sizin orada olduğunuzu biliyor. Kendisine haber verdim. İstediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Vinnie hiç ses etmiyor, düşüncelerini bir düzene koymaya, kendini biraz toparlamaya çalışarak dinliyordu.

"Sizi yeniden ararım... Eğer yeni bir şeyler öğrenirsem" diye ekliyor Nicki.

"Oldu, ilişkiyi koparmayalım. Sana iyi şanslar..." Telefonu kapatıyor. Bir açıklama beklemekte olan JP'ye dönüyor: "Hedges ölmüş... Polisler öldürmüş." Kalkıyor ve dışarıya, doğmakta olan güne çıkıyor. JP içerde kalıyor, bakışları boşluğa takılı öylece bakıp duruyor.

Salonda, pencerenin karşısına oturmuş, bir süre öylece kalıp kendini toparlamaya çalıştı. Her şey ona grotesk bir karikatür, üzücü büyük bir komedi gibi görünüyordu. Toplumun saçma gerçeği dostunu katlediyordu ve içinde, doğacak sonucunu henüz kestiremediği bir şeyi kırıyordu. Gelgelelim bugünden itibaren hiçbir şeyin artık eskisi gibi yürümeyeceğini, çünkü bunun bir hayat kazasında başa gelen, kabullenilen bir ölüm değil, çürümüş bir sistemin olanaklı kıldığı bir ölüm olduğunu biliyordu. Bakışlarında acı bir ifade, kafasında kinik bir duygu yer almıştı. Onun için yaşam artık değişik bir karaktere bürünmeye başlamıştı.

Döndüklerinde, kızlar onları büyük odada, birbirinden kopuk, her biri bir köşeye çekilmiş buluyorlar. Hiçbir şey söylemeden sigaraları ve gazeteleri masanın üzerine bırakıp kahve hazırlamaya gidiyorlar.

"Kuzum, bunların nesi var Tanrı aşkına?" diye soruyor Jou-Jou.

Val eliyle bir işaret ediyor. "Bir şey yok. Dert etme. Bunlar böyledir, bir bakarsın ortalık güllük gülistanlıktır, bir bakarsın kıyamet kopuvermiş" diye kesip atıyor. Çok koyu bir kahve hazırlayıp servis yapıyorlar. "Günlük gerçeği yadsıyorlar" diye yeniden başlıyor Val. "Yalnızca kendi değerlerini yaşamak istiyorlar... Dünyayı, sırf romantik, tutkulu, her şeyin mümkün olduğu, her şeyin bir, hayalin ve zamanın bölünmez olduğu bir şey gözüyle görüyorlar. Ne olursa olsun yüreksizliği, düş kurmamayı benimseyip toplumun sunduklarıyla, yani heyecansız ve aşırı isteklerden yoksun olarak programlanmış bir hayatla yetinmek, her halükârda, kimi zaman zor, dahası karmaşık... Mutlağın tümüyle yok olduğu bir yaşam... O zaman Vinnie ve arkadaşları, kendilerine ait dünya çatırdayınca kızların bacakları arasına sığınıyorlar... Daha fazla uyuşturucu alıyor, daha tehlikeli yaşıyorlar, şu anda olduğu gibi adeta yıkılıyorlar. Ya da şiddet kullanıyorlar... Biliyorsun dünyayı reddediyor bunlar... Kendi deyimleriyle rasyonel, herhangi bir ideali olmayan, bencil ve saçmalıkların hüküm sürdüğü dünyayı." Öteki kız, bunları duyunca görüşlerinin birbirine ne kadar yakın olduğunu, onun düşüncelerini ne kadar paylaşmak istediğini hissetti. "Bu toplumdan çok uzaklar" diye sonuçlandırıyor Jou-Jou. "Oraya girdiklerinde kendilerine kötülük yapma... Ya da başkalarının canını yakma riskleri söz konusu..."

Dışarıda sis kalkıyordu. Güneşin yaydığı bir ışık orayı burayı delmeye başlıyordu. Ağaçlar bir derinlik kazanmaya başlıyordu. Mutlak bir sessizlik hâkimdi. Her şeyin durduğu şu sihirli an, ışığın alacakaranlıklar üzerinde bir süreliğine de olsa kazandığı zaferi uzaktan duyurulan bir mesaj halinde yankılanan kuş cıvıltılarıyla selamlamak için geceyle gündüz arasındaki kavgayı gözlemliyor.

33

JP, Paris gazetesini okuyordu. Nicki'nin sözünü ettiği yazıyı bulmuştu ve olayların akla hayale sığmaz hikâyesine şöyle

bir göz gezdiriyordu. Vinnie, inanmamanın, uyuşup kalmanın, öfkenin birbirini kovaladığı yüz ifadelerini izlemekle yetinerek sessizce ona bakıyordu. "Yine bir bavure*'den söz ediyor olmalılar," diyor kendi kendine.

Bavureler, bunlara basında sık sık rastlıyordu. Polis tarafından işlenen ve faili meçhul cinayetleri tanımlamak için daha önce kullanılan terim neydi ki acaba?

"Neden söz ediyorlar?" diye sordu hâlâ okumakta olan JP'ye.

JP okumayı kesip ondan yana dönüyor ve gazeteyi ona uzatıyor. Beriki almıyor. JP gazeteyi yere atıyor:

"İnanılır gibi değil! Metroda bir otomatik sakız makinesinden bozuk para çaldığı için tutuklanmış!"

"Ne?"

"Eh, evet." Uzun bir sessizlik oluyor. JP'nin, belleğinde bir şeyler, gözünden kaçmışa benzeyen bir şeyler ararmış gibi bir hali var. Elinde olmadan anlattığı hikâyeye dönüyor yeniden. "Karakola götürülmüş ve anlaşılıyor ki orada dövmüşler. Tabii, onlara sorarsan, o, polislere saldırmış. Şimdilerde klasik hikâye... Sonra hapishaneye götürülmüş. Akıl almaz şey işte orada başlıyor. Etrafı polislerle çevrili olarak hapishanenin asansörüne bindirilmiş. Bu asansör şöyle bir on dakika kadar iki kat arasında asılı kalmış. Kapılar açıldığında, polisler Hedges'i koma halinde asansörden çıkarmışlar... Ve gardiyanların dediğine bakılırsa, koma halinde değil, ölüymüş... Baksana, gardiyanların tanıklıklarına göre asansöre canlı olarak binmiş, asansör katlar arasında durmuş, üst katta ölü olarak çıkarılmış. Bu, polisinkinden farklı bir yorum. Polisler sonuçta ölü olduğunun kesinliğini kabul edivermişler, ama daha sonra asansörde cinnet getirdiğini ve kafasını asansörün duvarlarına vura vura parçaladığını ileri sürmüşler!" Vinnie kendini çok bitkin hissediyordu. "Fakat hepsi bu kadar değil..." diye sürdürdü beriki. Yapılan otopside darbe izleriyle boğma izleri ortaya çıkarılmış. Bu sonuçlara emniyet tarafından itiraz edilmiş; sorgu yargıcı bir soruşturma açmış ve Hedges'in intihar eğilimi olmadığını kanıtlamak için ayrıntılı bir tahlil yapılmasını istemiş!..."

* 1. Polis sorgulaması sırasında meydana gelen ölüm; 2. Matbaacılıkta harflerdeki çapaklardan kaynaklanan mürekkep lekesi. Metinde bu iki anlam göz önünde bulundurularak sözcük oyunu yapılıyor. (ç.n.)

JP burada sözünü kesiyor. Bu saçmalığa ekleyeceği başka bir şey yoktu.

Göz göze geldiler. Bu bakışlarda öfke, aynı zamanda da korku izleri görülebiliyordu.

"Onlara her şeyin bir sınırı olduğunu... bu sınırı aştıklarını göstermek gerekiyor. Bunun hesabını vermeliler... Onların adaletini isteyen yok... Biz kendi adaletimizi sağlarız..."

JP alçak sesle kendi kendine konuşuyordu; bu, onun yüreğinin başına çöreklenen sıkıntısını dağıtma yöntemiydi.

Vinnie çok bozuktu. Bir şeyler yapmak isterdi. Dengesini sağlaması için, kesinlikle hemen o anda, orada kendileri lehine bir şeyler yapmak isterdi. Ne var ki yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu da onu mahvediyordu. Kızlar yanlarına gelmişlerdi. Vinnie gazeteyi onlara uzatıyor. Olup bitenleri soğukkanlı bir şekilde, bir tür boyun eğmeyle karşılıyorlar. Fakat bunun ötekilerde yarattığı etkiyi görünce sevgilerini dile getirmek, heyecanlarını paylaşmak için ellerinden gelen çabayı göstermeye başlıyorlar. Ağzını bıçak açmayan Vinnie, adeta orada yok gibi. Surat bir karış, dişlerini kenetlemekle yetinirken, JP'nin toplum, adaletsizlik konusunda kestiği kısa ahkâmlarla vakit geçiyor.

Aniden kalkıyor. "Gelsene!" Salondan ayrılıyor. Peşinden de Val.

Odada, kızın eteğini sıyırıyor ve külotunu bile çıkarmadan arkadan giriyor. Kendisi ayakta, kız ise iki büklüm domalmış. Diziyle karyolanın kenarından destek alıyor. Uçup gitmiş olan tüm enerjisiyle başlıyor... İşleri hemencecik bitiveriyor, yatağın üzerine yığılıyorlar. Birkaç dakika sonra, yeniden başlıyorlar.

Sabahın büyük bir bölümü, erkek için öfkeli ve umutsuz, kız içinse tensel ve sevgi dolu birleşmeleriyle geçiyor.

* * *

"Boşuna kafanı yorma. Bir şey yapamazsın." Jou-Jou onu kafasındaki düşüncelerden koparmaya çalışıyordu. "Biliyorsun değil mi, kokain henüz bitmedi..."

JP, sonunda onun varlığının bilincine varıyor. "Haklısın. Biraz çekelim, tamam mı?"

Onun yeniden tepki verdiğini görmekten memnun olan kız, gidip aynayı alıyor, üzerine tozu döküp tırnak törpüsünün ucuyla yayıyor. İlk kez o çeksin diye önce JP'ye uzatıyor, sonra kendi çekiyor, ardından yeniden ona veriyor ve sonuncusunu kendisi çekiyor. Parmağıyla aynanın üstünü siliyor, parmağını diş etlerinin üzerinden şöyle bir geçiriyor.

Kokain JP'yi temizliyor, yatıştırıyor. Jou-Jou, gözleri ışıl ışıl, soğuk elini yeni nemlenmiş ensesinde gezdiriyor. JP onun ne kadar çekici olduğunu görüyor, bir saniye kararsız kalıyor, sonra onu kucağına dizlerinin üstüne çekiveriyor. Jou-Jou, JP ile yüzyüze gelecek şekilde oturuyor, bacak arası ayrık, kasığını ileriye doğru kaydırıyor, kendisini sıcakça sunuyor. Gettonun, bir erkeğe hasımlarla dolu bir sokağı geçmek, kavga etmek ve sağ kurtulmak için gereken gücü vermesini bilen gerçek dişisi pozlarıyla kendini JP'ye sunuyor.

Onlar da gettoda yaşıyorlardı, dışarlanmışlığın getosunda.

* * *

Akşam olunca, Vinnie ile baş başa olduğu bir andan yararlanarak, bütün gün kafasından atamadığı soruyu sordu:

"Hedges için bir şey yapıyor muyuz?"

Vinnie hiçbir şey söylemeden uzun süre ona bakıyor. Arkasını dönüp masanın üzerinden bir sigara alıyor. "Ne yapacağız?"

JP, kafasındaki yanıtı hemen söylemek istemiyor, önce onun kafasındaki düşünceleri şöyle bir dinlendirmesini tercih ediyordu.

"Bilmiyorum. Fakat olayları böyle seyrine de bırakamayız..."

Vinnie, sigarasını yakınca, JP'nin yanında oturduğu şöminenin oraya dönüyor. "Sence ne yapılabilir?" Onun sonunda sözü nereye getireceğini yavaş yavaş kavrıyordu. Ama bunu onun açıklamasını istiyordu.

"Çok şey..." Ağzındaki baklayı hâlâ çıkarmamıştı.

Vinnie oyunu kısa kesiyor:

"Yani biz de onlardan birini mi alaşağı edelim diyorsun?"

Soru onu şaşırttı, bir an kararsız kaldı. "Örneğin." Bu konuyu böyle ayaklandırmaya hakkı var mıydı? Bundan emin değildi artık.

Vinnie pür dikkat onu süzüyordu. "Bunun ne demek olduğunu

biliyor musun bari?" Sonra berikinin yanıt vermediğini görünce konuşmasını sürdürdü: "Ben ahlâki anlamda söylemiyorum, pratik anlamda söylüyorum, diyelim ki... böyle bir eylem düzenlemek."

Beriki hiç ses etmiyor, konuşmanın gerisini bekliyor. Gelmeyen gerisini.

O sırada Jou-Jou giriyor salona:

"Sizler iyi misiniz? Val banyo yapıyor. Birazdan ben de ona katılacağım... Sizi bir süre başbaşa bırakırsak, bir saçmalık yapmazsınız değil mi?" Gelişi gibi aniden gitmeden önce ona gülümsediler.

Tartıştıkları konuya yeniden dönmeleri uzun zaman aldı.

"Bundan söz etmeden önce, iyi düşün... Ve sakın kimseye söz etme!"

"Deli miyim!" Bunu kendine bile dile getirdiğine pişmanlık duyuyordu.

Radyodan yayılan müzik sesi konuyu değiştirmelerini sağlıyor. Dinleyecek plakları olmadığına üzülmelerine yol açıyor. Yaşadıkları çevrenin ayrılmaz bir parçası olan müzik burunlarında tütüyordu, hele de şu anda.

"Onlar banyodayken biz de akşam yemeği için bir şeyler temin etsek, ne dersin?"

Mutfakta, yapacak bir şeyler bulmaktan, vakitlerini konuşmanın, karmaşık ve tehlikeli planlar hazırlamanın dışında başka şeylerle geçirmekten mutlu, yemek hazırlamaya koyuluyorlar. Sofraya çıkardıkları akşam yemeği hepsine iyi geliyor ve günün sıkıntısının ardından hoş bir hava katıyordu. Yemekle perçinlenip, şarapla çeşnilendirilmiş, bir arada oluşlarıyla güçlendirilmiş yeni bir gece başlıyordu.

"Kokain bitti" dedi son kokainini çekmekte olan Val. "Hepinize son bir çekimlik bıraktım, hepsi o. Çabuk bitiyor."

Kalan kokaini çekiyorlar. Bu onların, uyuşturucunun tadını almalarına yetiyor ama keyiflenmelerine yetmiyor.

"Yazık!" diyor JP, aynanın kaygan yüzündeki toz zerrelerini toparlayıp burnuna çekerken. "Gece henüz başlıyor. Onu gündüz gibi uzun görüyorum... Her şeyimiz var... kadın... iki araba... manzara ve istemediğin kadar bol zaman..."

"Sen kafayı buldun!" Böyle diyordu, ama aslında Vinnie de ka-

fayı bulmuştu. Bunda şaraptan çok başka şeyin etkisi vardı. İçkiyi çok seyrek içtiğinden kafayı çabuk buluyordu. Ayrıca bunda, gerilimin ardından havanın ansızın değişmesinin de büyük payı vardı.

Onları böyle görmek kızları eğlendiriyordu, hatta onlar, çaktırmadan daha önce de kokain çektiklerinden erkeklerden daha fazla uçmuşlardı.

"Her neyse, hiçbir şeyimiz yok diyen olmadı" diyor Jou- Jou.

"Bu doğru!"

"Söyle bakalım, o zaman!" diye kızın üstüne atılıyorlar, bu da kadınların katıla katıla gülmelerine yol açıyor.

"Yavaş olun!" Val ile eğlenceli bir şekilde birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar. "Satın alabileceğiniz en iyi uyuşturucu..." diye sürdürüyor Jou-Jou, "İşte karşınızda, beyler!..." Ayağa kalkıyorlar, mağazalardaki mankenler gibi pozlar veriyorlar.

"Elinizin altında iki kadınınız, pardon... iki kızınız var... Üstelik de öyle sıradan kızlar değil bunlar, hahaha..."

Vinnie ve JP birbirinin yüzüne bakıyorlar, yüzlerini buruşturarak, oyuna katılarak:

"Düşündüğünüz tek şey bu! Sizler ömür törpülerisiniz, dişiler."

"Ha, haa... Fakat biz her şeyden yoksun burjuvalar değiliz. Güdülerimizi baskı altına almaktan ya da tersini ileri sürmektense düdüklenmeyi tercih ederiz. Ve erkek olarak, size vereceğimiz çok âlâ şeylerimiz var bizim..."

"Her ne kadar seninki gibi bir am... bir esrarlı sigara ederse de he, he..." Vinnie, Val'i ayak bileğinden yakalıyor.

Val kurtuluyor: "Esrarlı sigara mı dedin? Şimdi görürsün!"

"Madem öyle, bir pipoyla* yetineceksiniz!" Bunun üzerine Jou-Jou avucunu açıyor, çikolata kâğıdına sarılmış küçük bir topu gösteriyor:

"Topu topu bu kadar, ama ikram etmememiz mümkün değil, çünkü nezaketimize uymaz bu bizim."

İkisi birden kızın üzerine atılıyor, bir yandan kızın kendilerine uzattığı yumağı alırken, bir yandan ona sarılıyorlar. "Peki, nasıl içeceğiz?" Val sakladığı pipoyu onlara uzatıyor: "İşte bununla!..."

* Fransızca'da erkeğe yapılan oral seks anlamına da gelir. Burada, sözcüğün her iki anlamına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

"Her şeyi hazırlamışsınız. Sizler harikasınız!" diye haykırıyor JP. Fazla oyalanmadan, afyonun sarılı olduğu çikolata kâğıdını açmaya uğraşan Vinnie'nin yanına gidiyor. Kendilerini bu kadar küçük bir şeyle yeni baştan eski keyifli hallerine dönmüş görmenin mutluluğunu yaşayan kızların gözü önünde, birlikte pipoyu hazırlıyorlar. Ciğerlerini doldura doldura içlerine çekiyorlar, sonra bir daha çekiyorlar. Kapasiteleri sınırsız.

Çabucak düzeliyorlar, hafifliyor, her türlü gerginlikten, geçmişteki, gelecekteki, gerçek ya da sahte her türlü sorumluluk duygusundan kurtulup kuş gibi hafifliyorlar.

"Neyse ki sizler buradasınız!"

JP'nin iltifatı, şu anda hissettiklerinin çok altında olsa bile düşünülerek söylenmişti.

"Doğru" diye ekliyor Vinnie. "Bu hatunlar olmasaydı, halimiz ne olurdu?"

"Afyon bu kadar güzel mi?" diye takılıyor Jou-Jou. Aldığı yanıt şu anda içlerinde bulundukları durumu renklendiren bir kahkaha oluyor.

"Bunlardan elde edebileceğimiz yalnızca bu mu?" diye ekliyor Val aynı havayla. "Şunlara bakın Tanrı aşkına... Uçtular adeta..."

"O kadar çabuk değil canım!" diyor yanlarına yaklaşan Vinnie. Kızların ellerini tutup kasığının sağ tarafındaki tümseğin üzerinde gezdiriyor. "Tersine, bu konuda gayet iyiyim... Siz hiç merak etmeyin... Haydaa, kızarmasınlar mı bir de!... Ha, ha." Katıla katıla gülerek, bir pipo afyon daha hazırlamakta olan JP'nin yanına gidiyor. "Üstelik kamışım ne kadar kalkarsa, o kadar kafayı buluyorum... Ya da tam tersi, ha, ha..."

Sonunda dördü de, geldiklerinden bu yana harıl harıl yanmakta olan ateşin karşısında, yere, koltuklardan aldıkları minderlerin üzerine yarım daire şeklinde oturup afyonun kalanını tüttürüyorlar. Işıklar söndürülmüş, her taraf sessizlik içinde.

"Neyse ki kızlar burada!" diye geçiriyor içinden Vinnie.

Böylece, kızlar ve erkekler, fiziksel temas halinde akılların ve bedenlerin güven verici birlikteliğinde, kendilerine ait dünyada, her şeyden uzak, keyifliydiler.

34 "Olamaz! Mümkün değil..." Zip'in kollarında ağlıyordu Kızıl: "Haksızlık bu... Kötü bir şey yapmamıştı ki o..."

Mahallede Hedges'i tanıyan herkesin sözünü ettiği haberi, kendisini Zip'e götürmeye gelen Albert'den öğrenmişti.

Albert kızların bulundukları odadaydı, tek kelime etmeden pencereden bakıyordu. Hayatı boyunca birçok rezalete tanık olmuştu, bok yoluna giden herifler, batağa yuvarlanan gözü yaşlı kızlar, hiç uğruna ölmüş kızlar: Söyleyecek hiçbir söz bulamadığı benzer durumları çok görmüştü. Kayıtsız olduğundan değildi bu, ama bu tür şeyleri o kadar çok yaşamıştı ki uzun zamandır hayata ve topluma ilişkin düşlerini kaybetmişti. Ve artık, şu ya da bu şekilde yönlendirmekten aciz olduğu olayların bir tanığı olmanın ötesine geçemiyordu.

Orada bulunmasının kızlar için bir kuvvet unsuru olduğunu biliyordu ve bu nedenle, boş odalardan birine gidip uyuşturucu alacağı, dünyayı yıkacağı, kendini havaya fırlatacağı –insanlarla uyumsuzluğunu, başkaldırısını gösterme şekli buydu onun– yerde, orada, onların yanında kalıyordu... Kızıl, hâlâ ağlamaktaydı ve bu durum Albert'te öylesine içten, hatta naif duygular yarattı ki, kızın böylesine duyarlı olabilmesi için hayatta çok acı çekmiş olduğunu kavrayarak ona acıdı. Aslında onu biraz kıskanıyordu. "Uzun zaman oluyor ki ağlamadım..." diye geçirdi içinden. Bunu düşünürken Domino'nun ölümünü anımsamıştı.

Kesinlikle bir vuruş gerekiyordu. Böylesi bir zamanda onları yalnız bıraktığı için özür dilermişçesine dalgınca kalkıyor, boş bir odaya gidiyor. Kapıyı arkasından kapatıp, yere oturuyor, cebinden ölüm aletlerini çıkarıyor, iğnesini hazırlamaya koyuluyor. Her şeyi terk etmesi için birazcık fazlası yeterdi, tam birazcık. Fakat bunu, bu defalık yapmayacağını biliyordu. Şu anda yaşama içgüdüsü ölüm içgüdüsünden güçlüydü. Fakat ne zamana kadar sürecekti bu?

Şu anda Albert yoktu, kızlar yalnız kalmışlardı. Bir bakıma Albert orada diye kendini tutuyor olmalıydı ki, onun yokluğunda Zip de ağlamaya koyuluyor. Gerçi Hedges'i tanımıyordu, ama Kızıl'ın acısı ve bir yalnızlık duygusu kuşatıyor onu.

Arkadaşının kendini tutamadığını gören Kızıl, biraz önce onun yanında aradığı desteği vermek için kendini toparlıyor:

"Cry baby, cry..."* Rimellerinin kirlettiği gözyaşları, yas işareti, mavi, siyah akıntılar halinde iniyor, bedenleri birbirine sarılmış, tıpkı sevişirken olduğu gibi üzüntüde de birbirine karışmıştı. Düşman olduğunu hissettikleri, ilk kez nefret ettikleri bu kentte, birbirine sarılmış iki çocuktan farksızlardı.

Evdeki tek yaşam belirtisi, bastırılmış çığlıklarıydı.

* * *

Jou-Jou ile odaya çekilen JP konuşma, birine içini dökme ihtiyacı duydu. Duygularını dile getirme, bir bakıma kendini temize çıkarma, anlaşılma, kabul edilme ihtiyacı akıldan çok daha güçlüydü. Yanılgıdan kurtulmasının, gözünün açılmasının hiçbir yararı olmayacağını biliyordu. Ama hani, hikâyelerini, her defasında değişik versiyonlarıyla onlarca defa dinlemiş olan Vinnie'nin şaka yollu dediği gibi, kendini anlatmaya engel olamadı.

Jou-Jou, yatağın üzerine uzanmış onu dinliyordu. Yarım yamalak dinliyor gibiydi. Doğru dürüst tanımadığı bu erkeğin onu düzmeye koyulacağı yerde oturup duygularını dökme ihtiyacı duyması onu gülümsetti. Genç adamdaki bu cezalandırılma, kendi kendine eziyet etme –çünkü konu onun için açıkça dayanılmazdı–, kısacası kendisinden daha çok kötüye kullanılma ihtiyacı gözüne çarptı. Söylediği her şey, uyuşturucunun etkisiyle, orada, zevkle, kıyasıya, dur durak bilmeden açtığı tüm zihinsel yaralar, kafasına tebelleş olan ve görünüşe göre sürekli bir şekilde yaşadığı acının derinliğini kavramasını sağladılar. Jou-Jou JP'yi anlıyordu, kendisine yakınlık duyuyordu; ne var ki onun, bir yandan, herkeste acımasız, ilgisiz biri izlenimi bırakırken, öte yandan kendisini bu şekilde sunmasına, bir bakıma gözünü küllemesine kızmaktan da kendini alamıyordu doğrusu. O, en azından, mazoşizmini tamamen açık bir biçimde, keyif alarak yaşıyordu. Gereğinden fazla zahmetli bu ikili oyunu oynamanın âlemi yoktu.

Ve o, ancak sert, kendinden emin, ona tümüyle hâkim olabilecek bir erkeğe verebilirdi kendini, bu şekilde onun sempatisini arayan birine değil. Yatağın kenarına tedirgin bir şekilde oturmuş, konuşmalarına el kol hareketlerini de katan, hayatını

* "Ağla bebek, ağla." (ç.n.)

sergileyen, kimsenin kendisine sormadığı, hiç mi hiç merak etmediği şeyleri anlatan ve bunu yapmakla da rahatlıyora benzemeyen JP'ye bakarken, "Ee, bütün bunlar neden öyleyse?" diye geçirdi içinden. "Bütün bunlardan sonra, bırak kendimi kamçılatmayı, bana elini sürmesine bile izin veremem!" Gecenin büyük bir bölümünde hiçbir şey demeden, sabırla onun anlattıklarını dinliyordu.

Sabahın erken saatlerinde Vinnie odaya girdi.

"Özür dilerim, ama geçiyordum... Ve samimi birtakım sayıklamalar duydum, ha, haa..." dedi. JP'nin kendisinden istediği dikkate son derece şaşırmış bir halde yatağa uzanmış olan Jou-Jou'ya hitaben: "Merak etme, önemli değil. Aşırı dozun sınırına ulaşınca hep böyle olur. N'aparsın, o sınırı aşmamak için kendine göre bir çare işte."

O girince JP susmuştu. Bir türlü nasıl sonuçlandıracağını bilemediği bu konuşmanın bu şekilde sona ermesinden mutlu, rahatlamış bir halde gülmeye koyuluyor.

Vinnie aynı havada konuşmasını sürdürüyor: "Hikâyenin neresinde kalmıştın? Uyuşturucunun etkisiyle, ilk uzun pantolonunu giydiğin günü mü anlatıyordun yine? Huysuz büyükannende mi kalmıştın yoksa... Ha, ha... "

Jou-Jou, onun gelişinden mutlu, kahkahasına katılıyor:

"Bana korkunç şeyler anlattı!"

"Bakma sen ona, aklına geleni söyler! Gelin aşağıda biraz çekelim."

Kız palas pandıras kalkıp çıkıyor, kendisini yaşadığı kâbustan güçlükle kurtarmış, merdiveni neredeyse koşarak iniyor. Tıpkı, kendisini okulun baskısından kurtaran son zil sesini duymuş bir öğrenci gibi. Tek farkı onun kadar yaygaracı olmayışı, hepsi o kadar.

Arkada kalan Vinnie, JP'ye dönüyor:

"Ona kendinle ilgili her şeyi anlattın, hatta bahse girerim daha da ötesine gitmişsindir!" JP inkâr etmeye kalkışmıyor, gülüyor sadece. "Haksızlık ediyorsun. Onu korkuttun. Zırvalarınla kızların kafalarını şişiriyorsun... Sonra da kızlarla aranın iyi olmayışından yakınıyorsun!"

"Ne önemi var?"

"Önemi olmaz olur mu, öyle olsa, duygu ve düşüncelerini onların karşısında böyle kötü bir şekilde dile getirme ihtiyacı duymazdın. Laf aramızda, şunu bilmelisin ki, bir kızla bir arada olduğunda... kız yalnızca senin onun vücuduyla ilgili şeyler zırvalamanı tercih eder. Anlıyor musun?"

Vinnie, önüne dönüp aşağıya, kızların yanına iniyor. Bu arada Jou-Jou'nun Val'e çabuk çabuk bir şeyler söylediğini, herhalde JP ile geçirdiği gecesini anlattığını görüyor.

"Kızlar, şunu bunu çekiştirmeyi bırakın da, şöyle güzel bir afyon hazırlayın."

Vinnie içinden, "Bu herif kesinkes çok konuşmuş," diye geçiriyor. Beriki dikkatleri üzerine toplamanın keyfini yaşayan bir insan edasıyla onlara katılıyor. Vinnie ona gülümsüyor, fakat gerçekte bunu son derece komik buluyor. Neyse, zaman zaman kendisinin de birtakım ciddi sabuklamaları olmuyor değildi. Ama kızlarla bir arada olduğunda, her zaman yapacak daha güzel şeyler bulurdu.

* * *

Val ve Jou-Jou, birlikte Vinnie'nin kaldığı odaya, yatmaya çekilmişlerdi. Jou-Jou, geceyi JP ile geçirmek istemiyor, Val'in yanında kalmayı arzu ediyordu. Val önceden JP'yi yeni durumdan haberdar etmişti.

"Benim için bir sakıncası yok" demişti JP. "Tersine, memnun olurum."

Vinnie, aşağıda JP ile baş başa kalınca bir süre bir kuşkuya kapıldı. İki kızı birden idare etmeyi üstlenmek zorunda olup olmadığını sordu kendi kendine; makineleşmiş bir şekilde eli kendiliğinden karnışına gitti. Sonra bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp yeni bir pipo hazırlamakta olan JP'ye yöneldi:

"İyi hazırla ha!" dedi sırf bir şeyler söylemiş olmak için.

"Aldırma... Jou-Jou'nun hani şu anlattıklarım yüzünden bozulduğunu biliyorum..." diyor JP ve gülümseyerek Vinnie'ye bakıyor: "Birazdan sana çok iş düşecek, ikisine birden..." Sonra sözünü yarıda kesip pipodan ilk nefesi çekiyor, uzunca bir süre ağzında bekletip sonra ağzındaki dumanı çok hafif bir sızıntı ha-

linde dışarı üflüyor. Keyifli bir şekilde pipoyu uzatıyor. Afyon tüm bedenine bir sakinlik yayıyor. "Afyon, harikaymış, ha!" diyor onun nefes çekişini izlerken. "Kokain ve afyon, beylerin uyuşturucusu..."

Vinnie hiç ses etmedi, o güzel uyuşturucunun tadını çıkarırken sadece başıyla onayladı, pipoyu yeniden ona uzattı. Kızların yanına gitmek için hiç de aceleci davranmadı. Tersine ağırdan aldı. JP'nin Hedges konusunda telkin ettiği şeyi yeniden düşünüyordu. Kendi kendine eğer bu konuya yeniden dönecek olursa, ne pahasına olursa olsun, onu bu tür bir eyleme girmekten men etmeye kadar verdi. Şimdilik, afyon çekmekle yetiniyordu.

JP yeni bir afyon topu daha hazırlıyor, yakıyor ve çekiyor.

"Parayı ne yapıyoruz?" diye soruyor. "Sonsuza kadar burada kalıp keyif çatacak halimiz yok! Kente indiğimizde onu nereye saklayacağımı bilemiyorum."

"Ben bir köşeye koyacağım... İyi bir zulam var, şimdilik en iyisi bu" diyor Vinnie. Arkadaşının, parayla ilgili sorununu görünüşe bakılırsa halledebileceğe pek benzememesi onu kaygılandırıyordu biraz. "Bir süreliğine koyabileceğin bir yer yok mu?"

"Hayır."

"Bana ver, istersen senin için saklarım."

"Yapar mısın?"

Bu kadar güven Vinnie'yi duygulandırıyor: "Elbette, eğer bana bu kadar güveniyorsan!"

JP kendisini rahatlamış hissediyordu:

"Laf mı yani! Üstelik bana büyük bir iyilik etmiş olursun. Neyse, şu an için, üç bin frankım bana yeter."

Sahi, üçe böldükleri on bin frankı unutmuştu, binini de iş tulumları için Nicki'ye vermişlerdi. Tıpkı JP'nin ona yaptığı gibi, kendisi de, Nicki'nin parayı böldüğü torbalara bakmayı, parayı saymayı akıl etmemişti.

Yan yana oturmuşlardı, içtikleri afyondan kafaları dumanlıydı ve olanca para yukarıda onları bekliyordu... Onlar için her şey yolunda gibiydi. Hedges'in ölümü onlara zaman içerisinde gerilerde kalmış bir olaymış gibi görünüyordu. Neredeyse unutulmuş...

35 Kızları önden göndermişlerdi. Ne olursa olsun, kızların arabası Vinnie'ninkinden süratliydi ve erkekler oradan en son kendilerinin ayrılmalarını istiyorlardı. Ev, temizlenip düzene konuyor, onların orada kaldıklarını ele verecek tüm belirtiler yok ediliyor, yani ev nasıl bulmuşlarsa o hale getiriliyor, anahtar yerine bırakılıyor. Etrafa son bir kez göz atıldıktan sonra, hareket etmek üzere otomobili çalıştırıyorlar.

Vinnie, kendilerinin, yani JP ile kendisinin daha önce uğramadıkları köyün daracık yolunu kat ederken arabayı yavaş sürüyordu; ana yola çıkınca bir benzin istasyonunda durdular. Benzinci depoyu doldurup, yağına, sileceklerine bakayım derken, onlar şekerleme almak için arabadan çıktılar, sonra yeniden yola koyuldular. Acele etmelerine gerek yok, bir yere ulaşmak zorunda değiller. Amaç sadece keyifle araba sürmek. Ne olursa olsun, yolun sonunda onları bekleyen hiçbir şey yoktu ve Vinnie araba kullanmaktan hoşlanıyordu, kat edecekleri yolun daha uzun, gidecekleri yerin çok daha uzakta olmayışına hayıflanıyordu.

Paraları torbaların içinde, arabanın koltuklarının altına yerleştirilmişti, Fransız paraları her birinin cebinde, tabanca ise Vinnie'nin cebindeydi. Önlerine çıkan ilk köprüde ondan kurtuluyorlar. Köprüyü geçtikten biraz sonra, yolun kıyısında duruyorlar ve Vinnie tabancayı, onu kesinlikle yutacak kadar geniş ve derin ırmağa atıyor. Bu arada atmadan önce, bir gazeteye sarmayı da ihmal etmiyor tabii. Böylece nehre bir şey attıklarını gören, içinde ne olduğunu anlayamazdı.

"Neden attın?" diye sordu onu arabanın yanında beklemekte olan JP. "İşimize yarayabilirdi."

Vinnie duymazdan geliyor, direksiyon başına geçiyor ve JP'nin yerine oturmasını bekliyor. Dışarısı soğuktu ve kaloriferden elden geldiğince çabuk yararlanmak istiyordu. Gün çok güzeldi, biraz hüzünlü, boş, bu mevsimde kırda rastlanabilen ve ruhsal durumunu iyi yansıtan doğal atmosfer neyse oydu. Gaza bastı.

"Orada daha uzun süre kalabilirdik," diyor JP.

"Her neyse, dilediğimizi yapabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

Vinnie vites değiştiriyor:

"Bir şey dediğim yok. Sadece her türlü imkâna sahip ol-

duğumuzu söylüyorum. Ve işte asıl sorun belki de burada. Neyi seçeceğimizi bilmiyoruz."

"Onların hepsini istediğimizi mi söylemek istiyorsun?"

"Olabilir. Ya da seçim yapmakta kararsız kalıyoruz. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Orada, o kır evinde olmakla kente gitmek arasında kararsız oluşumuz da bir anlamda öyle... Gerçekten ikisi arasında seçim yaptık mı?"

Yolun bir bölümünü, ağızlarını açmaksızın bu düşünceyle dolu olarak kat ediyorlar. JP, akıl almaz bir hızla gelişen çelişkilerle dolu son olayları düşünürken manzarayı seyrediyordu. Neyi arzu ettiğini, en çok da neyi arzu etmediğini bilmiyordu. Şimdilik, bu ona yetiyordu ve yola, hızla akıp giden manzaraya, asfalta sürtünen lastiklerin sesine, motora kaptırdı kendini... Müziği açmamışlardı ve değişiklik, onların her zamanki ortamlarından farklı bir çevrede geçirdikleri şu kısa süre içerisinde onlara dinlemesini, kavramasını yeniden öğrendikleri yaşamın doğal seslerinin tadını çıkarmalarını sağlıyordu.

Vinnie, gözlerini onları soğuran, yalnızca kendisinin bildiği belirli bir yöne çeken yoldan ayırmıyordu. Bir şeyin değiştiği, şekil değiştirdiği duygusu bu sabah yola çıktıklarından bu yana yakasını bırakmıyordu. Eni konu düşünülmüş bir duygu değildi bu; fakat içgüdüsü bir şeylerin farklılaşmaya başladığını ve şimdiden kaçınılmaz bir biçimde tıpkı bu yol gibi farklı olduğunu ve ayrıca kente dönüşün daha önce defalarca olduğu gibi bir dönüş olmayacağını söylüyordu.

Yaşamının büyük bir bölümünde duygularıyla, duyguları için yaşamıştı. Bu dönem boyunca sürekli olarak aklıyla içgüdüsü çatışmıştı. Kararlarını ona zorla kabul ettiren, onu tehlikeden koruyan ya da doğruyu seçmesine yardımcı olan, kendisine hiçbir zaman ihanet etmemiş, tümüyle gurur duyduğu bu içgüdü şimdi köklü bir değişiklik konusunda uyarıyordu onu. Bu konuyu biriyle konuşmak isterdi. Ne var ki bunun tek başına üstesinden gelmesi, tüm sonuçlarına katlanması gereken bir geçiş olduğunu biliyordu.

Yol, önünde, önceden kestirilebilir ve kolayca kontrol edilebilir bir çizgi halinde uzanıyordu. Bu yolun sonunda kendisini neyin beklediğini bilebilmek isterdi. Hangi yöne gidiyordu? Kurtulamadığı ani duygu gibi kendi yenilikleri içinde hangi kaygı ve-

rici engeller bekliyordu onu? Bütün bunları bilmek isterdi. "Belki de bütün bunlardan sonra bir iniş başlayacak" diye geçirdi içinden hiçbir şey olmadığını bilerek. Bundan kaçabileceğini düşünmüyordu, olsa olsa gelişini biraz geciktirebileceğini umuyordu.

* * *

JP'yi Zip'in evine bıraktıktan sonra: "Hayır ben çıkmayayım..." deyip arabayı doğruca kendi evine sürüyor, yeraltı garajına park ediyor, para torbalarını alıp kendi önemsizliği içerisinde ferahlayarak asansöre biniyor, yabancısı olmadığı koridoru geçiyor. Anahtar, kilit, birtakım sürprizlerle karşılaşmadığı ev, kendine özgü kokularıyla, çalınmayı bekleyen müzik, çekili perdeler, yalnızlık. "Buna daha sonra bakarız" diye torbaları bir köşeye fırlatıyor; ardından da bir an önce kendini yatağa atıp uyumak, maruz kaldığı tüm baskılara direnebilmek için gerekli olan sinirsel enerjiyi yeniden toparlamak ve sonrasını, tüm olacakları unutabilmek için çizmeleri fırlatıyor.

Uykusu gelmiyor, uyumaya çalışmıyor, yalnızca başı yastığa gömülü, aklı adeta girdaba kapılmış bir halde uzanıp yatmakla yetiniyor. Gözlerini yumar yummaz, insan ateşinin yükseldiği anlarda olduğu gibi küçükten kocamana geçmesine benzer duyulara kapılıp başı dönüyordu... Ve gözlerini yumduğu anda bu böyle sürüp gidiyordu... Yatağın ılıklığında uzanmış, gelişigüzel çekilmiş battaniyelerle sarınmış, bir şeye ihtiyacı vardı, ya da hiçbir şeye.

"Telefonun fişini çekmek..." Onun yaptığı da bu. Kolunu uzatarak, ahizeyi yana itiyor, "bip bip" sesleri sessizliği dolduruyor, sinirlerini bozuyor ve başını bir yastıkla daha kapatmak zorunda kalıyor, buna karşın telefonun sesi hâlâ duyuluyor. Aklı, çalışmaya ara vermeyi, gerginliğinden kurtulmayı bir türlü beceremiyordu. Gerçek bir aç kurt enerjisini kemiriyor, kalan gücünü de tüketiyordu. Ne müzik vardı, ne de kadın... Neden orada olduğunu bilmiyordu, oysa kararlaştırıldığı gibi Val ile birlikte ya da Zip'in evinde, belki de başka yerde, daha kalabalık bir insan topluluğu içerisinde olabilirdi. Yalnızlık, hele onun için hiç de hoş bir şey değildi, ama o, kendini, yavaş yavaş onu ele geçiren, istila eden, çökerten bu duygu karmaşasında bulmak istiyordu.

Bir şeyler aramak için kalkı. Arasın da ne olursa olsundu, sırf meşgul olmak, kendini duygularına terk etmemek için bir bahaneydi bu. Hiç düşünmeden, aramakla meşgul olduğu, ararken unuttuğu müzik yeniden onun uzamındaki yerini aldı.

Aniden beliriveren bir sevişme arzusuyla damarlarında kanı deliriyor, kalbi gümbür gümbür atmaya başlıyor. Uzun bir yolda, uykusuz, yorgunluktan bitmiş haldeyken kendisini saran bu tanıdık ihtiyaç, yine de ona bir adım atmasını, birkaç metre daha yürümesini, yolun kalanını tamamlamasını sağlayacak gücü veriyordu. Her zaman biraz daha uzağa gitmek. İnsanı son derece güçlü bir şekilde kılıfının içine alan, tam anlamıyla yere yuvarlanmasına engel olan bu cinsel güç...

"Birini düzmem gerekiyor... Kendimi rahatlatmanın tek yolu bu..." Val'e telefon etmek, çizmelerini giyip dışarı çıkmak, Zip'in ve Kızıl'ın kaldıkları eve gitmek, tüm bu olanakları kendisine sunuyordu. Daha önce JP'ye dediği üzere, tıpkı enerjisi gibi, serpiştirilmiş olasılıklar o kadar fazlaydı ki, içlerinden birini seçmesini engelliyorlardı. Basit, hızlı bir seçim eksikliği, onu ruhsal durumunu çok güzel yansıtan bu karmaşaya sürükledi.

Dönüp durmaya, tanıdığı tüm kadınları, tüm olanakları, tüm eksiklikleri bir bir gözden geçirmeye koyuluyor... Fakat birini bulmalıydı, bir şey bulmalıydı. Kim olursa olsun, ne olursa olsun önemli değildi, yeter ki geriliminin yerini yorgunluğa, belki de unutmaya bırakmasını sağlayacak biri ya da bir şey olsun.

36 Jilet, parmaklarının arasında gerilmiş olan cildin üzerinden yeniden geçiyor. Yanağın üzerinde gizlenip kalmış sonuncu kılı kesiyor. Durumu gözden geçiriyor, memnun. Jileti porselen küvetin kenarına bırakıyor, sıcak suyu açıyor, ardından soğuk suyu, cildinin sıkıştığını, dirildiğini, kayganlaştığını, kusursuzlaştığını hissediyor. Duyarlı cildini yakmasın diye hiçbir after-shave kullanmıyor. Yüzünü havluyla kurulamayı tercih ediyor. Zaman zaman cildine bakım olsun diye, yüzüne spermini sıcak sıcak koyu bir şekilde yayıyor, öylece kurutuyor, sonra da

yıkıyordu. Bu onun cilt bakımı olarak bildiği en iyi güzellik ürünüydü. Ve bundan iyi sonuç alıyordu.

Siyah lake kaplı, *hand made in Sweden*, çelik tarağını alıyor, saçlarından geçiriyor. Uzun uzun uğraşarak, sonra tarak dişlerinin arasında, avuçlarıyla sıvazlayarak onları yana yatırıyor, ardından son bir kez daha tarıyor ve tarağı cam levhanın üzerine bırakıyor. Belden yukarısı çıplak, gidip kendine bir t-shirt seçiyor, sırtına geçiriyor, sonra siyah renkli pamuklu bir gömlek giyiyor ve Londra işi bir fular, uçları karşıt yarım uçlar şeklinde uzun ve dar bant, bandı boynunun etrafına birkaç kez doluyor, yandan bir düğüm atıyor. Gömleğinin yakasını açık bırakıyor. Beyaz çoraplar giyiyor, ayaklarına önceden cilaladığı siyah çizmelerini geçiriyor, cebinde parası, evrakları, sigarası olup olmadığını kontrol ediyor.

Kapıyı kilitliyor, esnek, sessizce merdivenden iniyor, giriş koridoruna ulaşıyor, kat ediyor, kapıyı geçiyor ve sokağa çıkıyor. Sokak, gecenin bu saatinde ıssız. Düzenli adımlarla evinin bulunduğu binadan uzaklaşıp, yapması gerekeni yapacak zamana sahip bir şekilde nereye gittiğini bilerek arabasına biniyor.

Hedeflediği taş ocağı yaklaşık otuz dakikalık yolda bulunuyordu. Hiçbir güçlükle karşılaşmadan aştığı ahşap bir perdeyle kapatılmış, gece bekçilerinin, ışıkların yardımıyla kolaylıkla seçilebilen kulübesinin kapıları ve pencereleri özenle kapatılmıştı. Bu soğukta içeride kalıyordu adamlar, uyumadıkları zaman iskambil oynuyor, radyo dinliyorlardı. Dışarıya ancak gereksiz yere gerçekleştirdikleri şöyle çabuk tarafından devriye gezileri için çıkıyorlardı.

Alet deposuna doğru ilerleyip gerektiğinde silah yerine de kullanabileceği ağır bir metal kesici makas alıyor ve daha sonra, kocaman bir asma kilit vurulmuş sac kulübeye gidiyor. Kilidi bir bez parçasıyla sarıp makasla cılız bir tıkırtı çıkararak kesiyor, sesin hızının azlığı kilidin beze sarılı olmasından değil, sesin bu sonsuzlukta kaybolmasından kaynaklanıyor. Yine de bekçiler her ne kadar duymaları mümkünse de o kadar gürültünün arasında bu kadar önemsiz bir şey için keyiflerini bozacak değillerdi ya. Üzerinde SİGARA İÇMEK TEHLİKELİ VE YASAKTIR diye belirtilen kapıyı çekip içeri giriyor. Üst üste konmuş kasalardan geçilmiyor burası. Yerden bir demir çubuk alıyor, bununla sandıklardan birini açıyor,

birkaç dinamit lokumu alıyor, cebinden çıkardığı bir naylon torbaya koyuyor, bir kutu fünye bulup onu da torbaya atıyor, kulübeden çıkıyor, kapalı kapıyı itiyor, asma kilidi yeniden vuruyor ve geldiği yoldan geri dönüyor.

Yol boyunca kendisini rahatsız edecek kimseyle karşılaşmadan evine dönüyor. Bir saat sonunda eve varıyor. Getirdiklerini, üzerinde bir büyük mağazanın adı yazılı naylon torbadan çıkarmadan, öylece, mutfakta, evyenin altına gizliyor, sonra dışarı çıkmak üzere kapıya yöneliyor. Her zaman en zor adım olan ilk adımı atışından memnun bir şekilde, "Bundan daha güç olamazdı" diyor kendi kendine.

Bir taksi durduruyor, gittiği yere birkaç sokak kala iniyor, yolun kalan kısmını ağır adımlarla yürüyerek kat ediyor.

* * *

JP, Vinnie'yi dinlerken gülüyordu. Onların zırvaları orada bulunanları ilgilendiriyora benzemiyordu. Olsa olsa şurasından burasından bir iki sözcük duyuyorlardı; oradan buradan gelen kahkahaların karıştığı bu birkaç sözcüğün anlaşılmasını da müzik önlüyordu. Albert onları keyifli gördüğüne sevinmiş, gülümsüyordu. Kızlarsa, özellikle de Kızıl, son günlerde hem Zip'e hem de kendisi için Vinnie'ye surat asıyordu. Ve Vinnie olsun, JP olsun, sorularını yanıtsız bıraktıkları için merakları iyice artıyor, hayal güçleri harıl harıl işliyor, kıskançlık damarları kabarıyordu. O zaman, sorularına yanıt bulamadıkları için, bu akşam mesafeli davranıyorlardı. Bu kendilerince düzenledikleri bir oyundu ve Vinnie'nin üzerinde etkili olacağa benzemiyordu. Neşesi yerindeydi onun, istediği şeyi dilediği zaman elde edeceğini bildiğinden, zaman zaman onlara şöyle bir göz atıyordu. Ve bu akşam fazlasıyla neşeliydi, JP de öyle, kendilerinden memnun erkeklerdi.

"Herkes paraya, güce, benzer bir görünüme, düşünce konformizmine, sözün kısası taşıması son derece kolay olan tam bir standartlaşmaya yönelmiş. Benzer olanın demokrasisine..."

"Abartıyorsun biraz."

"Doğru, ama çok az. Medyanın sayesinde dünyanın aptallarla, dangalak ve boyun eğmiş cesur tüketicilerle dolu olduğunu u-

nutma. Böylece riskin tadı, fark ihtiyacı, kuşkulanma hakkı, gerçeği arama, bütünü içerisinde yaşama tutkusu, yerlerini medyatik kalıplara, insanları akıl yürütme, kendi kendilerini düşünme ihtiyacından bağışık tutan reklam gerçeklerine bıraktı."

"Böyle neden söz ediyorsunuz, bakalım?" diyor, onları umursamaz gibi görünmekten bıkan Kızıl.

Vinnie'nin alçak sesle, neredeyse fısıltı halinde attığı nutka, JP kahkayı basarak gülüyordu.

"Gerçekte, kırda Val ve Jou-Jou ile birlikteydik" diye yanıtlıyor Vinnie. "Bunun için bize surat asmayın... Benim kamışım bizim çevrenin dışına asla çıkmaz, ha, ha..." Kendi kendine gülüyor. "Peki kızlar, ya siz, söyleyin bakalım JP'ye... bizim çevrenin dışında bir kızı düzdüğünde, yani bir burjuva kızını, ona hizmet ettiğini ve o zavallı kızın asla satın alamayacağı... ve *the thrill* olan tek şeyi ikram ettiğini söyleyin! He, he..."

"İyi ama ben yalnızca burjuva kızlarını düzmüyorum ki!"

Vinnie onu duymazdan gelip konuşmasını sürdürüyor:

"Bu yoz karılar maddi varlıklarını, paralarını harika düşünüyorlar... Sanki bunlara sahip olmak, erdemli olmayı gerektiriyormuş gibi.. Gerçekte, birilerinin zengin olması için... birilerinin de fakir olması gerekiyor. "

"Tamam millet. Devriminizi hemen bu akşam yapacak değilsiniz!" Zip konuyu değiştirmek istiyordu. Sonunda durumu denetimleri altına alan kızlar, müziği açıyor ve bir esrarlı sigarayı elden ele geçirerek, onlara, birkaç dakika önce aralarında geçen konuşmaları unutturuyorlar.

37 Kız, sertçe silkelediği langırta asılmıştı. Bu da onun, deliklerden birine sokmak istediği ve kimi zaman fırlayıp cam bölmeyi parçalayan çelik topla cebelleşirken, vücudunun ağırlığını, koni şeklinde yüksek, sivri topuklar üzerinde yükselen ve burunlarındaki demirler mozaik kaplı zemine her değişinde takırtılara yol açan ayakkabılarının burunlarına vererek kalçasını çıkarmasına yol açıyordu. Her defasında, attığı bir bozuklukla çalışan müzik

dolabından yayılan müzik, her şeyi örtüyordu.

Genç adam, onun gövdesinin üst kısmına, bacaklarına bakıyordu ve onların ifadelerine, hızlı hareketlere, ayak bileklerinin bükülmesine, ayakların gerilmesine, ayak burunlarındaki itkiye, ayak bileklerinin esnekliğine bakarak, yüzüne bile bakmadan, oyunun tüm hareketlerini, yoğunluğunu izleyebilirdi.

Kız sakız çiğniyordu, metal mavisi kısa saçları vardı, önündeki yırtmacı düğmeli, dar mı dar, soluk renkli bir *Levis* pantolon üzerine *Rayon*'dan bir gömlek giyinmişti. Dudakları mor renk boyayla boyanmıştı ve kalınlaştırmak istediği üst dudağına aynı boyayla kontur çekmişti. Ayağına, tüm ışıkları üzerinde toplayan kan kırmızı deri ayakkabılar giymişti. On dört yaşından fazla olamazdı, çok narindi. Genç adam onun, dışarının bu ayazında hastalanabilir bir baldırı çıplak görünümünde, kendinden emin tavrı, makyajıyla yetişkin görünmeye çalışan beyaz derili, esnek, tatlı bir kız çocuğu olduğunu keşfetti.

Makinenin etrafında üç grup halinde toplanmıştı kızlar. Nöbetleşe olarak kendilerini önden, profilden, surttan sergileyerek bir bakıma oranın genel bir özetini sunuyorlardı. Siluetleri, saçları, pozları, yüzleriyle birbirlerine benziyorlardı. Oturmuş, ılık birasını yudumlayan, zil zurna sarhoş olduğu için, elinden bakmaktan başka bir şey gelmeyen, böylesi bir baleyi kırma cesareti bulamayan, ama yine de kızların orada bulunuşlarından tat alan genç adamın bu konudaki izlenimi öyleydi. Sırtı dönük olanı, yanındaki kız sayı aldıkça, ya da topu sert bir darbeyle kurtardıkça olduğu yerde zıplıyordu. Yüzü dönük olanıysa, dumanı içine çekmeden, peşpeşe küçük nefesler çekerek içmeye çalıştığı, filtresi kıpkırmızı ruj lekesi içinde kalmış sigarayı yarıya gelmeden atıp yenisini yakıyordu. Bakışmalarını makine engelliyordu ve yalnızca keskin çığlıkları langırta hâkim oluyordu. Kendilerini oyuna kaptırmış, orada bulunan ve gözlerini üstlerinden ayırmayan erkekler üzerinde yarattıkları etkiye aldırış etmezmiş gibi görünürken, son derece çekici bir canlılık yayıyorlardı...

Parayı masanın üzerine bırakıp kalkıyor ve üçlüye son bir kez daha göz atıp çıkıyor. Mağaza, kahveden birkaç blok ötede, aynı kaldırımın üzerindeydi. Karanlık bastırmıştı ve serin hava ona iyi geldi. Mağazanın önüne varınca, kapıyı itiyor.

Tek işlevi eğlendirmek olan bu tuhaf nesne bolluğunda sergilenmiş, çocukların, yetişkinlerin hayalleriyle şenlenmiş bir dünya. Oyuncaklar: ahşabı, iplisi, plastiği, metali, uzaktan kumandalısı, mekaniği, elektriklisi, kurmalısı ya da pillisi, en basitinden en gelişmişine dizi dizi oyuncaklar insanların beğenisine sunulmuştu.

Müşterilerin görme, dokunma ve koku alma duyularına sunulmuş tüm bu nesnelerin oluşturduğu çeşitlilik, renk zenginliği karşısında adeta boğulmuştu. Tüm bunlar, tezgâhların gerisindeki satıcıların mütevazı, önemsiz tavrıyla büyüleyici bir çelişki oluşturuyor. Ürünlerin hoşluğu, alıcıların gençliği, boyları kimi zaman tezgâhın yüksekliğini aşmayan çocukların hizmetinde olan bu boz fareleri genç yaşta yaşlandırmıştı. İlkokuldaki şu gözetmenleri, hani görünümü toplama kampından farksız, yüksek gri duvarlarla çevrili, birkaç çelimsiz ağacın ayakta kalmayı başardığı, beton avluları olan bu okullardaki öğretmenleri anımsatıyorlar ona.

Sadece, hayal gücünü bir anlık zevk uğruna henüz bedava tarafından verebilenlerin gözünde bir değer taşıyan yararsız nesneler.

Kendilerini fazlasıyla oyunlarına kaptırmış olan üç genç kızı ve buraya ne için geldiğini unutarak, kendisini bu büyüye bırakıyor... Hayalinde, düşlerinin ortasına kayarak, geçmişine inmek için orada burada durarak... Kırmızı ve siyaha boyanmış, uğurböceği havası verilmiş, altında hareketli dört küçük tekerleğin yer aldığı yumruk büyüklüğünde oval bir tahta parçasını yeniden avucunda hissedermiş gibi oluyor... Onu, gerilerde kalmış bir zaman ve mekânda peşi sıra sürükleyen uğurböceğini itiyor...

...Yüksek tepeleri ağır bir ritimle, tıpkı kabarmaya başlamış bir denizde demirlenmiş kayıkların ağır ağır dalgalanmaları gibi aheste dalgalanmalarla gökyüzünü süpürürken, yaprakları rüzgârda hışır hışır eden dizi dizi kavak ağaçlarının gölgelediği, her tarafını yabani otlar bürümüş kaldırımları sertleştirilmiş topraktan bir sokak. Kavak ağaçlarının gölgelerinin gerilerinde, kimi zaman mısır ve devasa ayçiçeklerinin yetiştirildiği bahçeleriyle köy evlerini andıran müstakil evlerin görülmesini önleyen çitlerle ayrılmış arsalara seyrek sepelek serpiştirilmiş dört, beş katlı evler... Henüz sona ermiş bir savaşın gözle görünür izlerini taşıyan kent ve kır böylece birbirine karışmış. Kendisine verilmiş başkent rolü ile

henüz terk edilmiş kırsal eğilimi arasında bocalayan bir kent.

...Yazın sokakta, çıplak ayaklarla, bez parçalarından ve yumak haline getirilmiş eski çoraplardan yaptıkları topların peşinde koşturarak sözüm ona, futbol oynayan, yere konulan iki taşın oluşturduğu kaleye gol atmaya çalışan çocuklar geliyor gözünün önüne... Taşlarla, sopalarla, sapanlarla, her zaman, her şeyi ezen, sokakları boşaltan sıcağın da etkisiyle kanla sonuçlanan sokak savaşına ara verdiklerinde... Sokaklarda yalnızca çocuklar ve o anda tesadüfen geçen, dağlar gibi yığılmış karpuzları taşıyan, sürücülerinin uzun kamçılarıyla açgözlülük eden ellere göz açtırmadıkları, dört nala koşturan boyun eğmiş koşum atları... Mıcırla kaplı şosenin üzerinde tıpkı kafatasları gibi patlayan karpuzlar... Ve kapısı serin bir karanlığa açılan, beyaz boyalı seyyar buzhanenin önündeki çılgın umut... Hani, satıcının, her durakta, sivri uçlu kazmasıyla çekerek bir hamlede omuzuna yüklendiği ve arabanın etrafını saran çocukların, onun güneşin altında buğular yayan uzun bir dikdörtgen kiriş şeklindeki bu buz kalıbını taşıdığını görünce adeta büyülenerek, aç kurt gibi saldırmak için adamı gölge gibi takip etmeleri... Belki bir iki parça kopar da alır, emeriz umudu... Perdeleri indirilerek sokaklarla ilişkisi kesilmiş, loş koridorlu evler: Yetişkinlerin bu cehennem sıcağında el ayak çekerek çocuklara bıraktıkları, kendilerine ait soğuk, taş ve mermer sığınaklar... Her şey onlara aitti, sokaklar, merdiven boşlukları bir yana, kavurucu yaz sıcaklarında bomboş kalan mahzenler, tavanaraları, avlular, bahçelerin tahta perdeleri... Duyguların renklendirdiği basit dünya... Yerin önünden kayıp gittiğini görmek amacıyla bacaklar katlanmış vaziyette yüzükoyun yatılarak çıkılan bir tahterevallinin renklendirdiği dünya... İçerisinde yer yer tehlikeli sivriltiler bulunan ağır toprak üzerinde, tozun tatlı yumuşaklığı içinde, merdivenlerin kaymak gibi düz ve serin taşları üzerinde yalınayak... Boş mide, bir duvardan, bir ağaçtan, tahta perdelerden atlarken, evlerin ön cephelerinde bodrumlara kömür boşaltmak amacıyla kaldırım düzeyinde açılmış kaydırağımsı dehlizlerden kayarken kamçılanan acıkma duygusu... Bu dehlizlerden, merdiven tırabzanlarına ata binermiş gibi binerek yüzüstü, katlardan aşağı son sürat kayarken duyulan mest edici baş dönmesi...

Duygulara dönük dünya, çocukluğun basit, yoğun, eksiksiz dünyası...

"Bir şey ister miydiniz?"

Uzak başkışlarla etrafına bakınıyor. Ona bu soruyu soran gri giysiler içinde bir adam. Onu ceketinin ucundan yakalıyor: "Eveet, isterim!.. Beni rahat bırakmanı!"

...Üst panosunda, her bir kanatta iki kalın cam bulunan som demirden yapılmış, yeşil boyalı giriş kapısını itiyor. Kapı ağır. Değdikçe çıplak ayaklarda son derece hoş bir duygu bırakan, mozaik kaplı zemine gömülmüş ızgara şeklinde bir çamurluk. Onun hemen önünde kaygan beyaz taştan yapılmış yaklaşık on basamaklı bir merdiven başlıyor; merdivenin kenarında siyah mermerden bir tırabzan yer almakta. Tırabzan öyle kaygan ki üstünden adeta bir kızak gibi hızla kayabiliyorlar... Basamakları tırmanıp zemini mozaik kaplı sahanlığa vardıklarında, burayı çevreleyen duvarlar başlarının hemen üstünden itibaren durup uzun uzun anlamını çözmeye uğraştıkları ve her gün farklı anlamlar verdikleri binlerce küçük dalgadan, tepeleri zamanın beyaz köpüğü şeklinde kırılmış kızıl yıldızlardan geçilmiyor. İnsanları direnişe çağıran kızıl yıldızlardan... Onlardan pek de büyük olmayan öteki çocuk-ların, görmüş, yaşamış olan kimselerin duvar yazıları... Sonra ahşaptan yapılmış kanatlı kapı. Üst kısmında çok sayıda küçük küçük buzlu cam kaplı bölmeleri var, bunların da her zaman mutlaka bir ikisi kırık olur. Bu kapı kanatlarına olanca güçleriyle asılıp menteşeleri oynatarak, yelpaze gibi hava akımı yaratarak gidip gelmeye başlıyorlar. Sonra karşıdaki merdivenden, değerli değiş tokuşların yapıldığı avluya iniliyor... Pişmiş topraktan yapılmış ya da cam bilyeler, gerçek hazineler. Küçük çikolata tabletlerinin içinden çıkan siyah beyaz futbolcu resimleri, önemli koleksiyonlar olan her marka jilet kılıfları... Toprak yerine tahtadan yapılmış bir tabla üzerine konmuş, kayganlaştırmak için üstlerini cilaladıkları palto düğmeleri... Top sahası olarak kullanılan bir tahtanın üzerine, futbolcu niyetine bu düğmeleri koyuyorlar; yuvarlak yüzlerine bir başka düğmeyle bastırarak hareket ettiriyorlar. Top olarak kullandıkları bir gömlek düğmesine vurarak tahtaya çakılmış iki çivi arasına şut çekiyorlar... Daha büyükler ise, önde bilyalı kocaman bir rulman üzerine monte edilmiş, gidonun aksında ve arkada daha

küçük kalibrelik iki rulman bulunan tahta arabalar yapıyorlardı. Üstüne, yüzü neredeyse yere değecek şekilde yüzükoyun uzanarak asfaltlanmış sarp yamaçlı sokaklarda kaydıkları arabalar... Ve merdiven daha aşağıya iniyordu, geceye doğru, yasak oyunların bir başka serin yerine mahzene doğru kıvrılıyordu... Yerler taş, demir, mermer, ahşap, gece ve gündüz, cam ve yankı, her zaman onların çığlıklarıyla, annelerinin, büyükannelerinin yemek vakitlerini, uyku vakitlerini haber veren seslenmeleriyle dolu... Neşelerin, korkuların, uzun yaz günlerinde, merdivenlerde her geçen gün biraz daha uzayan aydınlıkların günü. Yarım yamalak aydınlatılmış sokaklar, sevgiliyle ilk buluşmalarında olduğu gibi kaygı verici gizli köşeleri olan yerler...

"Özür dilerim, ama..."

Satıcı çekingen bir tavırla ona, elindekini bıraktırmaya çalışıyordu.

Beriki ilk kez olarak satıcının yüzüne baktı, onu bıraktı, kendisini beklemekte olan aynı uğurböceğini aldı.

"Şunu alıyorum" Satıcının peşi sıra kasaya doğru ilerliyor, yolda uzaktan kumandalı üç oyuncak alıp satıcıya uzatıyor: "Bunları da."

Beş dakika sonra, elinde uğurböceği ve üç oyuncağın bulunduğu iki kâğıt poşet, mağazadan çıkıyordu. Uğurböceğiyle iki oyuncağı birbirine karıştırmak istemediğinden ayrı paketlere koydurmuştu.

38 Gökyüzü tüm şiddetini kentin üzerine boşaltıverdi. Bu işkenceden birkaç metre ötede, ince bir cam tabakasının koruduğu bir mumun kararsız ışığı titreyip duruyordu.

Masaya oturmuş, parmakları dolmakaleme kenetlenmiş, yaşadığı zamanın peşinde, hafızasını yoklayarak kendisini oraya, artık bunu yapamaması gereken yere götürecek olan yolu arayarak, kâğıdın beyaz yüzeyinde hararetle yol alıyordu. Hayallerini, onların yoğunluğunu tanımlamaktan, onları teninden çıkarıp atmaktan, bedenini onlardan arıtmaktan aciz. Binlerce kez yinelenmiş bir mücadeleydi bu. Bir anı, bir yaşam dilimini aynen

yakalamak gibi çılgın ve giderek uzaklaşan bir umutla, kat edilen yolu doğrulayacak, bu yarışı sürdürmenin anlamsız zorunluluğunu bağışlayacak, kabul edilmesi mümkün olmayan bozgunlarla dolu bir mücadele. Bir saniye kendine mal edebilmek ve bu patlayan ışığın içinde doğan ve tüm bedenine yayılan, beraberinde, yaşadığı anda bile çoğu kez farkına varılmamış görüntüler, sesler, hatta kokular getiren sıcaklıkta yeniden yaşamak için günlerin bu hızlı akışından bir avuç yakalamaktı amacı. Bu güçlü ama anlık ışık ona mutlak bir huzur veriyor, yaşamla göbek bağını yeniden kuruyordu... Bu umut onu saatlerce orada tutmaya yetiyordu.

Yağmur, ona, ne kadar gelip geçici olursa olsun tek gerçeği, insan yaşamının sonsuz uzamında sınırlı bir koşu olan şu anı hatırlatmak istercesine camları dövüyordu. Boşuna. Soğuğa rağmen, harcadığı çaba nedeniyle kasılmış bedeninden terler boşanıyordu. Yararsız. Tıpkı bir çakalın yaralı bir hayvanın sıcak bağırsaklarını didiklemesi gibi, yaşamını parçalara ayırarak belleğini didik didik ediyor, adeta yamyamlara özgü bir şölen havasında, onları oraya –kendisi için hayatta kalmanın tek yolu, yaşadığı tek güvenceydi bu– sadistçe kâğıdın üzerine yayıyordu. Uzayıp giden mücadele gece devam etti. Daha sonra dışarıya, yağmurun altında arınmaya çıktı. O fırtınalı havada, zamanın boş uzamında yakalayabileceği en ufak ayrıntıyı bulmaya çalışarak, bir devam, bir varoluş nedeni, kendisinin dünyadaki yerini bulmaya çalışarak yağmurun altında dolaştı durdu.

Deneyim insanoğlunun tek kazanımıdır. Naylon torba elinde yağmurun altında yürürken, bu düşünce ona eşlik ediyor. Tüm yaşamı yenilenmiş bir dizi deneyimden, kolye yapmak üzere ipe geçirilmiş bir dizi inci gibi üst üste yığılmış duygular dizisinden başka bir şey değildi. Hiçbir zaman en son keşfiyle yetinmeyip sürekli olarak yeniyi bulma peşinde, tercih haklarının, durumların tüm çeşitlerini deneyerek, onları olanaklarının öteden beri görmezden geldiği aşırı sınırına iterek, hayatı tüm şekilleriyle yaşama dışında her türlü zorunluluktan kurtulmuştu. Ve eğer hayatında mantık diye bir şeyden, bu ileriye doğru yapılan koşudan söz edilebilirse, bu akşam işte onun mantıklı bir devamıydı.

Kurulamadığı yüzünde damla damla süzülen yağmurun altında sucuk gibi ıslanmış. Art arda patlayan mavi, beyaz flaşlarıyla, ge-

ceyi delen kasırgayı görmezden gelerek bir su birikintisi içinde yürüyor, çizmelerini, blucininin paçalarını sakınmadan sulara batırıyor. Böylece kendini, her şey gibi onun lehine olan fırtınaya, geceye bırakıveriyor.

* * *

Her şeyi plansız programsız yapan o, bu geceki çıkışını hazırlamıştı. Hatta buna verdiği önemi görmekten kaygıya kapılıyordu; acaba bu, kendisini zorla kabul ettirdiği gettodan çıkış için bir adım mı olacaktı? Yoksa, bir kez daha, gerçekleştirmeye hazırlandığı, hoşgörüyle karşıladığı bu toplumdan onu biraz daha uzaklaştıran bir sürgün mü?

Yıkandıktan, duşun altında her türlü duygu fazlalığından arındıktan sonra, temiz elbiseler giyinmek için sinek kaydı tıraş olmuştu. Cebinde ne kadar evrakı, ne kadar kişisel eşyası varsa hepsini masanın üzerine bırakıp, kâğıdı, dolmakalemi alıyor; duygularını ve bu geceki eylem öncesi güdülerini tanımlamak için bir tür anı yazmaya koyuluyor. Her türlü rahatsız edici düşünceden kurtulmuş olarak, ona yanaşmak için. Yatışınca, dolmakalemi bıraktı, kâğıdı katlayıp masanın üstüne koydu ve işe koyuldu.

Çantadan birçok dinamit lokumu çıkarıp masanın üzerine koydu, bunlardan ikisini ayırdı, ötekileri yeniden çantaya, çantayı da mutfağa koydu. Ateşleyecek olan uzaktan kumandalardan birini aldı. Kumandada değiştirmesi gereken hiçbir şey yoktu, pilleri gözden geçirdi. Sonra dinamit lokumlarıyla meşgul oldu, onları izolebantla birbirine tutturdu, pilleri aynı şekilde bağladı, daha sonra pillerle oyuncaklardan birinin dinamitlere tutturduğu reseptörü arasına bağlanmış iki kabloyu, aynı şekilde elektrik kablolarına bağlanmış bir patlayıcıda bir araya getirdi... Sakin sakin yaptığı bütün bu işler yarım saat sürdü. Geride, yapması gereken tek şey, hepsini bir avuç civata alacak büyüklükte bir teneke kutuya koymak kaldı. Arada en ufak bir boşluk olmaması ve taşıma sırasında hiçbir şeyin yerinden oynamaması için bir bez tepip kutuyu kapattı, kapağını bantla yapıştırdı. Kutuyu bir naylon torbaya koydu. Kumanda kutusunu, hiç giymediği, ama bu akşam için meşin ceketinden çok daha pratik ve çok daha genel bir giysi olan dizlerine

kadar inen yağmurluğunun cebine attı.

Torba koltuğunda, fırtınalı havada dışarı çıkıyor. Yağmurluğunun yakasını kaldırıp omuzlarını içine çekiyor, sokağa çıkmış bir insan havasına bürünerek kararlı adımlarla yürümeye koyuluyor. Yolda, hazırlık sırasında kullandığı lastik eldivenlerini çıkarıp bir çöp sepetine atıyor. Koltuğunun altında bombayla, ne halt etmekte olduğunu sorabilecek birileriyle karşılaşma riski bulunan sokaklara dalmadan, hemen hemen gelişigüzel yürüyordu. Kime zarar vermek istediğini biliyordu, fakat bu işi nasıl yapacaktı? Doğaçlama yapma olanaklarını ve başarı şansını sınırlayan dar bir hedef belirleme yolunu tercih etmektense, bir tür kumarı tercih ederek bu işi tesadüfe bırakmıştı.

Arabalar, ıslak asfaltın üzerinden, bir lastik çıtırtısı içerisinde, etrafa sular sıçratarak, tıpkı geceleyin bir denizde sürat motorlarının yaptığı gibi devasa ışık yüzeyleri yansıtarak geçiyordu. Duruyor, arka far ışıklarının düzensiz asfaltta çizdikleri, gecenin içinde rüzgârın sildiği kırmızı çizgilere, kentin üzerindeki fırtınanın bu ışık gösterisine bakıyor. Yoldan geçen, hepsi de bir an önce başını sokacağı bir barınak ve elinde olmadan kendilerinin de katıldıkları bu gösteriden bir çıkış yolu bulma kaygısıyla hızlı adımlarla yürüyen tek tük yayaların yollarını değiştirmelerine meydan vermemek için yeniden yürümeye koyuluyor. Davranışıyla aynasızların dikkatini çekmemesi gerekiyor. Bu arada zaman da lehineydi. Dahası, polisler ıslanmaktan hoşlanmıyorlardı ve böylesi bir gecede pek öyle meraklı olmuyorlardı. Bununla birlikte başarmak için onlara ihtiyacı vardı ve bu işi nasıl kotaracağını şu an için bilemiyordu.

Aniden yönünü değiştirdi. Düşüncesini değiştirmiş değildi. "Duruma göre karar vermeden hiçbir şey yapılmaz..." Hesaplarını düzene koymanın yolu burada yatıyordu, bir sokak boyunca. Hatta o kadar bile değil. Gümbür gümbür gürleyen gökyüzünün himayesinde, biraz önce kıyısı boyunca yürüdüğü bulvarı kat etti.

Mağaza, geldiği tek yönlü yola dik ev topluluğunun ortasında yer almaktaydı. İşte bu sokağın alt tarafında konuşlanmayı düşünüyordu. Hiç sinirli olmadığını kavrıyor, bu onu şaşırtıyor. Fakat bütün bunlar onun için yeni olduğundan hiçbir kıyaslama durumu söz konusu değildi; şu halde ortada tasalanması için hiçbir

neden yoktu. Mağazanın girişi bir tür yüklük gibi içerlek bir yer, bu da, patlamayı, sokak tarafına çevirerek daha etkili kılacak. Paketi camlı kapının önünde bir köşeye bırakırken düşündüğü bu. Sonra camı kıracak ağır bir şey bulmak üzere uzaklaşıyor. Bakışlarıyla kaldırım boyunca çöp sepetlerini gözden geçiriyor, eski bir ütünün önünde duruyor, bir kâğıdı avuçluyor, sonra da ütüyü; mağazaya doğru dönüyor ve ütüyü vitrine fırlatıveriyor, cam kırılmıyor, çatlıyor, ama alarmı başlatmaya yetiyor.

Görünme olasılığı karşısında üzerindeki kuşkuları dağıtmak amacıyla su birikintilerinden sakınan bir insan pozlarında, küçük sıçramalarla bulvarı kat ediyor. Arkasından fırtınanın uğultusuna karışan alarm sesi, rüzgârın etkisiyle dalga dalga geliyor ve bir sakinlik içerisinde mekâna yayılıyor. Issız bulvarda. Sokağın başına geliyor, köşeyi dönüyor, duruyor, sırtını duvara veriyor. Bulvarın derinliğini, mağazanın bulunduğu tarafı görebilecek şekilde hedeften yüz metre kadar ötede bulunuyor.

Bir ses ve ışık dekorunda kavga; ve orada, bunun yeni bir oyuna, ölüm oyununa dönüşmesi için onun bir oyuncağın düğmesine basmasını bekleyen gerçek bir bomba. Yoldan geçenleri yaralamamak ya da öldürmemek için elinden geleni yapacak. Her neyse, orada bulunuş nedeni bombayı patlatmak, kısacası karar vermek... "Ya patlamazsa?" Bu düşünce ilk kez olarak aklından geçiyor –elde ya da arabada giderken yolda patlayıverme gibi bir kaza olasılığını göz önünde bulundurmamıştı–, paniğe kapıldı, olanca gücüyle bundan kurtulmaya çalıştı, böylesi bir sonu, durum ve koşullara bağlı bir bozgunu asla kabullenemezdi. "Çok boktan olurdu." Ne olursa olsun, biraz şansının biraz da bir telefon görüşmesine oranla daha anonim bir olay olan siren sesinin yardımıyla birazdan her şey ortaya çıkacaktı. "Ve onları görmek istiyorum..." Islak eliyle cebinden bir sigara çekip yakıyor, bir nefes çekiyor, yanar ucu çukurlaştırdığı avucunda tutuyor. Öteki üç cebinde, kumandaların üstünde bekliyor.

Yalnız. Hayır, değil... Bombasıyla.

Sırtında sırılsıklam suya kesmiş, vıcık vıcık üzerine yapışan yağmurluğuyla orada bir sokağın köşesinde, ayakta dikiliyor, birazdan insanların terörist diye adlandırdığı biri olmak üzere. Her durumda bunu umut ediyor. Sonuçta, son adımı atmış olacak, bu

işin en zor yanı, ama bir o kadar basit. İstemek, özellikle de yapma HAKKINA sahip olduğuna inanmak yeter. "Çünkü bir hak söz konusu! Nasıl ki onların bizler üzerinde yaşam ve ölüm hakları varsa, bizim de onlar üzerinde aynı haklarımız olacaktır." Bu düşünceye ve bu kadar basit olan bir şeyi onlara açıklaması durumunda, kendisine nasıl surat asacaklarını düşününce gülümsedi... Kendi davranışını, kendi reddini, kendi mücadelesini seçme hakkı... Kendi hayatı gibi kendi ölümünü seçme hakkı... Fakat o ölmeye hazır değildi, henüz sırası değildi, kesin bir şekilde dövüşmeden ölmek istemiyordu. O heriflerin sorumluluklarını üstlenmelerinin, hayatta her şeyin bir bedeli olduğunu bilmelerinin vakti gelmişti artık. Bu akşam, hesap sormaya, başlattıkları oyunun iki kişiyle oynandığını göstermeye; kendini güçlü sananların her zaman yaptıkları gibi daima unuttukları şeyi, onlara kanın yalnızca tek taraftan akmadığını, kanlarının akmasını istemeyenlere kan akıtmamaları gerektiğini öğretmeye gelmişti.

Siren sesi bir türlü yanıt alamadığı tekdüze çağrısını yinelerken sigara tükendi. Bulvara ve hızla geçen seyrek arabalara bakıyordu... Sssşşşuuuuu... O sırada kendi yönünde bulvarı yeniden çıkarken bir polis arabası görüyor. Kol gemisi edasıyla gidişinden onu tanıyor, tepesinde anteniyle ve içindeki üç erkekle, onun mağaza hizasına geldiğini görüyor, girişteki içerlek yerin önünde durduğunu görüyor... Çifte şeritte.

Kaldırım kenarındaki kapılar açılıyor. İki adam iniyor. Kapıları açık bırakıyorlar. Biri direksiyon başında kalıyor. Bina cephesine ve yöreye bakan iki adamın kararsız hareketleri. Sonra hasarı fark edip o tarafa yöneliyorlar...

Cebinden küçük kutuyu çıkarıyor, sol elinde tutuyor, çeneleri kenetli, kontağı temas ettiriyor, kısa soluklanma... İki adam, orada, binanın içerlek yerinde gözden kayboluyor... Bulvardan görülmeyecek şekilde geri çekiliyor, dengesini kaybetmemek için var gücüyle duvara yapışıyor, soluğunu kesiyor, olanca bedeni butona doğru geriliyor... Gözlerini yumuyor ve hızlı bir el hareketiyle, butona basıyor... Kalbi neredeyse boğazından fırlayacak. Bir an her şey duruyor... Sessiz, havaya asılı... Sonra patlama... Her şeyi örtüyor... Ardından tam bir sessizlik, bu sessizliğin içinde kırılıp yere düşen cam parçalarının şangırtısı duyuluyor. Gerçek anlamıyla tiz

bir şangırtı halinde... Metal parçalarının asfaltın üzerinde çıkardığı tangırtılar, kaporta parçaları... Ve birkaç ağır metalin çıkardığı bas sesler... Beton... Sessizlik ve yağmurun düzenli ritmi yeniden başlıyor. Kasırga tam anlamıyla yeniden geliyor. Bu farklı bir sessizlik.

Duvardan ayrılıyor, kutuyu yeniden cebine koyuyor ve sırtını döndüğü bulvara şöyle bir göz atmadan, evlerin cephelerine sürtünürcesine daracık sokağa dalıyor. Çok yakından, gecede erimek için, çabucak sokağı geldiği yönde kat ediyor, yeterince hızlı olmasa da... Ama koşma gibi bir çılgınlığa da kalkışmadan. "Mesafe koymak... Tam yoldan geçen herhangi biriymiş gibi görünecek kadar... Bir on metre kadar daha... Lanet sokak, ne kadar uzunmuş meğer!..."

Yağmur, adımlarının önünde, izlerini silerek, gidişini hızlandırarak onu içine alıyordu. Gökyüzündeki patlama onu irkiltiyor. Sokağın sonuna geldiğinde, sağa sapıyor, sonra solda bir başka sokağa, mantıklı bir güzergâh, büyük caddeleri izlemekten kaçınıyor; içinde gerginliğin yükseldiğini hissediyor, ama hâlâ geri dönmeye yanaşmıyor. Birden bir çöp kutusunun dibinde duruyor, kapağı kaldırıyor, birkaç çöpün yerini değiştirip kutuyu oraya bırakıyor, kapağı örtüyor ve yeni baştan yola koyuluyor. Elden geldiğince çabuk dönmeye, gevşemeye, sokaklarda her zaman hazır bulunan tehlikeden uzak, geri çekilmeye, başarısının tadını çıkarmaya can atıyor.

Bir kavşağa çıkıp orayı kat ediyor, gecenin derinliğinde çeşitli yönlerden aynı anda gelmekte olan siren sesleri duyuluyor. Yüzünde soğuk bir gülümseme beliriyor. Duruyor ve demin yenilgiye uğrattığı kimselere duyduğu tiksintiyi, biraz önce terk ettiği mahalleyi dolduran siren seslerinin getirebileceği tehlikeye duyduğu tiksintiyi vurgulamak amacıyla işiyor. Geride bıraktığı sahneyi gözünün önüne getiriyor.

Ne var ki memnuniyet birden yerini kuşkuya bırakıyor. Bir hata işlediği, öcünü almak istediği kimse kadar suçsuz insanlara saldırdığı gibisinden bir kuşkuya kapılıyor. Ayrıma karşı iki taraftan saldırıya geçmişti. ÖTEKİNE

"Bok!" diye yüksek sesle küfrediyor. "Her şey sil yeni baştan."

* * *

Pabucun tabanındaki delik düşündüğünden daha önemli olmalıydı. Sağ ayağı ıslanmıştı, yapış yapış çorabı ayakkabının astar derisiyle bütünleşiyordu. Her adımda çizmesinin tabanı suyu emiyordu. Yağmurda biraz daha fazla kalırsa taban köselesi tümüyle sırılsıklam olurdu ve bir kez kurudu mu, çizme tahta gibi sertleşirdi. O zaman hapı yuttu demekti.

Çizmelerini seviyordu. Altı yıldır gece gündüz aynı çizmeleri giyiyordu, onları topu topu birkaç kez cilalamıştı! Ekstra kalite deriden yapılmıştı, bir zaman koymuştu, hemen hemen bir yıl, giyilmez hale gelmesi için... Dostu, bir Meksika gezisinden döndüğünde getirmişti, yirmi dolardan daha az bir paraya satın almıştı ha! "Hiçbir Amerikan çizmesi bir Meksika çizmesinin yanında beş para etmez... Bu arada *Jaca* ya da 7 *Leguas* çizmelerinin yanında da çoğu Meksika çizmesinin esamesi bile okunmaz... Burada bulmak mümkün değil bunları... Ve ben onların mahvolmalarına göz yumuyorum!"

Su çeke çeke ne gibi zarar gördüğünü anlamak için parmağıyla kontrol ediyor, çizmelerini ayağından çıkarıp yolun kalan bölümünü ayakkabısız yürümeyi arzuluyor, kararsız kalıyor. Sonunda çizmelerini çıkarıyor. Geçmekte olan bir taksiye uzaktan sesleniyor, taksi durmuyor; beriki, yağmurun altında yürümeye devam ediyor. Gidip sığınmayı düşündüğü geçici bir barınak yönünde yol alıyor, kısa aralıklarla oraya buraya sığınarak ilerliyor. İyimser bir insan o.

39 Gece. Zip'in evinde. Dışarıda yağmur yağıyor. Vinnie, Zip ile birlikte yatak odasında. Müzik çalıyor, sigara içiyorlar. Kapının zili çalıyor. Hiçbiri yerinden kıpırdamıyor. Albert'in, çekildiği bitişikteki odadan –gitgide insanlardan kaçıyor, birkaç gündür uyuşturucuyu da aynı şekilde kıyı bucak gizlenerek alıyordu– çıkıp kapıyı açmaya gittiğini duyuyorlar. Koridorda çizme sesleri, odasına dönen Albert'in ayak sesi duyuluyor ve onların bulundukları odanın kapısı açılıp karşılarına, sırılsıklam ıslanmış JP dikiliveriyor.

"Selam!"

JP, meşin ceketini çıkarırken, Vinnie ve Zip hiç ses etmeden bir işaretle selamına karşılık veriyorlar.

Bir minderin üzerine yerleşip de rahata erince, Zip ona nargileyi uzatıyor.

JP nargileyi alıp nefesinin var gücüyle çekiyor: "Fuvvvvvvvvvvvvv... Oh be, iyi geldi!" diyor.

* * *

...Kızlar etek giydiklerinde daha güzeldir... Pantolon siluetten başka bir şey vermez... Ama cilt, kaslar... Bir blucinin içinde bütün bunlar kaybolur. Bir cildi görmeyi, bakışlarımla ona dokunmayı severim... Ve onun harika bir cildi var... Bu etek ona çok yakışıyor... FBI TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜLER, DİYORUM.. İyi cins siyah Afgan afyonu, tadı çok güzel, dumanı hafif... Gözler yarı kapalı... KİMİN TARAFINDAN MI?... JP, o da aynı şekilde heyecanlanmış gibi görünen Zip ile konuşurken, el kol hareketleri yapıyor... *NEVER SAW A WOMEN SO ALONE*... Plak değiştireceğim... Hep aynı şeyler dinleniyor... AŞIRI DOZ SÖZ KONUSU OLDUĞUNDA HER ŞEY KAMUFLE EDİLEBİLİR... MORRISON UYUŞTURUCU KULLANMIYORDU... Sahi, baksana, tam da onun plağı çalıyor... Onu dinlemiyorlar bile ve şuna baksana hâlâ konuşuyor... Niçin kafayı buluyor, anlamıyorum... HENDRIX DE ÖLDÜRÜLDÜ... BUNU ŞEY DİYE SÖYLÜYORSUN.. Öldürüldü, öldürüldü, gayet mümkün... ee o zaman... Sahi onda bir Vince Taylor plağı var... Harika... Hay allah ben adam akıllı kafayı buldum... Deliği bulamıyorum he, he... ROCK SAHNEDE DEĞİL Mİ?... Neden kız da onunla birlikte sabukluyor... HAYIR DOSTUM, O SOKAKTA... BURADA... Bu söylendi... Bravo Zip... Ah, bacakları germek güzel... Şu işeme arzularından biri... Fakat bir süreliğine kendini tutmak iyi... ÇILDIRASIYA SEVME BU... Baksana onun da idolleri olduğunu bilmiyordum doğrusu... hahahaaa... SEN HENDRIX'İ SEVMEZSİN!... Bak, Vince'in söylediği şarkıyı dinleyin... Hem o güçsüz değil... Onun konserlerinde, herifler her şeyi kırıyorlardı... Yoksa rock bu muydu?... SİZ, KIZLAR... AH HAYIR... Haha, Zip kızıyor!... Bu yaptığı haksızlık, aklından onları

düzmeye çalışıyor... Ne kadar Fransız usulü bir şey, hahahaaa... Beynin istimnası yoluyla elde etme... haha... kahrolası JP. SİZ HERİFLER DEMİYORUM BAZI HERİFLER İÇİN HAKSIZLIK OLUR!.. O kızı becermeliyim... Öfkelendiğinde çok tahrik edici oluyor... Sahi, demin onu bitirdim... SAHNE ROCK'I... TIPKI TELEVİZYON YA DA... SİNEMA GİBİ!... YALAN... ENAYİLERE PRİM.. Bir kızın onun çenesini kapattığını görmek güzel şey... Üstelik kız haklı... O, kızı görmüyor... Sabuklamasında bile onu görmüyor... Ne diyordum... o, kızı görmüyor... Bacaklarına bakıyor, bir defalığına bakıyor... orada... SANA DİYORUM Kİ ÖLDÜRDÜLER... Eğer plağı ben değişmezsem, onlar da değişmez... *YOU ARE TALKING ABOUT YOUR WOMAN... I WISH YOU COULD SEE MINE!..** Öte yandan şey... ölüme davetiye çıkarmak zorunda... Sanki Hedges yetmiyormuş gibi... ONLARIN DEDİKLERİ GİBİ STAMMHEIM İNTİHARLARININ CİNAYETİ ÇOK DAHA İĞRENÇ.. Baksana ben kızın bununla ilgilendiğini bilmiyordum... Tanrı'nın cezası kız, Zip... Albert'e kim bilir ne yaptı ki, çocuk böyle deliler gibi tek başına kokain alıyor... İLERLEME DURDURULMAZ... BİRLİKTE GİDEN ENAYİLİK DE ÖYLE.. Döndüğünden bu yana öyle görünmüyor... Kız havalara giriyor... eh evet, o bir kadın... Unutma, bunu unutma... Bir kadın her zaman çekiciliğinin bilincindedir... Zip gibi bir kız...

"Sahi, içmek ister misin?" Vinnie nargileyi ona uzatıyor. Zip alıyor, çıkabilecek tartışmadan kurtulmanın rahatlığıyla Vinnie'ye gülümsüyor.

"Bir şey biliyor musun?" diye başlıyor JP, ona dönerek.

"Hayır bilmiyorum, ayrıca bilmek de istemiyorum!" diye sözü ağzına tıkıyor Vinnie. "Şimdi uslu çocuk ol ve sus, hahaaa... Hiç değilse bir dakikalığına!"

Zip kendini nargiye kaptırmıştı, bacak bacak üstüne atmış, bacakları yanda ikiye katlanmıştı. Vinnie ağır bir bakışla onu kuşatıyor. Dudakları yarı aralık.

"Bakayım Albert ne yapıyor." JP kalkıyor ve oradan ayrılıyor. Belki de kendine bir dinleyici bulma peşinde.

"İçimi güzelmiş." Vinnie, bir el hareketiyle onaylıyor. Kendisine sunulan nargileyi alıyor.

---

* "Kadınından söz ediyorsun... Benimkini görebilmeni isterdim!.." (ç.n.)

Kapı açılıyor ve JP görünüyor. Şaşırmış hali onları güldürüyor.

"Kimseyi görmek istemediğini söyledi," diyor ve kararsız bir şekilde ayakta dikiliyor.

Vinnie sırtını yatağa verip oturmuş, bacaklarında vücudunun sıcaklığını hissettiği Zip de yanında, sırtını ona yaslamış, kızın esrar kokusuna karışmış kokusu ona hâlâ ayakta olan JP'nin varlığını unutturuyor.

"Otursana!" diyor Zip.

JP, bir süre kararsız kaldıktan sonra dediğini yapıp oturuyor.

"Hâlâ kalıyor musun?" diye soruyor Vinnie'ye.

"Senden biraz önce geldim... Hem acelem yok."

"Hey millet, asidim var, ister misiniz?"

"Ben istemem." JP'ye bakıyor. Aklınca onun da kendisine bakacağını umuyor. Gelgelelim JP başka yerde gibi, aklı bir şeye takılı.

Yağmur hâlâ yağıyordu, bitmek tükenmek bilmeyen gücüyle kente egemen oluyordu. JP, ikilemini çözmüşe benziyordu. Birden ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?"

"Evet... Birazdan dönerim... Fazla kafayı buldum."

Vinnie onu kapıya kadar geçirmek üzere ayağa kalkıyor. JP meşin ceketi kolunda, önde duruveriyor: "Umarım hikâyelerimle gecenizi berbat etmedim" diye alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Düşüncelerinden kurtulmuş olan Vinnie de ona gülümsüyor:

"Aldırma... Birazdan Zip ile gecenin tadını çıkarırım, hem de eni konu... Görüşürüz."

JP'nin arkasından kapıyı kapatıyor ve yatağın üzerine uzanmış olan Zip'in yanına gidiyor. Yere oturuyor, sarmayı bitirmediği esrarlı sigarayı alıyor, Zip'in kokusunu, sıcaklığını, bacaklarını, kaymak gibi pürüzsüz, şeffaf cildini elinin altında buluyor... Acele etmiyor, sigarayı yakıyor.

"Demin eğlence toplumunda idollerden falan söz ediyordunuz, ha? Ben bir idol tanıyorum... Hani şu, burnundan tut da teninin rengine kadar her şeyi sahte, kol-bacak hareketleri bir kuklanınkinden farksız olan Siyah*..." Kendi kendine yavaşça gülüyor.

Zip, ayağıyla onun omzunu okşuyor, yavaş yavaş boynuna

* Mickel Jackson ima ediliyor. (ç.n.)

çıkıyor, yanağına dokunuyor, usulca ağzına doğru kayıyor, tırnağı derisine dayalı... Deri yumuşak ve sıcak, oje sert ve soğuk... Arkasını dönüyor, dilinin ucuyla, az sonra geri gelip kendini sunacak olan kızın ayağını geri çekerek ve gülerek reddettiği teması arıyor...

Dizlerini göğsüne çekiyor, uyluklarına yapışan ayakları, tıraş olmuş, açık, kanın ritmine uygun olarak seğiren cinsel organı üzerine bastırıyor...

Üstünden bir nefes üflüyor, yarığın üstünden beyaz bulutların yayıldığını, ağır ağır dağıldığını, bir sisin ardından yarığın ortaya çıktığını gözlemliyor... Okyanusun derinliğinden, onu çeken, hipnotize eden evren... Şekillerinin büyüsüyle, önünde gelişen ve her kadın cinsel organı gördüğünde olduğu gibi ilk kez keşfettiği yanardöner renkler... Ağzını bu misafirperver sıcaklığa yaklaştırıyor, dilinin ucuyla önce dudakları arıyor, sonra yanların içine kayıyor... Yarıkta, şişen klitoris başına doğru yeniden çıkıyor... ona kilitleniyor...

* * *

Daha sokağın sonuna ulaşmadan Zip'ten biraz uyuşturucu istemeyi unuttuğunu düşünüyor. Onları rahatsız etmek istemediği için ister istemez gitmekten vazgeçiyor, her şeyi uzak bir yarın akşama bırakarak gecede devam ediyor. Evinde onu bekleyen günlüğünü düşünüyor. Adımlarını hızlandırıyor, biraz önce onu mahveden konuşmadaydı aklı. Zip'e kızıyordu, çünkü onu arzuluyordu, ama kıza nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. Kendini tamamen düşüncelere kaptırmış bir halde, yağmuru, kafayı bulmuş olduğunu unutarak sokağı geçiyor. Bir tür rahatlıyor.

Yağmur onu kendine getiriyor, ayrıca yoruyor da. Onu kentte olduğu kadar uyuşturucuda da tutan düşüncelerine dalıyor; uzak değil, birkaç metre daha var, birkaç dakika, bir gayret, orada, sokağın köşesinde virajdan sonra, bu bulvar ve içerisinde tuğladan sessiz, hantal binaların yer aldığı avlunun parmaklıklarını fark ediyor. Uyumakta olan binalar. Aldığı yol, biter bitmez ona kısa görünüyor, o, bu sokaktan uzak, tüm sokaklardan uzak, bu gece için...

Squatt'ta* başını soktuğu barınağın yaşam koşullarını, karanlık ve soğuk gerçeğini unutarak, ortalığı aydınlatması umuduyla düğmeyi çeviriyor. Günlüğüyle oyalanmamaya karar veriyor, günlüğü alıp montunun koynuna atıyor, kapıya geliyor... Cebinde yüzlük banknotların verdiği güven, yeni baştan biraz önce binbir zorlukla tırmandığı merdivenleri düşünmeden bitkin bir şekilde iniyor. Yapacağı tek şey başka yere gitmek, sadece bu.

Biraz öncesine oranla daha da soğumuş sokaktaki yürüyüşü yeniden başlıyor. İşareti üzerine mucize kabilinden duran bir taksi buluyor. Direksiyonda genç bir adam.

"Renaissance oteli... Fossés Saint-Germain sokağında."

"He, he, demek orası... Azir bile yeniden dirilemezdi orada." Onu oraya bırakan şoförün yol boyunca tek söylediği bu oldu, onun hali vakti biraz daha iyiydi.

Üstü başı sırılsıklam, yegâne eşyası koltuğunun altındaki günlüğüyle, lobide, yol boyunca hırsından cebinde buruşturup durduğu yüzlük banknotu uzatarak, fiyatını pahalı bulduğu bir otel odasının, bu gibi yerlerde sıklıkla yapılageldiği gibi peşin ödemeli konaklama için pazarlığını yaparken, para olsun olmasın insanın alışkanlıklarından kolay vazgeçmesinin, hatta çekip gitmesinin zor olduğunu düşünüyordu. Parasının üstünü alıyor, anahtarı kapıp odasına çıkıyor.

Oda, sarı renkte çizgili bir banyo havlusunu andıran örtüsü bulunan bir yatak, sarımsı renkte ahşap bir masa, kestane rengi bir sandalye, dış tarafında yatağın görüntüsünün yansıdığı bir ayna bulunan bir dolap –eğlenceli buluyor bunu–, önü perdeyle kapatılan içerlek bir yerde bir lavabo ve bir bide. Herkesin kullandığı bir bidede kıçını yıkamak, hem de böylesi bir yerde, ona çok tiksinti verici geliyordu.

Günlüğü yatağın üzerine bırakıyor, sayfasını açıyor, ceketini çıkarıyor, kuruması için yayarak yatağın üzerine bırakıyor ve fazla ara vermeden masaya yerleşiyor, tükenmez kalemini alıp gecenin bilançosunu çıkarmaya başlıyor. Özenli, düzenli bir yazıyla, her sözcüğe, her deyime ağırlık vererek, aceleye getirmeden, zamanı hovardaca kullanarak yazıyordu. Yandaki odadan tartışma

* Uyuşturucu müptelaları, dilenciler, serserilerin kaldıkları terk edilmiş harap yapılar. (ç.n.)

çığlıkları geliyordu. Yalnızlığından memnundu, tamamen günlüğe gömüldü.

Dışarıda yağmur dinmemişti ve gecenin sakinliğinde, bir duvar saatinin dördü vurduğu duyuluyordu.

* * *

Yatağın üzerine yüz yüze uzanmışlardı, karanlık ve sessiz ortamda Vinnie, olup bitenleri, tıpkı bir filmde geçen şeylermiş gibi herhangi bir yorumda bulunmadan düşünüyordu.

Zip daha çabuk davranıyor:

"Ne düşünüyorsun?"

Vinnie ses etmiyor, kızın uçları diri göğüslerini okşuyor.

"Hiçbir şey."

İçinde arzunun kabardığını hissediyor. Hani şu her şeyi silip götüren arzu, onun her türlü sorundan, dünyadan, yabancı bir gazetenin gerçeğinden kaçmasını sağlıyor.

"Hiçbir şey," diye yineliyor.

Zip'i yavaş yavaş okşuyor, kız, arzulanmaktan mutlu, kendi arzusunu doyurmuş, adeta kendinden geçiyor.

40 Kendini yeniden bu odada bulmak onun için bir şok oldu. Gözü pencereden gelen ışığa alışmaya başladığı anda, çevrenin çirkinliği suratına kamçı gibi iniyor: Başta yer yer yırtılmış, ne olduğu belirsiz lekelerden geçilmeyen duvar kâğıtlarının rengi. Ardından halının kiri. Öyle kirlenmiş ki siyah muşambadan farksız!

Yataktan fırladı, çıkardığına çıkaracağına bin pişman olduğu pantolonunu paçalarını elden geldiğince yere değdirmemeye çalışarak çabucak bacağına geçirdi, ardından gömleğini, çorapları ve çizmeleri giyindi ve sonunda resepsiyonun zilini çalıp yukarıya, odasına bayat olmadığını umduğu bir fincan kahve çıkarmalarını istedi. Sokağa çıkmadan önce ağzının acılığını gidermek için sıcak bir şeyler içmesi gerekiyordu. Bir göz atışta, lavaboda havlu da, sa-

bun da olmadığını gördü. Ne olursa olsun, burada yıkanmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Sadece boğazının pasını silecek bir şey içsin yeterdi. Ne yapacağını daha sonra düşünürdü.

Oda hizmetine bakan kadın, istediği kahveyi ve bir kruvasan çörek getirip masanın üzerine koyuyor. Odayı boşaltıp boşaltmayacağını soruyor, boşaltacağı yanıtını alıyor.

"O zaman en geç saat on ikide boşaltmak gerekiyor" diyor ve tam kapıya ulaştığında: "Başka bir şey ister miydiniz?" diye soruyor.

Bu soru karşısında şaşırıyor –bu otelin sunabileceği daha başka bir şey olabileceğini düşünemiyordu–, güne dünkü haberlerle başlamak istediğinden, sabah gazetesi isteyip istememekte kararsız kalıyor. Kadın az sonra sabah gazetesiyle çıkageliyor. Bir yandan da gazetenin okunmuş olduğunu belirtmeyi unutmuyor. Genç adam kadına bakıyor; dikkat çeken herhangi bir yanı olup olmadığını kontrol ediyor, hiçbir özellik bulamıyor ve sorunu tam olarak çözemediği için biraz üzülerek gittiğini görüyor. Kafasını bu duyguya takmak istemediğinden telefonu kapıp Zip'in numarasını çeviriyor, yanıt alamıyor, sonra Vinnie'nin numarasını çeviriyor sonuç aynı. Öfkeyle kapatıyor.

Pencereden güneş giriyor ve berrak, masmavi gökyüzünün bir parçası görünüyor. Gününü bir şekilde değerlendirebileceğini, değerlendirmek zorunda olduğunu düşünüyor. Örneğin Vinnie'ye birlikte uyuşturucu almayı önerebilir. İyi ama bunun için, önce onu bulması gerekiyor.

Gazete okumaya, kendininkinden çok daha aptal, ama ona bu sabahki durumunu unutturan bir dünyaya dönüyor. Yoksunluklar ve tüm curcunayı, özellikle suikastla ve biri ağır olmak üzere yaralanan üç polisle ilgili yazıyı, her ayrıntıyı tadını çıkara çıkara, sonrasını kafasında canlandırarak okuyunca, bu gibi şeylerin her gün olmadığına hayıflanıyor.

* * *

Banyo aynasındaki mavi dudak boyasıyla yazılmış not NICE TO FUCK YOU ANY TIME* ve altındaki dudak izleri, LOVE ZIP.**

* "SENİNLE DÜZÜŞMEK HER ZAMAN GÜZEL." (ç.n.)
** "SEVGİLER, ZIP." (ç.n.)

Harflerin arasından yüzüne bakıyor, kendi kendine gülümsüyor, yüzüne soğuk su serpiyor, elinin tersiyle kuruluyor, alnında birkaç damla bırakarak Zip ile birlikte kaldıkları odaya geliyor, gocuğunu alıyor, kendisi de bir not bıraksın mı, bırakmasın mı, kararsız kalıyor. Hiçbir şey yapmıyor. Albert'in kaldığı odanın kapısı önünde de aynı şekilde kararsız kalıyor, sonra hızlı adımlarla koridora dalıyor, Zip'in birazdan döneceğini, Albert'in ise kapalı kalmaya aldırmadığını, çünkü büyük olasılıkla uyumakta olduğunu düşünüyor. Aşağıda park ettiği arabasına biniyor, güneşe bakıyor ve evine dönmek üzere arabayı sürüyor. Başka bir şey yapmak için vakit çok erken.

Yolda, İsviçre'ye giden Nicki ile ilgili bir düşünce takılıyor aklına. Onunla gitse iyi mi olurdu acaba? Sonra aynı anda her şeyi yapmayacağını düşünüyor. Nicki'nin iyi ya da kötü tüm olayları, üzerinde durmadan, kafa yorma tuzağına düşmeden kolayca geride bırakabilmesine hayran kalıyor. Daha sonra JP'yi düşünüyor. Nicki ile taban tabana zıt bir insan. Her şeyi çözümler, bu yüzden apışıp kalır, olduğu yerde dönenip durur. "Sonuçta nasıl başarıyor, merak ediyorum." Onu sevgiyle anıyor, çünkü onun pek oturmamış dengeci yanını seviyor ve bu özelliğini eğlenceli buluyor. Düşüncelerinin geri kalanı, yüklü öğle sonrası trafiğinde daldan dala sıçrıyor.

* * *

Günlüğü koltuğunun altında, odayı gözden geçiriyor, bir şey unutup unutmadığına bakıyor, kapıyı yavaşça kapatıyor, anahtarı kapının üstünde bırakıyor. Öğleden önce. Saate gereksinimi yoktu. Saati yaklaşık on dakika yanılma payıyla biliyordu. Kafasındaki saat aralıksız tıklayıp duruyordu... TİK... TİK... TİK... Hay aksi, bir esrarlı sigara yaksa ne iyi olacaktı!... Bu TİK, TİK, TİK, TİK'leri kesip atsa, vaktin geçtiğini DUYMAZ olsa, ne güzel olurdu ya!... Bir gecelik para daha ödeyip birkaç saat daha kalabilirdi. Ama günün ışığında, odası çok iticiydi... TİK, TİK, TİK... Asansöre binmiyor, koridorda merdivene doğru yürüyor, iniyor ve kendini sokakta buluyor.

Kafası bulanık, plastik kapaklı defter koltuğunun altında,

yürümeye koyuluyor. Görmeden geçtiği, yabancısı olmadığı bu sokaklarda taşıması daha da ağırlaşan bu defterin ağırlığını ve varlığını hissediyor. Sokakları görmediği gibi kendini de görmüyor artık. Bazen şu anda yürümekte olduğu bu sokaklarda bile peşini bırakmayan bu defterin sayfalarında okuduğu olayların içerisinde buluyor kendini. İç karartıcı monoloğuna dalmış, gelişigüzel yürürken, hiç hesapta yokken, Vinnie'nin evine doğru yöneliyor. Bunu çok sonraları, arkadaşının oturduğu sokağın başına geldiğinde kavrıyor ya da kabulleniyor. Köşedeki kahvede, bir şeyler içmek, özellikle de onu görmeden önce kendisine bir tavır vermek için duruyor. Kendini, buraya tesadüfen geldiğine inandırmalıydı. Biriyle konuşmaya, koşulların onu içine kapatıverdiğini sandığı bu inziva çemberinden kendini çıkarmaya ihtiyacı vardı.

Küçük kahvenin patronu, bugün kentin bazı kesimlerinde hâlâ rastlanabilen –ama çok ender olarak– cana yakın, tüm müşterilerine hoş davranan, güler yüzlü bir insandı. P.M.U.* kahvesinin gediklileri, bir arada bulunmaları pek de öyle sık rastlanan türden kimseler değillerdi. Yakındaki lisenin öğrencileri, sayıları kabarık ve her zaman yaygaracı bu gençler, kahve içmek, esrar tüttürmek için, mahallenin, orada, onların ortasında ya da dipte bir köşede oturan, kimi zaman gençlerin şamataları arasında saatlerce uyuklayan bazı yaşlılarıyla arka salonu paylaşıyorlardı. Eskiciler de buranın alışılmış müdavimlerindendi. Yaşlı ama yaygaracı da olan eskiciler her şeye rağmen oldukça bakımlıydılar. Hiçbir zaman kir pas içinde olmayan bu insanlar, aylak takımının gerçek aristokratlarıydı. İşçiler, Araplar sabahleyin veya akşam bir kadeh bir şey içmeye geliyorlardı, sekreterler ve memurlar ise kimi zaman öğlende uğruyor ve yemek yiyorlardı. Ve tüm bu insanlara eşit davranılıyor ve onlar da birbirinin varlığına kolay katlanıyordu. İnsanlar gibi konuşmaların da birbirine karışması, kimsenin bir şey içmeye zorlanmadığı, hatta koskoca bir öğleden sonrayı hiçbir şey içmeden geçirebileceği bu yere özel bir hava veriyordu.

Dar salonun dip tarafında, tezgâhın arkasında duman rengi cam bir bölme ile ayrılmış yerde, tek başına otumakta olan JP, bi-

* Paris Kent Yardımlaşma Kurumu'nun kısaltması. (ç.n.)

tişikteki masada oturan ve bir sonraki dersi beklerken boş saatlerini geçiren şamatacı, taşkın liseli kızlardan oluşan bir grubu inceliyordu. Kendi aralarında henüz çocuksu, içinden geldiği gibi davranmakta olan bu kızlar, birinin onlara baktığını hissetmeye görsün, o saat daha bilinçli tavırlarla daha kadınsı bir hal alıyor, ardından da hemen çocukluklarına geri dönüyorlardı. Gerçek anlamıyla kadın olabilmek için fazlasıyla genç, çocuklar gibi bahçede oynayacak yaşta olabilmek için de fazlasıyla yaşlı görül-dükleri bir çağda, yani kadınlıkla çocukluk arası çağda yaşıyorlardı. Büyü dolu şu belirsiz çağda. JP sütlü kahvesini içerken onlara bakıyordu. "Yüzlerinde... bedenlerinde... doğal bir güzellik var... Kimi zaman bunlardan biraz büyük kızlarda görülmeyen doğal bir güzellik... Yoksa bana mı öyle geliyor?... Bir kızı güzel... çekici bulmak için onun evlenme çağına gelmesini yeterli bulacak yaşta mıyım?..."

JP, onlar geçerken patronun bütün gününü uyumak ya da çizgi roman okumakla geçiren bir yaşlı adama düzenli olarak yemek servisi yapması dikkatini çekmişti. Bu yemekler ona müessesenin ikramıydı ve bunun karşılığında, yaşlı adam kimi zaman akşamları salonu süpürüyordu, bu nedenle yine karşılıksız olarak biraz tütün ya da sigara da alıyordu. Dip tarafta oturan ufak tefek yaşlı adam, çorba, peynir, tereyağı sürülmüş bir dilim ekmek ve dükkân sahibinin biraz önce servis yaptığı bir kadeh şaraptan oluşan yemeğini yemek için çizgi romanlarını bırakıyor.

Vakit öğlendi ve kahve dolmaya başlamıştı. Yalnızca JP'nin masasında henüz boş sandalyeler vardı... Bir yaşlı adam tezgâhtan ayrılıyor ve ona yaklaşıyor, karşısındaki yerin boş olup olmadığını soruyor. JP ona boş olduğunu, masanın her iki tarafına ikişer kişi oturabildiğini ve bu saatte koskaca masada tek başına oturmayı beklemediğini söylüyor. Yaşlı adam, JP'nin yanındaki boş yere değil de karşısına geçip oturuyor. Erzak torbasını boş sandalyenin üstüne koyuyor ve bir kadeh sek beyaz şarap ısmarlıyor.

JP bir an kaçamak yollu ona bakıyor, sonra garson kadına bir sütlü kahve daha getirmesini söylüyor. Yaşlı adam kadehini bitirdiğinden, ona bir kadeh daha ikram edip edemeyeceğini soruyor.

"Hayır, evladım, bir kadeh kâfi" diyor adam gülümseyerek. Hafif bir aksanı vardı. Garson kız gidince, gülen gözlerle JP'ye bakmaya başlamıştı yaşlı adam: "Öğrenci misin?"

JP, adamın bu sorusu ve senli benli bir şekilde dostça konuşması karşısında şaşırmıştı –şimdiye kadar kimse onu üniversite öğrencisi olarak görmemişti–, alelacele öğrenci olmadığını söylüyor.

"Şu belgeler yüzünden" diyor adam, bakışlarıyla masanın üzerine konulmuş defteri işaret ederek. "Bu bana çok iri görünüyor... Gereksiz bir şey olması için müsaadenle çok büyük..." Alaycıydı.

JP, yaşlı adamın sırf gevezelik etmek mi, yoksa gerçek bir ilişki mi arzuladığını bilemiyordu. "O benim hatıra defterim." İkinci olasılıkta kararını vermişti.

"Hatıra defterin" diye yineliyor yaşlı adam, "Ee, neler yazıyorsun bakalım hatıra defterine?" Alaya kaçmadan eğleniyor gibiydi.

JP yanıt vermeden önce kararsız kalıyor: "Her şeyi!"

"Her şeyi mi?"

"Yani, önemli olan her şeyi... benim için."

Kendini savunur durumdaydı, ama bu bir oyundu. İkisi oynuyorlardı ve JP adamı merak ediyordu.

"Peki, her şeyi yazmak ne getiriyor?" diye sürdürüyor yaşlı adam da kendi açısından. "Her şey" sözünü özel olarak vurgulayarak.

"Hiiiç." Bundan daha cuk oturan bir yanıt bulamıyordu. "Fakat bu bir bakıma benim kendimi bulmamı sağlıyor... Nasıl anlatsam bilemiyorum."

Yaşlı adam başını sallıyor. "Dur bakalım, dediğin gibi kendini bulman için yaşın ne başın ne!" Bakışlarını yakalamak için konuşmasına ara veriyor. "Bilanço çıkarmak, yaşlıların işi... Ve ben, gördüğün gibi, henüz öyle bir şey yapmıyorum." Ve sanki espri yapmış gibi gülüyor.

Bu tepki, hiçbir şey demeyen ve sözün arkasını bekleyen JP'yi yatıştırıyor.

Yaşlı adam, onun bu duygusunu sezerek konuşmasını sürdürüyor: "HER ŞEY asla kaydedilemez... Hayatlarını yazan şu insanlar... bir dakikayı tanımlamayı denediler mi hiç?... Evet, yalnızca bir dakikayı... Bir dakikada insan yaşamında olup biten her şeyi kaydedebildiler mi?" Bakışları dalıyor, uzaklara gidiyor, sonra yeniden dönüyor ve JP'nin üzerine konuyor: "Sonra, gerçekten önemli olanı ve olmayanı kestirmek mümkün mü?.. Her şey

göreceli... Her şey bir duruma bağlı... Bir gün bir şey önemlidir, bir başka gün, tam tersi bir başka şey... "

JP yaşlı adamın ona sunduğu şeyi değerlendiriyordu. Onun yanında eksikli kalmak istemiyordu:

"Yani demek istiyorsunuz ki hiçbir şeyin gerçek anlamda önemi yoktur... Ve hayatı çözümlemek gereksizdir."

Yaşlı adam bir baş işaretiyle onaylıyor:

"Hayatı tanımlamaya çalışmamak gerek. Pek çok insan, hayatını yaşamak varken, kalkıp vakitlerini bunu yapmakla geçirirler... Bilmem anlatabiliyor muyum? Hayatı tanımlamak, onu sınırlamaktır, ondaki büyüyü, tüm sınırsız olasılıkları kaldırmaktır... GİZEM!" Bir yandan konuşurken bir yandan da pür dikkat JP'ye bakıyordu. "Evladım, bir insanın bilmesi gereken tek şey... ya da şöyle diyelim, mutlu olması için, insanoğlu, yerine getirebileceği şeylerden çok daha fazlasını arzulamalı..." Geri çekildi, öne doğru eğilmiş, hani tıpkı papazın önünde günah çıkaran müminler gibi, yalnızca JP'nin duyabileceği bir sesle konuşuyordu, bu onun kişiliğinin tek dramatik yanıydı, sandalyesinin arkalığına yaslandı. Konuşmaları havada asılı kaldı.

"Demin şarap ikramımı neden reddettiniz?" diye sordu konuyu değiştirmek isteyen JP.

"Gördüğün gibi yaşlıyım... Hayatın tüm aşırılıklarını gördüm... Bu durumda şimdi, perhiz yapıyorum." JP bir şeyler söylemek istedi. "Ama söylediklerimi iyice kafana yerleştir. Hayatında aşırılığı yaşamamış birisi perhizin değerini anlayamaz." Birden sustu ve masalarını, çevre masalardaki insanların konuşmaları, kadehlerin tezgâhın çinkosu üzerinde çıkardıkları sesler, çatal kaşık sesleri ve yöredeki öteki sesler doldurdu.

Yaşlı adam torbasını avuçluyor, sandalyeden kalkıyor: "Şimdi artık gitmeliyim. Belki günün birinde yine görüşürüz." Kalkıyor ve onu orada, hazırlıksız yakalanmış bir halde bırakıyor, tezgâhın etrafını dolanırken, kalabalığın arasına karışmadan önce ona eliyle dostça bir işaret yapıyor. JP biraz geç yanıt veriyor...

Bir süre sonra kahveden ayrılıyor, günlüğünü almayı da unutmuyor tabii. Kahvenin parasını ödeyip Vinnie'nin aynı kaldırımda, elli metre kadar ötedeki evine kadar yürümek üzere sokağa çıkıyor.

41 "Selam," diyor ve kararlı bir adımla eve giriyor. "Seninle konuşmaya geldim."

Vinnie, dostunun çıkaracağı sorunlara katlanmaya hazır, neşeli bir tavırla, "Görüşmeyeli çok uzun süre geçti" diye takılıyor. Dostunun böyle acele ettiğini görmek onu eğlendirmişti.

"Beni ne yağmuruna tutacağını bilmiyorum ama, önce otur, bakalım."

JP, onun bu sözünü duymazdan geliyor, günlüğü masanın üstüne bırakıp bir sandalye çekiyor.

Vinnie, dalga geçmeye hazırdı:

"Umarım onu okumaya gelmemişsindir... Cehennemi anılarını, değil mi?" diyor.

"Hayır, tesadüfen yanımda o" dedi şakayı görmezden gelerek. "Seninle konuşmaya ihtiyacım var." Konuya girişini kastederek "Çok hızlı gittiğim için özür dilerim..." Sonra bu işi yapmadan önce bıraktığı ve Vinnie'nin bir köşeye düzenli bir biçimde toparladığı eşyaları görerek;

"Ayrıca eşyalarımı da alayım" diyor ve almaya başlıyor. "Nicki'nin evrakı falan olmadan sınırı nasıl geçtiğini merak ediyorum."

"Peki, sen evine nasıl döneceksin!"

"Anahtarın bir yedeği vardı."

"Nicki'ye bakma sen, onda pasaporttan bol ne var. Nicki'yi bilirsin..."

JP, hiçbir şey söylemiyor, özenle adres defterini cebine koyuyor.

"Bahse girerim, dün akşamdan bu yana başına pek çok iş gelmiştir" diye başlıyor Vinnie. "Suratına bakılırsa, he, he..."

"Doğru." Gülmeye koyuluyor. "Kendimi bu kadar ele vereceğimi bilmiyordum."

"Laf olsun işte. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz, o zaman ele verip vermeme diye bir şey söz konusu olmaz. Böyle kararlı geldiğinde, bakışların biraz sanrılı, sanki aynada kendi suratını görmüşsün gibi..."

"Bakış dedin de aklıma geldi, kahvede bir yaşlı adamla karşılaştım... Bir bakışı vardı, adeta ruhumu okuyordu..."

"Her şeyi kendinle bütünleştirmeyi bırak. Bahse girerim, bu-

raya uyuşturucu için gelmişsindir."

"Var mı?"

"Zip bana üç tane verdi. Çok iyi kız, değil mi?" JP, cebinden çıkardığı küçük bir kutuyu açıp içinden siyah bir koni çıkaran Vinnie'nin egosunu pohpohlamak istemediğinden hiçbir şey demiyor. "Bir black pyramide... Bu da doğruluyor ki çok kaliteli." Onu JP'ye veriyor, kutuyu yeniden cebine koyuyor.

JP, koni parmaklarının arasında arkadaşına bakıyor: "Sen almıyor musun?"

"Hayır, şimdi kalsın... Belki daha sonra." Vinnie, bir şey söylemek istiyor, kendini toparlıyor, konuyu değiştiriyor.

"Karşılaştığın şu adamın ak sakalı ve bıyıkları var mıydı?.. Hani şu *Players Navy Cut*'taki denizcininki gibi?"

"Hıhhı... Ve bir de papyon kravatı vardı. Bakımlı bir insandı."

"Victor ile karşılaşmışsın!" diye haykırıyor Vinnie. "Biliyor musun çok lanet bir heriftir... Bir Rus... Adı Victor, ama hakkında bir bok bilen yok... Söylenildiğine göre ***Marine İmpériale***'deymiş. Soyluymuş, şuymuş, buymuş. Yalnız yaşıyor..."

"Geçimini neyle sağlıyor?"

"Aklına bile gelmez: eskici... İnsanların attıkları öte beriyi topluyor, sonra satıyor. Gören hiç öyle demez, üstelik tanınmış bir satranç ustası. Dikkat ettiysen, oyununu cebinde taşır."

"Yanındaydı."

"Görüyorsun... Bir gün, bir parti çevirin... Kabul ederse. Her neyse, nasıl olsa kaybedecek olan sensin. Herkesi yener... Ve herkes onunla oynamak ister!"

"Gösterdiğinden daha mı yaşlı?"

Vinnie bir el hareketiyle onaylıyor: "Bundan da hiç mi hiç söz etmez. Satranç oynar. Bir zekâ adamıdır, biliyor musun?"

JP, gelişinin asıl nedenini ve önüne koyduğu asiti unutmuş, Victor'un kahvede ona söylediği şeyi düşünüyordu.

"Sahi, geldiğini görünce, dolarlarını almaya geldin sandım. Biliyorsun, düşündüm, benim için çok büyük bir sorumluluk bu. Giderken, onları al, oldu mu?"

Bu öneri JP'nin keyfini kaçırmışa benziyordu. "Alıp ne yapacağım ki? Hâlâ bilemiyorum... Fakat senden tanıdığın bir avukat

ile bir psikiyatrist adresi sormaya geldim."

Vinnie gülmekten katılıyor. Her şeyi düşünürdü de bunu aklının köşesinden bile geçirmezdi. JP'nin tepkisini görünce biraz yatışıyor, yanlış yorumlasın istemiyor. "Bu isteğin çok tuhaf doğrusu!" Bir süre duruyor, gülmeyi kesiyor, sonra yeniden konuşmaya başlıyor: "Üzgünüm, bu tür ilişkiler açısından sana yardımcı olamayacağım... Bir psikiyatrist ve bir avukat ihtiyacı, hahaaaha..."

"Bunun neresi tuhaf, anlayamıyorum!"

"En başta, bu ikilinin kendisi... Biri seni ötekinden korumak için, daha sonra, bu kombine bir ihtiyaç, hehe..."

İkisi de gülüyordu. JP aynı zamanda bu tasarıda sonuna kadar gitmediği için rahatlamıştı. Bunun üstüne, ona otele gidişini anlatıyor, bu hikâyeyi tuhaflaştırmaya çalışıyorsa da bunu pek de beceremiyor.

Vinnie, onu dinliyor, her zaman olduğu gibi yorumunu yaparak şurada burada düzeltmeler yapıyordu. JP'nin anlattığı hikâyedense anlatış tarzı daha çok ilgisini çekiyordu. Hani şu uyarlanmış yorumlar verme suretiyle kendini haklı çıkarma yanı çok hoşuna gidiyordu. Bu, onun, sevmediği olayları düzelterek, onlara kendi sorumluluğunun sınırlandığı bir okuma havası vererek, kendini güvence altına alma yöntemiydi.

"Peki, sen ne düşünüyorsun bu konuda?" diye soruyor sonunda.

"Bir şey düşündüğüm yok... Her şeyi fazla ciddiye alıyorsun."

"Ya sen, hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun?"

"Ne demek, almaz olur muyum, sikimi ve uyuşturucuyu. Bende de bu biraz dramatik... Haydi şu uyuşturucuyu alıyor musun, almıyor musun?"

42 İlk bombanın kendine güven kazandıran sonucunu gördükten sonra, ikincisinin yapımı ona daha kolay göründü.

"Tek bir insan bir gruptan daha tehlikelidir... Kendi risklerini üstlenir, kimseye verecek hesabı yoktur, kimseye bağımlı değildir. Kimliğini belirlemek güçtür... Bir tesadüf sonucu yakalanmadıkça

enselenmesi güçtür... Ve hiç kimsenin onu ele vermesi söz konusu olamaz. Öyle amaçları vardır ki onları biraz değiştirirse, eğer seçimlerindeki bağı kendisi yaratmazsa gerçekten etkili olur... İstediği zaman, istediği yerde vurur..." EL YAPIMI bombasının yol açtığı zararlardan söz eden makaleyi düşünerek, metal kutuyu geri kapatıyor. "Hehe... El yapımı olsun olmasın, gayet güzel hasar verdim ya sen ona bak... Hem tüm zayıf noktalarınızı, tüm şirket temsilcilerinizi korumak için her yerde olmanız gerekecek... Aksi halde... BUMM!" Eğlenmeye başlıyordu. Tat alıyordu ve aynı zamanda da kendi mücadelesini vermek için süratli, doğrudan, basit ve kesin bir yol buluyordu. Kendisini, koskoca bir düzenin tümüne karşı tek başına hareket etmeye sürükleyen düşünce, yeni gücünün keşfi gibi onu kışkırtıyordu. "Hem ben sizin ne paranızı istiyorum, ne de beni belirlemenizi sağlayabilecek anonim ya da diğer haklar. Ben kalabalığın içinden biriyim, binlerce olabilirden biri..." Potansiyel şüphelilerin sayısını düşününce gülümsedi. Şu ana kadar polis tarafından fişlenmemiş olması ona güven verdi ve onu her zaman öyleymiş gibi bir duyguya kapıldığı yenilmezlik durumuna itti. Hazırlıkları tamamlanmış ağır kutuyu okşuyor. "Cıvatalarla birlikte dört kilo olmalı... Belki de daha fazla, ama olsun."

Naylon torba elinde, akşamın kalabalığına karışmak için evinden ayrılıyor. Bu saatte metro anababa günü olmalı. Kafası boş, duyguları tetikte, ava çıkmış bir hayvan gibi çevik. Ele geçirmek üzere olduğu yeni özgürlüğünden mutlu.

Bina, yontma taştan yapılmıştı. Sağ yakada yer alan bu mahallede, bağrında barındırdığı ayrıcalıklar gibi sağlamdı. Mahallenin yalın ve hoşa gitmek isteyen bir yapısı vardı; öyle ki mezarlık içlerindeki gezi yollarını hatırlatan bu tür yapılar dizisinde, kahveler görünmüyordu ve dükkân bulmak mümkün değildi.

Ahşap ana giriş kapısının önünde duruyor, bakırdan yapılmış kulpları da kapalı kapı kadar parlak. Numarayı kontrol ediyor, sonra sokağa şöyle bir göz atıyor. Memnun. Elindeki kutuyu, binanın ön cephesinde duvarla kapının oluşturduğu köşeye bırakıyor. Gelgelelim fikrini değiştiriyor; paketi daha kuytu, dikkat çekme riski çok daha az olan karşı köşeye yerleştiriyor. Ardından binadan ayrılıp pratik ve eylemini kontrol edebileceği, gözden ırak bir yer

bulmaya çalışıyor. Karanlık sokakta böyle bir yer bulmanın daha kolay olduğunu düşünerek aynı kaldırım üzerinde, birkaç bina ötede ve sokaktan biraz geride, bir bina girişinin bakışlardan, özellikle de patlamadan koruyacağı bir kuytuda beklemeye başlıyor.

Önce adamın çıkıp çıkmadığını öğrenmek için telefon etmişti. Ve adamın çıktığı hizmetçi kadın tarafından doğrulanmıştı. Eğer Beyefendi çıkmışsa, o zaman mantıken Beyefendi'nin dönüşünü beklemek gerekiyordu. Eve nasıl dönüyordu, yürüyerek mi, arabayla mı? Ana giriş kapısından geçmesi gerekiyordu ve park yeri de iç avluda bulunuyordu. Şu halde ana giriş kapısı. "Ve ben, Beyefendi'nin iyi bir giriş yapması için buradayım... Daha doğrusu büyük bir çıkış yapması için, hehe... Ve bulunduğum yerden, onu tanımam olanaksız... Ve böyle bir kuşkunun söz konusu olması durumunda, yine de havaya uçacak. Bunların hepsi bir... Beni durduracak tek şey, bir çocuğun varlığı olacak.. Hepsi o kadar. Çocuk dediğin her zaman masumdur ve işte bu yüzden yapmaya hazır olduğum tek istisna çocuktur... Bir teröristten bundan fazlası da beklenemez doğrusu... Terörist!... Konuşabilirler, onlar... Şu zamanki teröristler... Ve benim sadece küçük bir bombam var, bu bok çukurunda dengeyi biraz olsun sağlamak için sadece bir bomba. Ve yazık... Bunların ALAYINI havaya uçuramadığım için çok yazık... Her zaman orada olan tüm bu eski barış ve savaş suçluları, şu anda ellerinde tuttukları ve sonu görülemeyen bir geçmişin yaşlı hayaletleri, onların, iktidarlarının, kahramanlarının, tüm kokuşmuşluklarının, bize güzellikle ya da zorla benimsettirilmiş boklarının yaşlı hayaletleri... Üstelik de bizden saygı göstermemizi istiyorlar!.. Aksi halde, ölüm, tabancayla, hapishane, sakinleştiriciler, televizyon, aptallıklar, açlık, fakat ne olursa olsun... ÖLÜM! Ya da ölümden besbeter, televizyon diktatörlüğü ile bir türlü gelmeyen bir vaat edilmiş hayatın bekleyişi arasında dağılmış bir yaşam..." Bekliyordu.

"Savaş yapmak için her zaman iyi nedenleri vardır onların. Her zaman sonuncu, insanları katletmek için nedenler, her zaman kötüler, onları aç bırakmak için nedenler ve insanların yaşadıkları çevreyi mahvetmek için mazeretler... Nedenler, aklın mazeretleri, bağışlanmış mazeretler ve akıl. Aklın nedenleri, akıl yürütülmüş

mazeretlerle ve affedilmiş nedenlerle. Kilometrelerce tarih kitapları, mazeretler, nedenlerin felsefeleri ve kuramları, yalanlarla dolu yüzlerce yıl, eğitim, mazeretlerinin nedenlerini haklı çıkarmak için. Ve ben bunun içinde, bombamı patlatmak için mazeretler aramaksızın küçük bir nedenim var. Onlar... Ki onlar, aile... halk, vatan adına, özgürlük ve ilerleme ve uygarlık ve demokrasi adına, kuşkusuz, o adına, bu adına... Kendi kendime tüm bu dangalaklıkların ne zaman sona ereceğini, insanların ne zaman anlayacaklarını soruyorum!..."

Saatine bakıyor. "Fakat insanların anlamaları zaman alacak ve bu süre zarfında, ötekiler şu adına, bu adına tezgâhlarını sürdürüp gidecekler. Fakat neyin adına?... NEYİN ADINA tıp, toplumsal düzenin her gün kasıtlı olarak yol açtığı yoklukların doğurduğu hastalıklardan para kırıyor?.. Neyin adına bir adam, pratikte kırk para vergi ödemeyen bir adamdan yüz kat azını kazandığı halde daha fazla vergi ödemek zorunda kalıyor?... Neyin adına... Hangi güzel ilke uğruna bu bokluğu yaşıyoruz, oysa bu binaların ağırbaşlı sadelikteki ön cepheleri başka mahallelerdeki on kuşak insanın elde edemeyecekleri servetleri saklarken... bir sinema yıldızı ya da pop müzik starı neyin adına, bir yılda, yüzlerce işçinin, ya da üçüncü dünya ülkelerinde milyonlarca insanın ömürleri boyunca kazandıkları paranın toplamından çok daha fazla kazanıyor?... Bugün İngiltere'nin tahtına oturmuş ve dünyanın en zengin kadını olan bir Alman hiç vergi ödemiyor... Neyin adına? Hangi adalet? Hangi yasa? Hangi düzen? Hangi Tanrı? Ve sanki bütün bunlar yetmiyormuş gibi, ONLAR, bir savaş, bir açlık, bir topyekûn ölüm tehdidi altında tutarak insanlığı tutsak ettiler... Bu kez Yeni Dünya Düzeni adına, daha önce Naziler, Japon İmparatorluğu, Stalin tarafından ve şimdi de Amerikalılar tarafından dile getirilen düzen... Uluslararası Para Fonu da öyle... Medya tarafından her gün anımsatılan ve gündemden düşürülmeyen tehditler ve korkular, dünyanın efendilerine var olmayan bir gelecek, ölü bir Tanrı, yitip gitmiş bir peygamber, beyaz cübbe giymiş bir kaçık adına, hiçbir zaman sahip olamayacakları bir özgürlük adına topluluklara egemen olmalarını sağlıyor..."

Siyah bir *ID* kaldırımı kesiyor, tuzak kurulan ana giriş kapısının önünde duruyor. Motor hâlâ çalışır vaziyette, sürücü iniyor. Tek

başına. Açmak üzere kapıya doğru ilerliyor.

Bulunduğu mesafeye rağmen, gazetelerdeki resimlerinden adamı tanıyor. Artık yalnızca bir an meselesi. Onun duvarın köşesinde gözden kaybolduğunu görüyor... Kumandayı takıyor, düğmeye basıyor...

Bir patlama... Bir anda etrafta, görebildiği kadar uzaktaki evlerin camları çerçevelerinden fırlıyor ve cam kırıkları etrafa yağmur gibi saçılıyor... Nefes nefese kapı sundurmasından uzaklaşıyor; koşa koşa ve uzaklaştıkça koşmasını yavaşlatarak kaldırım boyunca ilerliyor, park etmiş arabaların arasına dalıyor. Ardından bir başka patlama... Arabanın patlaması... alevleri sokağı aydınlatıyor. Köşeyi dönüyor, şimdi uzaktaki metro çıkışına doğru yürüyor. Gelip geçenler yavaşça, temkinlice onun yürüdüğü yönün tersine yöneliyorlar, arabalar yavaşlıyor, bir kısmı yarım tur yapıyor ya da yolun ortasında duruyor.

Metroya ulaşıyor, cam tozu katılmış beton basamakları iniyor, çelik bordürlerle çevrelenmiş ışık yansımaları. Yeraltına varıyor, beyaz neonların aydınlattığı koridorları geçiyor, bir peronun kenarına ulaşıyor. Bir sigara yakıyor, uzun bir nefes çekiyor. Başarılı bir iş çıkardığına memnun. Metro geliyor, dip kısımda bir koltuğa rahatça yerleşiyor, bacaklarını uzatıyor, sigarasını söndürüyor. Sessizce ilerleyen tren onu kentin altında götürüyor. "Umarım ki intihar eğilimli teşhirci bu yaşlı yargıcın cesedini, ya da cesedinden kalanları psikanaliz edebilirler... Bugünün ileri teknolojisiyle ayakkabılarıyla yetinebilirler..."

Aniden sevişme isteğine kapılıyor.

43 "İnsan bir gün ölmek zorunda... Ve yaşamının kıyısına geldiğinde, hayat ölümden daha beter olduğunda... Bu bekleyiş, orada, beklenilmekte olan, ölüm zamanın bilinmezliği içinde sürekli bir sıkıntıya dönüşür... Ne olursa olsun yine de kaçınılmazdır..." Sıcaklığın karnının dibine yayıldığını hissediyor, bedende ürperti, uzun zamandır hissetmediği türden bir flaş halinde patlıyor... Bedeni, sıkıntıları, aklı çözülüp onu tüm

yüklerden, tüm duygulardan kurtulmuş olarak boşluğa... huzura götürüyor... Ağır ağır boşalmış, artık katlanmak zorunda olmadığı bu yıpranmış bedenin huzuru içinde dalgalanıyor... Ne beden, ne akıl, ne de dünya umurunda. Yaşamının bazı sahnelerinin gözlerinin önünden akıp gittiğini görüyor: Son derece gerçekçi, bulanık, sulanmış yanlarına rağmen kimi zaman anlaşılmaz bir hal alan... ama mükemmel bir biçimde belli bir mantık içinde birbirine bağlanan, zamana asılıp kalmış ayrıntılar, kokular ve duygularla dolu sahnelerin... Hayatına yeni baştan dönmüştü ve daha önce gözden kaçırdığı her şey orada, hemen elinin altındaydı, onun zevkine, yalnızca onun zevkine sunulmuştu. Acı yoktu artık... Bu şekilde yeterince acı çekmişti ve belleği bunu biliyordu...

Eroini... her şeyin basit, olası olduğu, hiçbir engelin bulunmadığı, kendine özgü, uyanışı olmayan düşü... Hayat konusunda, ölüm koşusunda görmezden geldiği her şey oradaydı; bir kez daha değerlendirilmek üzere zamanın içinde durmuştu. Hafif esinti, bir yaz gecesi... İnce tozun okşaması, bir köy yolunda çıplak ayaklar... Annesinin sıcak, güven verici kucaklaması... Rahat olduğu bir yerde... Sıcak havanın ortasında yeniden doğmak, gün batımında... ve ışıklar, tüm bu tatlı derin ışıklar... Stillness of motion,* colors,** light...*** stillness of time...**** Boşluğun ışığı olmak için her şeyi silen göz kamaştırıcı beyaz ışık. "Her şey sonsuz anı uzatmak için... Ölüm orada... Yaşamın toptan çığlığı, yüce çığlık..." Uzam, zaman onu kat ediyor. Çözünüyor o. Sonunda oluyor. Bir düşten daha iyi, o ki ne kadar hayaller kurdu. Yavaş yavaş kendi çıkışına doğru ilerliyor. "İnsan, bir mahkûmun başını soktuğu bir barınak olarak kabul ettiği ve dışarıya oranla daha rahat ettiği hücresine bağlandığı gibi, neden hayata bağlanır ki?... Beden ve... uzam arasında seçim..."

Çalan müzik ona dalga dalga geliyor, duyulmaz oluyor, sonra yeni bir ölçüde geri geliyor, yükseliyor, algılarından uzaklaşıyordu... Beyaz ışık tarafından siliniyordu... Her tınının boşluğu, şekil, koku. Boşluk, tamamen.

---

* "Harekette hareketsizlik." (ç.n.)
** "Renkler." (ç.n.)
*** "Işık." (ç.n.)
**** "Zamanın hareketsizliği." (ç.n.)

Önce, bedenini maddeleştiren acı geri geliyor, ardından ışık biçimler tarafından parçalanıyor: karşıdaki duvar, çizmelerinin burnu, yanında görmediği ama hissettiği Zip'in varlığı, varlığının acısı... Aklının acısı odadaki yerini yeniden alıyordu... Sonra uzaktan gelen, tanımadığı bir ses, kendi sesi... Kendi kendine var olan... "You feeling... all right... I'm not feeling too good... myself..."*

Zip yanına, sırtını duvara verip oturmuştu, gözleri yuvalarında altüst olmuş, yüzü domur domur ter içinde, hareketsiz, onun elini tutuyordu.

Helezon biçiminde uzayıp giden bir ses yankısı geliyor... Hafif, bir şey yapamaz hale gelmiş vücudun ağırlığından kurtulmuş, yeniden dalgalanıyordu o... Bir defalığına. Eli Zip'in elinde... Öteki eli, uzunluğu kilometreler tutan damardan fışkıran ışığı itiyor... Onun yıpranmış damarları, beynin içinde haddeden geçirmek için... Bu beyaz ışığa doğru... Özgür... "I Wish... I... never... caaaame..."** Ses... ses, yankının yankısı... Uzak, daha uzak... Yavaşça çekip gidiyor.

Zip, hâlâ elini tutuyor... Yaşamın kucaklamasında iki sabit üye... ölüm gibi hareketsiz... Onu yakalayan, kaldıran, alıp götürmeye çalışan boşluk kavgası. Bedeni, kendini reddediyor, çırpınıyor, çırpınma içinde, mücadele ediyor... Acılı... Kusmaya koyuluyor kız, ağzından, burnundan seller gibi kusmuk boca ediyor. Bedeni kendisini götürmelerine karşı çıkıyor. Ayaklarının altından yer kayıyor, devriliveriyor... Dipsiz bir düşüşe yuvarlandı Zip... Şu anda yalnız...

...you feelin...

44 "VuuvvvvVVV..." Banknotlar odanın ortasında uçuşuyor. Bir avuç daha alıyor, havaya fırlatıyor. Kâğıt paraların kararsızca yere düşüşlerini izliyor. Şöminenin üstündeki aynaya doğru fırlıyor. İçinde kendini arıyor, kendini tanıyamadan. Bu-

* "Sen hissediyorsun tamam. Ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum." (ç.n.)
** "Hiç... gelmemiş... olmayı dilerdim." (ç.n.)

nunla birlikte evet evet, tanıyor. Bu onun suratı, yüzü kırış buruş bu yaşlı adam ve yuvalarından fırlayıverecek bu gözler... Şimdi düzenli bir ritmle vuran... küçülen, kendini salan... odaya bakmak için, akmaya koyulmak, onun etrafında eriyip akmak için... Hızla yönünü değiştiriyor... Her şey hareket halindeydi... Ve üstüne bakışlarını dikeceği sabit hiçbir şey yoktu. Ellerine baktı, derisinin altında kanlı damarları görüyordu ve içlerinden kanının aktığını görüyordu. "Görüntüler... Optik bozukluklar... Elbette... tabii... elbet... ha... ha... ha... aaaaaaha... aaa..." Sigarasından çektiği dumanın metalsi bir tadı vardı. Dişlerini hissediyordu. Teker, teker... Ayrı ayrı. Gülüşünü duydu, bu ancak onun gülüşü olabilirdi. Odada yalnızdı, ama öylesine yabancı... Öylesine uzak... Kendinden, boğazından öylesine kopuk ki!... "Sükûn... sükûnet... sükûnetimi korumalıyım..." Ve sesi, bir yankının içinde... Korkuya kapılıyor, ortadan kayboluyor, derhal dönmek üzere, yerini duygu, duyum... bir duyuma... bir duyguya... bırakmış olarak... Bir mumun aydınlattığı karanlıkta.

Yeterli, şişirilmiş, çevredeki eşyaların ışığıyla, tüm öğelerin kendi ışıklarıyla bütünlenmiş ışık... Moleküler. Ve her şey kıpır kıpırdı, tıpkı bir mikroskop altındaymış gibi. "Bilselerdi ki... statik... çizgisel dünyaları... haha... böylesine hareket halindeydi!... Her saniye evrimleşiyordu... Her şey hareket ediyor, yaşıyor... Ve benim vizyonum var... Bir defalığına... görenlerin vizyonu... tıpkı Van Gogh gibi... MADDENİN GERÇEK DÜNYASI SÜREKLİ HAREKET HALİNDE... Van Gogh... gogh... ha ha ha... ha... ha..." Az kalsın kâğıt paraların üzerinde kayıyordu... Ayakkabının tabanlarıyla parke arasında kayan, tıpkı kır gibi yeşil yapraklarla örtülü... "Fakat... bir yerde ateş var... ATEŞ!..." Ateşi... hissediyor. Kokluyor... arıyor... Koku giderek yoğunlaşıyor... Korku da aynı şekilde. Şilte yanıyor. Mutfağa fırlıyor... Elinde yarısına kadar su dolu bir tencereyle dönüyor. Suyu sigarasının yaktığı, dumanlar çıkmaya başlayan yere boca ediyor... Bir şilte hiçbir zaman cayır cayır alevlerle yanmaz... Sinsice yanar. Yaşlıların, alkoliklerin, geri zekâlıların ölümü böyledir... Yeniden su getirmeye gidiyor, sonra boş tencere elinde yatağın üzerine oturuyor. Açılmaya çalışıyor. "Zor değil... İstemek yeter, sen yeter ki iste!" Ellerine bakıyor. Hâlâ kanını görüyor. Ayrıca bedeninin hacim değiştirdiğini

hissediyor... Oda nerede? Kalkıyor... Dar, bacaklarına yapışan blucini dalgalanıyor şimdi. Bacağın iki yanını tutuyor... Blucin geniş... çok çok geniş. "Daralttım... Daralttım..." Gözden geçiriyor... Yapacak hiçbir şey yok. Blucin bacaklarının etrafında bol mu bol, püfür püfür dalgalanıyor. "Haaaaahahaaa... Boşuna... Anlamaya çalışma... Bırak gitsin bu kez... Evet bu kez... Orada kalabilirim, öte tarafta... Şekil değiştirdiğim... küçüldüğüm... moleküler dünyada... Ha, ha... haha... haa.." Bunu kabullenmek yetiyordu ona.

* * *

Uzun tırnaklarla donanmış parmaklarıyla dudakları aralıyor, tendonla bükülmüş, son derece gelişmiş başı çıkarıyor ve dilinin ucuyla, yavaşça onu şişiriyor, gerildiğini, kanla dolduğunu görüyor. Onun zevk almasını sağlıyor, bu arada kendi alacağı hazzı bekliyor. İncitmeden, iki parmağının, başparmakla işaretparmağının arasına alıyor, dip kısmından, sapı sıkıyor, kırmızı başı yavaşça aşağı doğru çekiyor, yavaşça okşuyor, daha kuvvetli çekiyor, uzayabildiği kadar uzatıyor.

Kızıl, tırnaklarını, klitorisinin başını başparmağıyla deliğe doğru bastıran Val'in omuzlarına gömüyor. Kuvvetle bastırıyor. Ve aynı zamanda, boşta kalan eliyle Jou-Jou'nun saçlarından ensesini kavrıyor, daracık anal deliğini sivriltilmiş, tükrükle kayganlaştırılmış diline sunuyor, onun orayı sivri darbelerle çabuk çabuk yalamasını sağlıyor... Val kaslarını gevşetiyor, sıcak, güçlü dilin anüse girdiğini, kendine bir yol açtığını hissediyor. Ve sert ve soğuk burnun klitorisini okşadığını, vajinaya doğru indiğini, yeniden biraz yukarıya çıktığını hissediyor... Anüs... Vajina... Klit... Sıcak darbelere karışık salya, dil, burun... sürtünüyorlar... "AA-AaaaaaahhhHH..."

Jou-Jou yapabildiği kadar giriyor. Yüzü, Kızıl'ın başını dişlerinin arasına almış, hafifçe tutan ve diliyle içten içe okşamakta olan Val'in etine gömülmüş.

Her şey bir oyunla başlamıştı, her şey sonuçta bir oyundan başka bir şey değildi. Her birinin ötekini şaşırtmak istediği, almak için verdiği bir oyun. Tamamen buydu.

Birbirlerini seviyor, birbirlerinden nefret ediyor, birbirleriyle kavga ediyor, birbirlerine sahip oluyorlardı... Her biri, bir yandan kendini unutarak, her şeyin yönetimini birer metres, birer sevgili olan öteki ikisinin idaresine bırakırken, bir yandan da diğer ikisinden baskın çıkmak istiyordu.

Jou-Jou geri çekiliyor, parmaklarının ucuyla yoklayarak kendine bir ayakkabı arıyor, ev içinde giymekte kullanılan yüksek topuklu bir ayakkabı buluyor, alıp Val'ın arka deliğine gömüyor... Kız bağırıyor... Kendini açıyor. Beriki daha fazla bastırıyor. Tabanı dudaklara değdirip bastırıyor, sonra Jou-Jou ayakkabıyı çeviriyor ve topuğu tamamen sokuyor. "AAAAHHHhhhaaa... a-aa..." Val uyluklarını sıkıyor, onları gömülmüş topuğun üzerinde çaprazlıyor, orta yerinde tuhaf bir biçimde bir ayakkabının sarktığı kaba etlerini, tırnaklarıyla uyluklarını tırmıklamakta olan Jou-Jou'ya uzatıyor... Kızıl, onun yüzüne biniyor ve çabuk çabuk sürtünmeye başlıyor. Her ikisi de, üçü de soluk soluğa ve biri diğerine, öteki bir diğerine... Boşalıyorlar. Jou-Jou Val'den ayrılıyor, ayağa kalkıyor, yuvarlak deriden yapılmış kamçısını alıyor. Kamçının kayışını böğürlerine sarıyor, sapını önden, uylukların, dudakların arasından geçiriyor, arkadan, kaba etlerinin arasına alıyor ve çekiyor... çekiyor... çekiyor. Karnının üstüne yere uzanıyor, bacakları gerilmiş, sert, gövde yukarı doğru kalkmış. Çekiyor, arkadan çekiyor... İkiye yarılıyor... Ağzından uzun bir öfkeli çığlık kaçıyor... Bacaklarını kıvırıyor, sırt üstü dönüyor, bacaklar kaba etlerinin altında... Çekiyor... Keskin çığlık. İlk kemer darbesi uyluklarının derisi üstünde patlıyor. Ayakta dikilmekte olan Kızıl, kamçıyı tokasından tutarak... Fiiiuuu... ŞŞşlack!... Bir daha... Jou-Jou kamçının deri kısmı hâlâ ellerinin arasında, çekiyor, kasığını yukarı kaldırıyor ve işemeye koyuluyor. Yarım daire şeklinde bir fıskiye... Kızıl, onun böyle kendinden geçtiğini görünce tahrik olmuş, merakla bakıyor. Diz çöküyor, fışkırmakta olan sidiğin karşısında. Sidik, göğüslerinin üzerine boşalıyor... Jou-Jou'nun gövdesi titriyor, birbiri ardına kasılmalar... Rahatlıyor, yeniden silkiniyor, hareketsiz kalıyor, yere seriliyor... Kızıl yeniden ayağa kalkıyor, kayış elinde unutulmuş, sahneyi izliyor, kabarmış klitorisini ıslak dudakların arasından parmaklarıyla makineleşmiş bir hareketle çekiyor. Yatağın üstünde, kendi üzerine büzülmüş, bir elinde a-

yakkabıyı sıkıyor, sonra işe yaramayan bu nesneyi, yanı başına yere atıyor. Zevkten ayak parmakları titriyor...

Kızıl, yanına geliyor, yere oturuyor, Val'in henüz var olan tek parçası ayak parmaklarını yalıyor... Parmaklar buna karşılık veriyor... Parmaklar klitorisin üzerinde oynuyor, o da yeniden şişiyor, kabarıyor, belirginleşiyor, dudaklar şişiyor.

* * *

Zip, yatak odasının kapısında, ayakta dikiliyor; ter, apış arası, sidik, bedenleri odanın dört bir yanına dağılmış olan üç kızın aşklarının, güzeliyle çirkiniyle birbirine karışmış her türlü kokusu burnuna hücum ediyor. Aynı aşk gibi. Tıpkı bedeninin, öteki bedenlerin arasına, oraya, bütün bunların ortasına dönmek istediği gibi, gözleri de rahatlarını bozmak istemiyor, yuvalarında kıvrılıp yatmaya can atıyorlar. Bu yüzden kendini zorlayarak gözkapaklarını güçlükle açarak bakışlarıyla onları arıyor. Elden geldiğince kendini toparlıyor, kızları buluyor, bulmayı umduğu Vinnie'yi aramaktan vazgeçiyor.

Kolu kapının pervazına dayalı, bacakları kararsız, yığılıp kalmaya hazır, dikkatlerini çekmek için gücünü toparlamaya çalışıyor. Zayıf bir sesle yetiniyor... "Albert... Albert ölmüş..."

* * *

Vinnie, odanın sessizliğinde yatağın üzerine uzanmış sigara içiyordu. Kız, yanı başında uyuyordu. Vinnie onun yumuşacık kılsız derili bedenine bakıyordu. Hemen hemen kapanmış bir yara izini andıran yarığın görüldüğü apış arası belli belirsiz hav tüyüyle örtülü. Organını içeride tutan, içine çeken, bırakmak istemeyen kaslarıyla, son derece belirgin kasılmalara elverişli... ve parmaklardan daha becerikli kaslarıyla yarığın daracık ağzı. Ve onu özel mi özel bir sevgiliye dönüştüren tüm özelliklerini unutarak yeni baştan, neredeyse sıradan bir okullu kız olarak uyuyuşunu seyrediyordu şimdi... Onun yeniden geldiğini görünce şaşırmıştı doğrusu.

Telefon çalıyor. Avucu kızın, erkek çocuğunkinden farksız göğüsleri üzerinde düz bir şekilde durmakta. Elini kızın göğsünden

çekip ahizeyi alıyor ve kızı uyandırma riski olan zil sesini kesiyor. "Evet?"

"Albert öldü..." diyor telefonun öteki ucundaki bir ses.

"Nee?" diye şaşkınlığını dile getirmesi üzerine aynı sözü bir kez daha duyuyor. Val'in sesini tanıyor. Aşırı doz.. aşırı doz... aşırı doz... Kaydettiği tek şey bu. Bu arada telefonun öte ucunda suskunluk.

"Eh, arzu ettiği gibi gitmiş" diyor kendi kendine fısıltı halinde. "Geliyorum!" diyor daha emin bir sesle. Ve telefonu kapatıyor. Arkadaşı adına mutluydu, şu anda onun da mutlu olduğunu, kendi gidişini kendisinin seçtiğini, böylesinin iyi olduğunu biliyordu. Bunu bir süredir bekliyor gibiydi. Albert'in bağımlıların çoğu gibi yaşayan ölü olacağını düşünemiyordu. Başka türlü gideceğini de. "En azından insanın her zaman havlu atma hakkı vardır ve onun yaptığı da işte bu. İnsan eğer dünyaya gelmesi konusunda bir seçim yapamıyorsa, gidişine karar vermeye hakkı vardır." Albert'e ve cesaretine imreniyordu, kendi kendine günün birinde kendisinin de böyle davranıp davranamayacağını soruyordu. Gününü seçmeye cesaret ederse. "Gerçekte, hayat ölüm için uzun bir hazırlıktan başka bir şey değil. Tıpkı rüyalar gibi. Ve ona hazır olmalı, aksi halde o kadar hayal kurmak... neye yarar ki..."

Kızın varlığı onu bir başka gerçeğe götürüyor, aşkın gerçeğine. Onu uyandırıp bir kez daha becermek istiyor. Bu ona her zaman biraz tecavüz ediyormuş gibi bir izlenim veriyor. Yine de vazgeçiyor. Yataktan kalkıyor, geceyle, soğukla ve orada, kendini bekleyen ölümle karşılaşmaya gitmeden önce oyalanıyor. Yabancı gözlerden sakınmak istercesine yumuşak bir el hareketiyle kızın üstünü yeniden örtüyor, sessizce giyiniyor, onu uyandırmadan çıkmaya karar veriyor. Ona bir pusula yazıp pikabın üzerine koyuyor, arabanın anahtarlarını alıyor ve evden ayrılıyor.

Dışarısı soğuk. Havayla teması onu anında uyarıyor, aynı zamanda sokağın reflekslerine kavuşuyor. Geceyi yarıp geçmek için, her türlü duygusallığı, biraz önce terk ettiği odadaki tüm zayıflıkları bir kenara bırakıyor.

* * *

"Bütün bunlar nedeeeen?... Hiçbir şey değiştiremediiiikten sonra... anlamak neye yarar?... Eğer... olunamıyorsa, bilmek neye yarar?... Rutin bir yaşam sürenler arasında deneyim... Kesinliklerle dolu olduklarında sorunlar! Ve minnet borçları!... Başkalarına olan minnet borçlarınız... İnsanın kendi kendine yarattığı, katlanmak zorunda kaldığı zorunluluklar... SENİN KAFAN NEYİ ALMIYOR.. Kafa!... Benim kafam mı? Ya sizinki, sizin kafanız neyi alıyor, bilmek isterdim... FAKAT SEN ÖZGÜRSÜN... Özgür, ben! Ha, ha, ilk haber... Baksana, eğer böyle dört ayak üstünde yürümeye koyulursam, sokakta gezinemem... Yooo... Biri gelip beni kaldırır, normal yürümeye zorlarlar... Aksi halde, psikiyatriste... ve istediğim gibi yürüme özgürlüğüm yok... Hakkım... Bal gibi yok işte... Dilediğimi yapma özgürlüğüm yok... Kendi bedenimle istediğimi yapmaya hakkım yok... Bunu yaparken başkalarına hiç zararım olmasa bile, buna hakkım yok... Kışın ayazında, dişlerimin arasına bir kâğıt para kıstırıp bacağımda donumla çıkıp alışveriş yapmak bana iyi gelse de bunu yapmaya hakkım yok... Bu böyle... Hem istesem canıma kıymaya bile hakkım yok... YASALARA GÖRE YASAK... Ve onların, istedikleri takdirde, kendi mantıkları içerisinde binlerce insanı katletmeye hakları var... Barış diye... savaş diye... siyah diye... beyaz diye... ve bu arada, ben özgür değilim... Kendi yaşamımı düzenlemeye özgür değilim!... Hahaha... Özgür insan... sokağın ortasında sırt üstü yatmak örneğin, ve... içmek için bir sigara çıkarmak, gazetemi okumak... Gerektiğinde hoş gördükleri bir çan gibi değil... Ne var ki onlar gibi sade ve iyi giyimli, temiz ve normal... O zaman, ASLA... Onu yasaklayan bir kanun mu var?... Evet, her şey için bir kanun var... Tükürmenin, yatmanın, trafiği tıkamanın, işemenin, şunu ya da bunu yapmanın... Eğer birini rahatsız etmezsen... İnsan her zaman bir şeyi rahatsız eder... Bu dingili bozuk, ikiyüzlü dünya... Ve bir adamın herkesin içinde kendi canına kıydığını görmek, onun aşk yaptığını görmekten daha yaygındır... Bu böyle... Ve ben anımsıyorum, okulda... bize kendi dünyalarını öğretirken... bize özellikle kâğıtları kirletmememizi öğretirlerdi... i'nin üzerine nokta koymayı... t'lerin orta yerine çizgi çekmeyi öğretirken bizi kendi dünyalarının mükemmelliğine, düzenlerinin, çizgisel bakış açılarının sarsılmazlığına inandırırlardı... Daha sonra bunun sadece ve sadece

bir blöf olduğunu, dünyalarının isteklerinden uzak olduğunu... aslolanın ne doğru çizgi ne de nokta olduğunu, tersine çocuklara benimsetmeye çalıştıkları şeyin tam tersi olduğunu kavradık... Tekdüzelik ve acı, işte onların getirdikleri yalnızca bu oldu... Daha o yaştan itibaren...

...Bak sen, kapıma vuruluyor... İnsanların bir kapıya vurmaya hakları vardır... Ama metro istasyonundaki otomatik bir şekerleme makinesine yumruk atmaya hakları yoktur..."

"JP! AÇIYOR MUSUN, AÇMIYOR MUSUN..."

Kapıya doğru dönüyor. "Kim o?"

"Açsana, benim, Vinnie..."

"KAPIMA VURMAYA HAKKIN YOK... VE CANIM İSTERSE AÇARIM."

"Açsana!..." Olup bitenleri anlamadığından uzlaşmacı bir ses deniyor. Epeyce bir süredir sonuç alamadan kapıya vuruyordu. İçeriden kendi kendine konuşmalar duyuyordu ve şimdi bu çıkmıştı...

"HAYIR, AÇMIYORUM... KİMSİN SEN... VİNNİE Mİ?... ÖYLE BİRİNİ TANIMIYORUM."

"Beni iplemiyor." Merdiven otomatiği sönüyor, ama ışığı yakmak için hiçbir şey yapmıyor Vinnie; nedenini kendisi de pek bilmeden orada karanlıkta kalıyor. Albert konusunda, JP'nin yardımını istemeye gelmişti... Kendini kapalı, duvar gibi bir kapının önünde buluyor... Fakat bu JP'nin tarzı değildi... Ne de ses onun sesiydi... SESİ farklıydı. Birden berikinin yalnız olduğunu anladı.

Aniden kapı açılıyor, çok değil, biraz, yalnızca alacakaranlıkta onu gözleyen bir göz görülecek kadar... Vinnie şöyle hafifçe geri çekiliyor. Göz, bu yoğunluğuyla, bu yuvarlak sabitliğiyle onu korkutuyor... Vinnie, reflekslerine yeniden kavuşunca, kapıyı hafifçe itiyor... açılıyor.

JP, girişin hemen karşısında, gözünü üstünden ayırmayan Vinnie'ye oranla profilden, sırtını duvara vermişti, çıplaktı, yüzü makyajlıydı. Odadan gelen ve onu çok daha etkileyici kılan mumun raks eden ışığı altında tıpkı savaş maskesi, ayin maskesi takmış gibiydi. Ve gözbebekleri, büyümüş, deliceydi...

Vinnie ona gülümsüyor, kendine umursamaz bir hava veriyor, JP'yi arkasında, kapının eşiğinde bırakarak, tetikte, tedirgin, birkaç adım atıyor. Arkasını dönmeden, her şeyin tam bir çıfıt çarşısından

farksız olduğu odaya giriyor ve işin daha endişe verici olan yanı, tüm para yüzlük banknotlar halinde dört bir yana saçılmış. Bazıları buruşmuş, bazıları yırtık, bir kısmı sadece odanın ortasına atılmış, yerler ve yatağın üstü paradan geçilmiyor...

"Hay lanet!" diyor fısıltı halinde. Pencereye bir göz atıyor, kapalı, bu onu yatıştırıyor.

Arkasında, birinin giriş kapısını kilitlediğini duyuyor.

* * *

Jou-Jou biraz kendini toparlayıp da olup bitenleri kavrar kavramaz, sinir krizinin eşiğinde olan Zip ile ilgilenirken Kızıl ve Val, Albert'i, öldüğü odadaki yatağın üzerine uzatmışlardı. Kızıl, kapının yanında dikilip, odaya, ardından yatağın üzerine uzatılmış Albert'e son bir kez göz atıyor, Val'i kolundan tutuyor; temas, sakin görünümlerine rağmen ikisi birbirinden beter olan kızlara güven veriyordu.

"Telefonda ne dedi?" diye soruyor bir kez daha.

"Hemen geleceğini söyledi."

Val, tekrar ettikçe bundan artık pek de emin olamaz duruma gelmişti. O zamandan beri yeniden aramıştı, ama hat sürekli meşguldü ve Vinnie'nin gelmesi hayli uzamıştı. Kuşkulandığı onun gelişi değil, daha çok kendisiydi, sinirleriydi.

Kendilerini önlerindeki sahneye kaptıran kızlar, orada, sessizce ayakta dikiliyor, dışarı çıkma, kaçma isteğine rağmen yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Albert'i yalnız bırakmaya, sanki olup bitecek daha beter bir şey kalmış gibi onu gözden uzak tutmaya karar veremiyorlardı. Kendi kendilerine itiraf edemedikleri heyecan eksikliklerini orada bulunmalarıyla ödüyorlardı. Sonunda Val, Kızıl'ı çekiyor, kapıyı açık bırakarak onu kolundan tutup Zip ile birlikte olan Jou-Jou'nun yanına götürüyor. Zip artık sakinleşmiş, onlara kendilerini yalnız bırakmalarını işaret ediyor. İki kız bu kez, bir zamanlar bu evde onlara en güven verici yer olarak görünen, şu andaysa kendilerine alabildiğine yabancı olan mutfağa sığınıyorlar.

Kızıl, kahveyi ısınsın diye ocağa koyuyor, bir sigara yakıyor, bir sigara da arkadaşına ikram ediyor. "Demin iyiydik..." Val hiçbir tepki göstermeden ona bakıyor. "Vinnie'ye söylemeli..." ve

sinirli sinirli gülüyor. Val yavaş yavaş samimiyetine kavuşmuş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Kızıl, yüzünü buruşturarak yaklaşıyor. "Beni biraz okşuyorsun... sadece biraz."

Eteğini kaldırarak, kasığını sunarken, bir yandan da gergin yüzle, kendi önerisine kıs kıs gülüyor.

"Sence şu anda bunun sırası mı?"

"Hem de nasıl!..."

Val kalkıyor, Kızıl'ı saçlarından tutuyor, ensesini arkaya kaykıtıyor ve yavaşça dizlerini aşağı doğru eğdiriyor, gövdesi dik. "Dilini çıkar." Uyluklarını ayırıyor ve ensesi arkaya kaykılmış Kızıl'ın yüzünü bacaklarının arasına alıyor. Kızın ucunu sivrilttiği dili Val'in yarığını arıyor. Yüzünün üstüne ata biner gibi biniyor, sırtındaki bornoz yanlarda ve apış arasını düzenli bir gelgitle burnun üstüne sürtmeye başlıyor, hâlâ ensesinden tutmakta olduğu, boynu arkaya kaykılmış, yüzü hareketsiz Kızıl'ın uzamış dili... İki uç, biri sert diğeri yumuşak, okşuyorlar, etini didik didik ediyorlar... Dil dudakların arasını, vajinayı, arkayı dürtüp duruyor... Dili anüste hissedince kıpırdamayı kesiyor... Burun klitorise bastırıyor... Bütün gücüyle saçlarından çekiyor, başı şiddetle bastırıyor, Kızıl'ın itaatkâr başı ıslak uyluklarının arasında.

Kızıl'ın parmakları Val'in uyluklarının arasına kayıyor, tüm pençeler kaba etleri çevreliyor ve bir araya gelip ara deliğe gömülüyorlar. Val'in dizleri titremeye koyuluyor, ama o durumunu destekliyor, Kızıl da... parmakları içine derin derin gömülmüş... Kızıl da önünü yalıyor ve Val, kendisini kat eden zevke sıkı sıkıya sarılıyor.

Zevkinin aracı Val'in arzularına boyun eğen Kızıl, parmaklarını iki deliğe kopça şeklinde tutturuyor ve yavaşça onu karşısında dizleri üzerinde eğiyor.

* * *

Vinnie, bir süre koridorda bir yerlere kaybolan JP'nin geldiğini görmediğinden, kilide giren bir anahtarın tıkırtısını duyar duymaz, kasları gerilmiş, her şeye hazır bir şekilde arkasını dönüyor. Sırtı pencereye, yüzü kapıya dönük. Gereksiz riskler doğurabilecek bir-

takım girişimlerde bulunmayı istemediğinden, gergin bir halde, içinde bulunduğu durumdan kaygılandığı JP'nin neler yapacağını merak ediyordu. Normal koşullarda ondan daha güçlü biri olduğunu düşünüyor. Ama içinde bulunduğu durumda, güç kullanmak zorunda kalmamayı yeğliyor. İhtiyacı olan bir yabancının gelip elindekileri alması ya da kendisini birtakım olaylara sürükleme riski –işte onun da ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediği şey buydu– söz konusu olabilirdi. İçeri girdiğine pişman oluyor, bu sessizlikten duyduğu kaygı giderek artmaya başlıyor, artık loş koridoru geçip dışarı da çıkamıyordu. Başka tehlikeler söz konusu olabilirdi, hem nasıl olsa kapı kilitliydi. Pür dikkat, en ufak gürültüyü yakalamaya, suskunluğu yorumlamaya, karanlığı delip olup bitenleri görmeye, karartıları keşfetmeye çalışıyordu.

"AAAaaahahahaaaaa..."

Bir çığlığı andıran kahkaha onun donup kalmasına yol açıyor. Vinnie sükûnetini korumaya, birdenbire kesiliveren kahkahanın sırrını çözmeye çalışıyor... Karanlıktan JP çıkıyor, kapının pervazında görünüveriyor, yüzünde bir gülümseme –daha çok da sırıtma, hangisi olduğunu pek kestiremiyor– var. Dudaklara asılı bu sırıtma, bu bunamış, sabitleşmiş, büyümüş, yuvalarından fırlamaya hazır gözler... Fakat bütün bunlar dostunun saçlarının yarattığı şoktan çok daha az endişe verici. Uzun saçı artık kafasının yalnızca bir tarafında var. Öteki tarafını çok kısa kesmiş. Olabildiği kadar kısa ve bu ona her şeyden çok daha ürkünç bir hava veriyor.

Vinnie, pencerenin ortasında görünmek istemediğinden içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyor. Arkadaşının görünüşü öylesine tuhaftı ki, yüzü, sanki birbirinden farklı iki bölümden yapılmıştı.

Kafasının öteki yarısında kalan saçlarını, bir baş hareketiyle arkaya atarak bir kahkaha patlatıyor:

"Hahahaaaah..." Ardından gülmeyi kesiyor: "Söylesene, korktun mu, korkmadın mı? Gizlenerek seni korkuttum!"

Vinnie, hâlâ gergin, yatışmış gibi görünmeye çalışarak sessizce ona bakıyor, bunu yapmak hiç de kolay değil. Aklının JP'nin sabuklamasına takılı olması, gerginliği fark etmesini önlüyor. Ya da kasten görmezden geliyormuş gibi yapıyor.

"Çok matrak olmuşsun" diyor Vinnie.

JP de kendi açısından, fazla ileri gitmeden ya da uyarıyı göz önüne almadan, onu süzüyor, inceliyordu. Fakat gerçekte, kendini bir iç çaba göstermeye vermiş gibiydi. Sonunda çabası baskın çıkıyor, biraz kendini toparlıyor ve "İyi misin? " diye soruyor.

Vinnie, başka koşullarda olsa çok saçma bulacağı bu soruyu "Hıhhı..." diye yanıtlıyor.

"Sigaran var mı?" Bunu acelesi arasında, neredeyse umutsuz bir ses tonuyla söylemişti. "Sigara içmem gerekiyor... Anlarsın ya..."

Vinnie, cebini karıştırıyor; hâlâ yerinden kıpırdamamış olan, biraz eciş bücüş, kasların birbiriyle bağlantısı iyi ayarlanmamış gibi görünen JP'ye yaklaşırken bir paket çıkarıyor. JP sigarayı alıyor, ama sigara elinden kayıyor, Vinnie düşeni görmezden gelip paketten bir başka sigara çekiyor ve arkadaşına uzatıyor, dudaklarının arasına yerleştirerek JP'nin, üzerinden bir türlü ayırmadığı bomboş bakışları altında sigarayı yakıyor.

JP bir nefes çekiyor, ardından bir nefes daha. Hâlâ ayakta, biraz yanda, kasları bitkin düşmüş, kasılmış çıplak vücut, gözler hâlâ kıpırtısız, bir nefes daha çekiyor. Yüzünü buruşturuyor, sigarayı tükürüyor, duvara doğru çekiliyor, sırtını duvara verip yere doğru kayıyor. Çömeliyor, dizlerini çenesine doğru çekiyor, kollarını dizlerinin etrafına doluyor.

Vinnie bir adım ilerliyor, çizmesiyle sigarayı söndürüyor, kendisi de bir sigara alıyor, yerden bir battaniye bulup geri dönüyor; hiçbir şey demeden, JP'yi oturduğu durumda rahatsız etmeyecek şekilde battaniyeyi önüne örtüyor; bu hareketine benzinin sesini çıkarmayışına da seviniyor. JP'nin, bütün bunlardan kendi durumunu okumak istercesine, tüm hareketlerini, tüm yüz ifadelerini dikkatle izleyişi gözünden kaçmıyor ve endişeli görünmemek, onu sarsacak hiçbir şey yansıtmamak ve ona güven vermek gerektiğini anlıyor. Böylece her şey olağan seyrindeymiş gibi, gidip yatağın üzerine, yüzü ona dönük, oturuyor, sakin, ilgisiz bir tavır takınıyor. Sigara içiyor, zaman zaman gözünü hâlâ üstünden ayırmayan arkadaşına bir göz atıyor. Vinnie, art arda tepkiler yaratmaktan, onu öfkelendirmekten, bir fiziksel ya da zihinsel sarsıntıya yol açmaktan korktuğu için konuşmayı başlatan kendisi olmak istemiyor.

Tam bir saat boyunca, bu şekilde, birbirlerini gözleyip du-

ruyorlar. Vinnie, hep aynı yerde otururken, JP de yine aynı şekilde, duvara büzülmüş, battaniyenin altında, kıpırdamadan duruyor. Sadece yüzü, için için verdiği mücadeleyi anlatıyordu.

Sonunda konuşmaya ilk başlayan JP oluyor:

"Bu mal çok kuvvetliymiş... Şimdi daha iyiyim..."

Vinnie ona gülümsüyor:

"Çıkıp bir tur atalım, ister misin? Araba var."

JP soruyu dinliyor, bütün dikkatini topluyor:

"Tamam" diyor.

Ayağa kalkıyor, battaniye düşüyor, kendisini çıplak görünce şaşırıyor, eğilip yerden battaniyeyi alıyor, Vinnie'nin dalgacı bakışları arasında ağır ağır sarınıyor.

"Uzun zamandır böyle miyim?..."

"Yooo..." Vinnie, ayağa kalkıyor odadan arkadaşının giysilerini getirip yanına koyuyor. O da alıp giyinmeye çıkıyor. Karanlıkta, uyuşturucunun etkisi artmaya başlıyor ve yeni baştan odaya dönüyor.

"Beni yalnız bırakabilir misin?... Giyineyim."

JP, yalnız kalınca giysilerini anlamaya, giyinme tarzını bulmaya çalışıyor. Yaşamdaki sıradan birtakım hareketleri yavaş yavaş yeniden öğreniyordu.

Vinnie'ye uzun gelen bir süre sonra, sonunda odada çizmelerinin sesi duyuldu. Yanına gittiğinde, bir çözülme başlangıcı görmekten memnun oluyor.

"Bugün günlerden ne?"

"Bilmem. Her neyse vakit gece... Sahi, çizmelerde hata yapmışsın... Ters giymişsin... Ha, ha."

JP kendine bakıyor, gülmeye koyuluyor:

"Tevekkeli, ben de içimden diyordum ki... Çizmeler pek rahat değil... Asit, anlıyor musun..."

Kahkaha her ikisini de rahatlatıyor ve Vinnie, saçları konusundaki düşüncelerini aktarmak için bu fırsattan yararlanıyor. Gidip ona makas getiriyor ve konuşmalarından sonra JP, saçlarının iki tarafını da dengelemeye razı oluyor. Aynanın karşısında ayakta dikiliyor, bu arada Vinnie tüm parayı topluyor, orijinal torbasına koyup torbayı yatağın altına tepiştiriyor. Bunu yaptıktan sonra JP'nin, saçlarını kesmeyi bitirmesini bekliyor ve dışarı çıkmaktan

mutlu bir şekilde evden ayrılıyorlar, özellikle bunun inişini hafifletmeyi sağladığı, bir bakıma sulandırdığı JP, yeni saçından memnun bile. Çetin anlar geride kaldı.

Arabaya kuruluyor ve motoru çalıştırıyorlar.

45 "Hele şükür gelebildiniz!" diyor onları kapıda karşılayan Val. Geçerken JP'ye bakıyor, gülümsüyor, sonra onu izleyen Vinnie'ye bakıyor, "Tuhaf bir yüzü var" diyor. Vinnie, bir işaretle her şeyin iyi gittiğini söyleyip onu dudaklarından öpüyor, kapıyı kapatmasını bekliyor ve birlikte mutfağa, JP'nin yanına gidiyorlar. Kızıl da orada, oturmuş sigara içiyor ve Vinnie'yi görür görmez kollarına atılıyor. Artık sinirlerini zaptedemez oluyor ve ağlamaya koyuluyor. Bu arada Val, inişin ortasında, olup biteni anlamadan, biraz kendini kaybetmiş bir halde mutfağın orta yerinde, ayakta dikilmekte olan JP'ye bir sandalye uzatıyor. Kimse ona bilgi vermiyor ve JP oturuyor, sakince, şu anda kendisini ilgilendiriyor gibi görünmeyen olayları izliyor.

"Korkunç... Birkaç saat önce oldu... Tam Val size telefon etmeden önce... Odada Zip ile birlikteydi..."

Vinnie, parmağını dudaklarının üstüne koyarak kızı susturuyor, onu yatıştırmaya çalışıyor:

"Biliyorum... tamam, tamam... Siz çok iyi davrandınız..."

Kızıl, yatışıyor ve Vinnie, Val'e kahve yapmasını, buna fazlasıyla ihtiyacı olduğunu söylüyor, bir sandalye çekip biraz geriye, bütün grubu görebileceği bir yere yerleşiyor. Her şeyi merakla izleyen JP'nin mutlu bir hali var, orada değil de başka bir âlemde sanki. Ayrıntılar üzerinde duruyor, gözünün gördüğü her şeyi titizlikle inceliyor, o anın ve başkalarının varlığının, görsel yanların tadını çıkarıyor... Vinnie, onun hâlâ inişte olduğunu, her ortam değişikliğinin bir başka bir şaşkınlığa neden olduğunu ve Albert'in öldüğünü söylemeden önce onu kendi haline bırakmanın daha uygun olacağını düşünüyor. Vinnie, orada bulunan ve ondan bir şeyler yapmasını bekliyora benzeyen üç kişiyi süzerken sıcak fincanı avuçları arasında sıkıyordu. Ne yapması gerektiğini düşü-

nerek, aynı zamanda da kendisini Albert'in bulunduğu odaya gitmeye hazırlayarak, kahvesini yavaş yavaş içiyordu. Son bir kez daha kararsız kaldı, içinden, yapması gereken şey için yeterli enerjisi olup olmadığını sordu. Boş kahve fincanı elinde, gözleri dünyayı yeniden keşfetmekle meşgul, uzun uzun, onu orada görmekten mutlu olmuşa benzeyen –bu ona cesaret veriyordu– kızları ve olup bitenler bir yana kendini kavrayacak bilinçten bile yoksun, hâlâ herhangi bir şeyle eğlenen JP'yi inceledi.

Vinnie, doğruca Albert'in odasına gitmek üzere ayağa kalkıyor. Kapının önünde bir an duraksıyor, gelgelelim oradakilerin kışkırtıcı bakışları üzerine, kapının tokmağını çeviriyor, karanlığa gömülmüş odaya giriyor. Kapıyı ardından yavaşça kapatıyor, karanlıkta gözleri iyi seçemiyor, kapının yanında kalıp gözlerinin karanlığa alışmasını bekliyor. Yatağın üzerine uzanmış bedeni seçiyor, yavaşça yaklaşıyor. Albert'in yüzünde bir huzur ifadesi var, yatışmış ve orada olmayan, aşırı dozdan ölen birinin yüz ifadesi değil bu. Vinnie, yatağın yanında ayakta kalıyor. "Bizler ondan çok daha az özgürüz" diyor kendi kendine. Yaşam ona ölümden çok farklı görünüyordu ve şu anda ilk kez olarak bu ikisinin birbirine karıştığını görüyordu. Eğiliyor, yatağın yanına diz çöküyor, Albert'in çoktan soğumuş, sertleşmiş elini alıyor, sıkıyor; oradan –arkadaşı gibi– uzak, artık orada olmadığını, başka yere gittiğini ve burada yalnızca görüntülerinin kaldığını bildiği Albert'in arkasından düşüncelere dalıyor. Odada derin bir yalnızlık hissediyor... Ne yapacağını bilemeden orada kalıyor.

Kapıdan kızların sesi duyuluyor. Kalkıyor, Albert'e bir kez daha bakıyor, arkasını dönüyor, kapıya yaklaşıyor, açıyor ve neonun altında, kadın sesleri, bir sırt, el kol hareketleri, bacak bacak üstüne atılmış bir çift çıplak bacağın beklediği kendi dünyasıyla burun buruna geliyor... Odayı terk ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Sorgulayıcı bakışların üzerine çevrildiğini görüyor. Onu böyle gördüklerine memnun oldukları ilk görüşte anlaşılan bu bakışlara gülümsüyor. Bakışlarının gerçekte gülümseyen gözlerinin yansıttığı kadar umursamaz olmadığını fark edemiyorlar tabii.

JP arkasını dönüyor, bir şeyi çok tuhaf bulmuşa benziyor, çünkü kendi kendine kıs kıs gülüyor.

Vinnie, bu gülüşün nedenini anlıyor, bu onun gerçeğe, ken-

disinin de bir bakıma geri döndüğü mutfağa dönmesini sağlıyor.

"Onu ne yapıyoruz?" diye soruyor Kızıl, bir el hareketiyle, biraz önce Vinnie'nin çıktığı odayı işaret ederek.

Vinnie'nin daha önce kendi kendine sorduğu ve verecek bir yanıt bulamadığı bir soru bu. Bir sigaralık süre tanıyor kendine, birkaç nefes çekiyor, odada yakmaya cesaret edemediği bir sigaralık süre.

"Ne olursa olsun, yabancıları bulaştıramayız bu işe. Kendi aramızdaki şey... Kimseyi ilgilendirmez. Anlıyor musunuz?"

Kızlar, birbirlerinin yüzüne bakıyorlar, bu fikri onaylıyorlar. Ne olursa olsun kararı ona bırakmayı düşünüyorlardı.

Vinnie, Kızıl'a kendisiyle birlikte mutfaktan çıkmasını işaret ediyor.

"Burada yalnızca ikiniz mi varsınız?"

"Hayır, öteki odada Zip var, Jou-Jou da onun yanında. Zip biraz fıttırdı... Anlarsın ya, öldüğünde Albert'in yanındaydı... Jou-Jou ona eşlik ediyor."

Vinnie düşünüyor:

"Baksana..." diyor. "Jou-Jou ile konuş... Sor bakalım, JP ile meşgul olmak ister mi?.. Onu artık ayıltmak gerekiyor... Yoksa o bu durumda kaldığı sürece hiçbir şey yapamam... Ve birazdan onun yardımına ihtiyacım olacak..."

Kızıl'ın onu dinlemiyormuş gibi bir hali var.

"Jou-Jou'dan ne yapmasını istiyorsun?" diyor.

"Ayılması, kendi bedenine gelmesi gerekiyor... Bu enerjiyi kafasında tutacağına... bir başka yöne yoğunlaştırsın... ve biraz harcasın... Neyse, görüyorsun işte, bilmiyorum... Bir iki defa boşalmasını sağlasın..."

Onun bu açıklaması ve bunu, kızlar içinde bu çocuğu hiç mi hiç kaale almayan yegâne insan olan Jou-Jou'dan istiyor olması ve Jou-Jou'nun, onun bu isteğine bozulacağı düşüncesi Kızıl'ı güldürdü. "Oldu, söylerim" diyor.

Vinnie, onu yalnız bırakıp mutfağa dönüyor, JP'nin yanına oturuyor:

"Jou-Jou içerde. Onunla bir sigara içmek ister misin?"

Bir parça esrar çıkarıp JP'ye uzatıyor, beriki alıp cebine koyuyor.

"Kim saracak?"

"Dert etme, Jou-Jou sarar... Hah işte, o da geliyor!"

Jou-Jou ve Kızıl içeri giriyorlar.

"Sen var ya, inanılmaz adamsın doğrusu!" diye atılıyor Jou-Jou, Vinnie'ye. "Sen beni ne sandın ha? Madem öyle, benden isteyeceğine kendin yapsana, o senin dostun! Hayır, olmaz!"

"Ha, haha... Bak işte burada bir puan kazandın, fakat nazik ol..."

Jou-Jou etrafına bakıyor, hiçbir şeyden haberi olmayan Val'e, sonra kıkırdayarak omuz silken Kızıl'a bakıyor, ardından JP'ye yöneliyor:

"Gelsene, boş odaya geçelim..." Sonra tam çıkmak üzereyken arkasını dönüyor: "Bu angaryanızdan dolayı teşekkür ederim."

"Tamam!" diye atılıyor Kızıl. "Sonra bize anlatırsın!"

Kızın suratının kaşıkçı kuşunun çenesi gibi sarktığını görünce Val de gülüyor. Ve Vinnie kendisine bir sigara alırken Kızıl, o konuda Val'i acele tarafından bilgilendiriyor. Vinnie, artık kızlara planını anlatmanın vakti geldiğini düşünüyor ve onlar, kıs kıs gülerek ve zaman zaman kaçamak yollu kendisine göz atarak fısıldaşırken, planını anlatmak için konuşmalarının bitmesini bekliyor.

Birden kendini çok bitkin hissediyordu.

46

Bu gece Albert'i gömeceklerdi. Çağrılarına yanıt veren Furio, cenaze arabası işlevini yerine getirecek olan minibüsüyle gelmişti. Üçü öne oturmuş, beyaz bir çarşafa sardıkları ve iki ayağından, belinden ve omuzlarından bağladıkları, daha sonra da Furio'nun getirdiği pamuklu kumaştan beyaz bir gömlek ve bir pantolon giydirdikten sonra, Hindistan'dan gelme bir battaniyeye sardıkları cesedi, arkaya, yatağın üzerine koymuşlardı. Tüm bu karmaşık işleri, kızların yardımına yanaşmadan onları, karşı çıkmalarına rağmen evde bırakarak, üçü gerçekleştirmişti. Albert yeryüzündeki bu son yolculuğuna Doğu'da giydiği elbiselerle çıkıyordu.

Minibüs, sağ yakadaki eski mahalle yönüne saptı. Vinnie'nin

dediğine göre, orada, kapalı bir bahçe içinde, eski bir mezarlık vardı; Yahudilerin, Hıristiyan mezarlıklarından dışlandıkları bir dönemde cenazelerini gömdükleri eski bir mezarlık.

"Üstelik, cenazelerini geceleyin gömmek zorundaydılar. Yasa böyleydi..."

"Böyle bir mezarlığın olduğundan emin misin?.. Yani demek istiyorum ki, mezarlık diye gidip el âlemin bahçesine gömmeye kalkışmayalım!"

"Hayır, pratikte terk edilmiş... Yani demek istiyorum ki, artık mezarlık değil.. Ve etrafı eski evlerle çevrili. Bunlardan bazıları terk edilmiş, bir kısmının da mezarlığa bakan sadece birkaç penceresi var... Hepsi o kadar... Hem canım bu saatte... Mahallede eski bir yer. Sokaktan baktığında, duvarların gerisinde böyle bir yer olduğu bile fark edilmiyor..."

"Peki, mezarı nasıl kazacağız?"

"Dert etme, kazmayacağız. Sadece eski bir taş plakayı kaldıracağız hepsi o kadar... Taş plaka ile alttaki toprak arasında çok boşluk vardır... sonrasına bakarız."

Vinnie bu işin bu kadar kolay olacağını umuyordu, ne var ki başka seçimleri yoktu. Ne olursa olsun yer çok isabetli seçilmişti. Ölü de öyleydi. Albert toplumdan sürgün edilmiş bir insandı. Ee, o zaman...

Duvarları kirişlerle desteklenmiş evlerin birbiri üzerine yığıldığı, zamanın ağır ilerlediği getto görünümündeki Ortaçağ'dan kalma dar, kargacık burgacık sokaklarıyla eski mahalleye vardılar. Hesapta olmayan köşeleri, karanlık kuytuluklarıyla gri taştan yapılmış duvarlar... Kocaman, geniş ve basık, kapı sundurmaları olan ve kalın ahşap revakların kapattığı avlulara açılan evler... Bu evlerin iki kişinin aynı anda geçemeyeceği kaldırımlara açılan gizli geçitleri... Duvar köşelerinde koruma taşları bulunan taştan zeminli, ıssız, sessiz evler...

"Burası inanılmaz bir yer doğrusu!" JP büyülenmişti adeta. Bir kez daha yineledi: "İnanılmaz..."

İçine kapalı, gizli bir şeyleri olan bu yer onları büyülemişti. Dokunulamaz. Öyle ki bugünün ne zamanı, ne toplumu içine nüfuz edebilmişti. Vinnie, gidilecek yönü işaret ediyor, arabayı, tek bir arabanın bile bulunmadığı sakin sokakta, eski bir revakın

karşısındaki dar kaldırımın kıyısında durduruyor. "İşte burası..."

Temas kesiliyor; etraflarını sokak, onun sessizliği, yayınık ışıklarıyla sonsuz bir gecenin gri renkleri ve yolun üstüne sarkan, parıltıları uzun zamanlardan beri yol gösteren ışıktan gözleriyle, kendilerini izleyen gökyüzünde yeniden kapanan evlerin çatıları kuşatıyor. Vinnie minibüsten iniyor.

"Beni burada bekleyin!"

Kubbeli sundurmanın altında gözden kayboluyor ve bir bahçeye, daha çok da, etrafı duvarlarla çevrili ve şurasına burasına üstünü otlar bürümüş mezar taşları, çalılarla kaplı küçük tepecikler serpiştirilmiş, terk edilmiş küçük bir tarlaya giriyor. Zamanın istilasına uğramış. Mezarlığın etrafını dolanıyor, mezarlığı ve kendisinin varlığını umursamıyora benzeyen ışıksız pencerelerin yer aldığı duvarları gözden geçiriyor. Tanığı olmayan bir gökyüzünün altında kendini iyi hissediyor.

Sessizliğin mırıltısını dinliyor...

Bedeni orada olduğu halde ruhu başka yerlerde olan JP'nin yanında kalan Furio, bütün bunlar bir an evvel bitse de kız arkadaşımın beni beklediği evime dönsem diye geçiriyor içinden. Kızcağız, birlikte yola çıktığı ve şu anda nerede olduğunu bile bilmediği bir yere geldikleri arkadaşlarından çok daha az karmaşık, çok daha güven vericiydi. Bilmeyi de özellikle istemiyordu. Güzel hava, sessizlik, işte onun tek istediği bunlardı. Ve elden geldiğince yaşamak, gerisi onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Vinnie sundurmada yeniden görünüyor, ona eliyle işaret ederek her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Furio, Tanrı'nın cezası bir işe bulaştığının bilincinde ve telefona cevap verdiğine vereceğine bin pişman. Ama bu son olsundu, bundan böyle onları ancak, yapabilecek güçtelerse, herkes gibi kafa yaptıkları günlerde görecekti. Gerisi... Bu düşüncelerinden dolayı biraz utanç duydu, çünkü her şey bir yana Albert onun için bir dosttu, kendisini uyuşturucunun, sevdiği ve artık sadece kıyısından köşesinden bulaşabildiği bu tür hayatın zevkleri ve tehlikeleriyle tanıştıran oydu. Orada, bu minibüste birlikte o kadar çok eğlenmişlerdi ki...

"Gelsene!" Vinnie onu kolundan çekiyor. Cesedi arabadan

çıkarmaya ve bundan böyle Albert'i ait olduğu mezara götürmeye hazırlıyorlar.

Furio, minibüsten iniyor ve onu, uyandırmak istemezmiş gibi omuzlarından hassasça tutuyor. Anın önemini, kendisinin burada bulunuş nedenini kavrıyor.

Üçü birden Hindu battaniyesine sarılmış arkadaşlarını yavaşça taşıyor ve aşınmış döşeme taşlarının ortasındaki toprağa yerleştiriyorlar. Bir ay parıltısı geceyi deliyor, bir duvar çeşmesinin üstüne gömülü üçgen şeklinde küçük bir aynada sahneyi yansıtıyor. Derhal ortadan kayboluveriyor.

Mezarlığın kenarındaki bir evin daracık bir penceresinin gerisinde, yaşlı bir adam karanlıkta onları izliyor. Ne yapmaya geldiklerini anladığında yaşlı adam bir dua mırıldanarak hafifçe titremeye koyuluyor.

*Aftermath**

Bir tarafını kesme riskini ortadan kaldırmak amacıyla özel olarak bu iş için alınmış tıraş makinesi yavaş yavaş baldırının derisi üzerinde kayıyor. Tüy dökücü krem çok daha hızlı tabii, ama kokusu dayanılır gibi değil... Hem aynı şey değil ki! Tıraş bıçağını kaydırmak, geçtiği yerlerdeki temizlenmiş deriyi görmek, deri üzerindeki bu teması HİSSETMEK, sonra böyle bir cilde sahip olmak!.. Pürüzsüz, kaymak gibi...

El değmemiş.

SSSSSSSS... sssss... bir daha, bacağının kaslarını gererek, ayak yukarıya doğru kıvrılmış durumda... sssss... bacak gerilmiş... sssss... Biraz köpük daha ekliyor, emin olmak için jileti derinin üzerinden bir kez daha geçiriyor... SSSSSSSSSSSS... uzun bir iz halinde... Daha sonra, bittiğinde, hayranlıkla bacaklarını seyrediyor. Hazırlar. En ufak

* "Kötü bir olayın ertesi anlamında İng. sözcük." (ç.n.)

bir kıl yok, ayak parmaklarından uyluklara kadar tam tekmil. Ayaklarının ucunda onları ileri doğru hareket ettiriyor, kasların kıvrımının tam gerektiği gibi olduğu hükmüne varıyor. Uzun ve ince kaslar. Bacak bacak üstüne atıyor, sonra vazgeçiyor. Birbiri üstüne getirerek bacak bacak üstüne atıyor, üsteki bacağın ayağını yerdeki ayağın üstüne sarıyor, tam bileğin üstünden, içten, ayağını çekiyor, sadece bacak bacak üstüne atılı olarak bırakıyor, böyle daha sakin... Onları yeniden sıkı sıkıya kenetlenmiş hale getiriyor. "Birçok pasaklının bacaklarından çok daha güzel." Bacak bacak üstüne atıyor, bozuyor. Çeşitli açılardan kasları, koyulukları, bilekleri, dizleri inceliyor. Görgülü bir gözlemcide bu bacakların heyecan yaratacağı hükmüne varıyor. Banyonun aynasında böyle bedenini seyretmek, kendini çeşitli pozisyonlarda düşünmek onu tahrik ediyor... Beyaz banyoda.

HER ŞEY beyazdı. Eski metro istasyonları gibi dikdörtgen karolarla örtülü duvarlar, yer, neonların beyaz ışığını yansıtan parlak bir boya tabakasıyla kaplı tavan, aynanın üstündeki uzun tüpler. Duşun beyaz perdeleri, beyaz havlular. Her şey. Diş fırçası, tarağı... Aynı şekilde beyaz BEDENİ. TÜM bedeni kıldan temizlenmiş. ÇIPLAK.

Elini kazınmış kafasının üstünde gezdiriyor. Kaygan. Evet... rahat. Evet... güzel. Kaşlar bile tıraş edilmiş. "Sadece... kirpikler. Fakat insanın kirpiğinin olması gerekiyor, yoksa... balık gözü gibi olur canım!" Beyaz tüpü sıkıyor, hiçbir şeye dikkat etmeden, beyaz kremin gerilmiş avucuna kıvrıla kıvrıla boşalışına bakıyor. Tüpten pıt diye küçük bir hava kabarcığı çıkana kadar sıkıyor. Kremi kafatasının üstüne yayıyor, yüze, boyuna iniyor. Tüpü bitiriyor, bir başka tüpe başlıyor. Tüm bedenini yavaş yavaş beyaz kremle kaplıyor. Kol ve bacaklarının etrafında kaydığını hissediyor... Hani vıcık vıcık sperme bulanmış gibi. Sanki olanca bedeni sperme bulanmıştı. Soğuk sperme. "Bir gün denemeli... Yüzücülerin Manche'ı geçmek için vücutlarına sürdükleri şu şeffaf yağı... Fakat ben ona işi zorlaştırmak da istemiyorum... haaaaahahaaaa..." Kuyruk sokumunu kremle dolduruyor. Koskoca bir tüp kremle. Yeniden oturuyor. Elindeki boş tüpü yere, ezilmiş tüplerin oluşturduğu yığının üzerine atıyor. Sandalyesinden kaymasına ramak kaldı. Beyaz sandalyeden. Gülüyor. "Ayaklar kalsın... Aksi halde kafamı kıracam." BEYAZ ZEMİNDE... duvarlarda KIRMIZI kanı görüyor... Yavaş yavaş yayılan kırmızı kanı... Gözlerini kapatıyor. "Sakın yapma. Bu her şeyi mahvedebilir. HEEEEEEEERR ŞEYİİİİ mahvedeeeee... sakın..." Orada, sandalyenin üstünde, aynanın karşısında, vücudu kreme bulanmış bir halde kalıyor. Bekliyor...

...Yanda, koridorda... ve yanda, odada ve sonra bir başka odada, ardından bir sonraki odada... Boşluğun sessizliği. Üçüncü odadaki her ikisi de beyaz bir şilte ve bir çarşaf dışında tek bir eşya yok. Kalanı, duvarlar, tabii beyaz ve parke beyaza boyanmış. Lake kaplı. Çok güzel. Kaygan. Üstünde yürüdüğünde ayağına soğuk soğuk değiyor. İçinde kendini görebilirsin. Tıpkı bir ayna gibi. NEREDEYSE mükemmel olan bu parkeye dünyanın parası harcanmış. Mutfak, bir fırının üstündeki bir kahve demliği, iki de tava, bir buzdolabı ve... iki kaşık, iki çatal, iki tabak ile iki fincan dışında bomboş... Hepsi beyaz. Buzdolabında, bir şişe maden suyu, bir düzine yumurta, hayır bir düzine değil, dokuz tane kalmış... pirinç, bir şişe süt, iki sade yoğurt, bir dilim beyaz peynir... Masanın üstünde içinde un, şeker ve tuz bulunan şeffaf cam kavanozlar. Ayrıca gümüş rengi kâğıtları içinde iki tablet beyaz çikolata. Beyaz mutfakta beyaz perdeler...

...Odadaki dolapta pamuklu kumaştan iki pantolon, beyaz, üç beyaz gömlek, beş çift tenis çorabı ve üç çift beyaz çorap. Bir süveter, sadece bir tane, kaba beyaz yünden örülmüş... Beyaz bir deri manto ve bir fular, üzerinde mavi mavi benekler bulunan beyaz bir fular bu. "Hahaha... mavi bezelyelere benziyor!..."

"Don yok. DON ASLA YOK!..."

klap şlup KLAP Slup Klap ŞLUP KLAP ŞLUP

Koridorda ayak sesleri... Koridorda ayak sesleri duyuyor. Yelleniyor... Tahrikten. Keyiften.

Elini karnışının üstünde gezdiriyor. Onu yukarıya doğru kaldırıyor. Aşağı yukarı bir yarım yay çiziyor. Başı irileşmiş. Yana kıvrılmış. "Birazdan can yakacak... Onu kıçına yiyeceksin... Kremli ya da kremsiz... hahahaaaaaaa... Krem sürebilirsin... benden kaçamayacaksın... Gırtlağına kadar sokacağım... Pasaklı seni, bokunu, karnını çıkaracağım!... Seni keyiften böğürteceğim, haha. Zincirle bağlayacağım. Bideye bağlayacağım. Dört ayağın üstüne, başın bidenin içinde. Rahatlamak için üstüne işeyeceğim... Kollarını bidenin tabanına bağlayacağım... Ayak bileklerini de... HAYIR!... Daha çok... her yandan. Dört parçanı dört yana GEREREK BAĞLAYACAĞIM... Bacağının biri solda, havluluğa, öteki mümkün olduğu kadar en sağa. Dizlerin üzerinde olacaksın... Böylece götünün yarığı daha açılır... ve onu tahrip etmemiş olurum... Krem hapı yuttu bu kez, bir hamlede gireceğim... İLK HAMLEDE!" Gözlerinin önünde flaşlar çakıyor. Onları delip geçiyor. "Bu lanet beyazlık beni kör edecek..."

Beyaz deri eldiven giyinmiş eli polariod gözlükleri yakalıyor ve sinirli bir hareketle gözlerine takıyor. Daha sonra plastik çubuğu alıyor, sağ burun deliğine kristal tozlarından okkalı bir parça çekmek üzere eğiliyor. Ayakta, yüksek topukları üzerinde, dilini inci gibi dizili beyaz dişler –yalnız biraz uzunca köpek dişleri takma dişlerinin dizilişteki düzenini az da olsa bozuyordu– üstünde gezdiriyor, derin derin soluyor, böylesine hantal bacaklarını taşımak için fazlasıyla yüksek olan incecik topukları üzerinde kararsız bir adım atıyor. Kıllı bacaklar. Beyaz lastikten yaragı, her harekette yukarıdan aşağıya yavaşça sallanıyor. Durup destekleyici kemeri sıkıyor. "Bu zımbırtılarla da neyin ne olacağı hiç belli olmuyor... Umarım bu kez beceririm."

şlup klap şlup klap şlup klap...

Böyle giyinmenin, kısacası görünmez olmanın tadını çıkarıyordu. Spor ceket, marka gömlek, yaka açık, hafif pantolon, ince kemer, beyaz ayakkabılar, Güneş gözlükleri. Deri yol çantası, ayaklarının dibinde. Hepsi bu kadar. Pasaportu ve seyahat çekleri cebinde. Yassı saati bileğinde. Takı yok. Parmağında bir alyans yüzük. Alyans, güven verir.

Gümüş tabakasından çıkardığı bir *Camel* sigarası yakıyor. Tabaka düz. Biraz sert olan ama hoşlandığı bu sigaraları içmek, geçmişten kalan tek alışkanlık. Taklit deri kaplı bir banketin üzerine oturmuş, bu tarafsız mekânda, uluslararası havaalanlarının salonlarında farklı farklı yönlerden gelip gitmekte olan yolcuların suni mermer döşeli zeminde yansımalarını izliyor. Gözlüklerinin gerisinden daha uzağı, ellerinde makineli tüfekler bulunan polislerin desteklediği giriş kapıları gişelerini ya da gümrükçüleri görüyor. Yolcuları teker teker elektronik detektörlü kapıdan geçiriyorlar. Bunların, kendileri kadar ürkmüş insanlar –ürkmelerinin nedeni, dikkatlerin bu şekilde üzerlerine çevrilmiş olması ve yanlarında herhangi bir metal nesne bulunması durumunda aletin hemen alarm vermesiydi– üzerinde uyguladıkları her şipşak aramada gizlice gülümsüyor. Önünde bol bol vakit vardı ve gelip geçenlerin yüzlerine bakmaktan, her biri önemli biriymiş gibi görünen ya da o pozlara bürünen uçak yolcusu olmanın getirdiği özel statülerinin bilincindeki bu insanların, farklı sahnelerini izlemekten hoşlanıyordu. Zengin ya da yoksul, jet-setters,* göçmen, işadamı, dolandırıcı... Birileriyle birlikte olanlar, yalnız başına olanlar, ilk kez u-

* "Jet sosyeteden olanlar." (ç.n.)

çanlar ve son kez uçanlar... Her biri kendi kişiliklerinin karikatürünü oynuyordu. Hiçlik ve enayilik oradaydı, önünde serilmişti, mümkün olan tüm orijinallikleriyle, renk renk, şekil şekil, sınıf sınıf.

"Ne olursa olsun, bu dünya hapı yutttu" diye geçiriyor içinden, sigarasını sandalyenin üzerine bastırırken. Kendini toparlıyor ve sigarayı söndürme işini yerde tamamlıyor. Ayağa kalkıyor, kırmızı renkli çantasını alıyor ve pütürlü deriden yapılmış ayakkabıları içinde, sessizce yer altındaki tuvaletlere doğru süzülüyor.

Lavabolar, aynalar, pisuvarlar, kabinler sıra sıra dizili. Kabinlerden birine kapanıyor, gözlüğünü çıkarıyor, geniş çerçevenin üstüne yapıştırılmış küçük paketi koparıyor, açıyor, içindekini camlardan birinin dışbükey yüzüne döküyor, cebinden hışır hışır eden bir banknot çıkarıyor, onu başparmak ile işaret parmağı arasında yuvarlıyor, boruyu yaklaştırıyor ve çekiyor. Önce burun deliklerinden birine, sonra ötekine. Parmağını camın, ardından beyaz dişlerinin üstünden geçiriyor, gözlüğünü yeniden takıyor, boş paketi kubura atıyor, sifonu çekiyor. Kâğıdın kuburda kaybolmadan önce girdaba kapılıp kararsız bir şekilde alabora oluşuna bakıyor. Kıvırdığı banknotu açıyor, cebine koyuyor. Kokain ona iyi geliyor. Onu her zaman daha canlı, hareketlerinde daha kararlı kılıyor. Ve de daha sakin.

Kabinden çıkıyor, çevikçe merdiveni tırmanıyor. Bara doğru yöneliyor. Bir sütlü kahve ı marlıyor. Küçük yudumlar halinde tadını çıkara çıkara içiyor. Barmene gülümsüyor, o da karşılık veriyor.

Air France UÇAĞININ ...yönüne gidecek olan uçuş YOLCULARI... Kahve ini bitiriyor... YERLERİNİ ALMALARI... fincanı bırakıyor, banknotu tezgâhın üzerine sürüyor... DERHAL 27 NUMARALI KAPIYA... Belirtilen kapıya doğru yöneliyor, çantası omuzunda asılı... 707 UÇUŞ NUMARALI... DERHAL BİNMELERİ...

Taklit deriden bir bankete oturuyor, yolcularını beklemekte olan 707 uçuş numaralı uçağın kalkış pistine bakan camlı çitin önünde... Balaşlan, kayıtları yapılıp suta konmuş bagajlara takılı... Döner bandın üzerinde ilerleyen... ve çift reaktörlü uçağın derinliklerinde gözden kaybolan kırmızı deriden yapılmış bir valizi takip ediyor...

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

and Maya

New York, Paris.

Son Sürgün, bambaşka bir hayatı, mevcut düzeni ve onun tüm değerlerini reddetmiş olanların dünyasını anlatıyor. Gizemli, zengin ve ahlâklı uygarlıktan vazgeçenlerin; gönüllü olarak "sürgün"ü, "yeraltı"nı seçenlerin hayatına "içerden" bakıyor.

"Yarın"ı olmayan bir dünyadır onlarınki...

Karınlarını doyurmak için çalmaktan çekinmezler, uyuşturucuyu severler, sekse bağımlılık derecesinde düşkündürler, arkadaşlıktan ise hâlâ vazgeçmemişlerdir...

Dragan Babic, toplumun içinde yaşamaktansa uçurumun kenarında seksek oynamayı seçen bu tip "anti-kahramanlar" aracılığıyla uygarlığımıza ayna tutuyor...

Puslu, lekeli ve kana bulaşmış bir ayna...

AYRINTI

AYRINTI • YERALTI
ISBN 975-539-231-9
9 789755 392318

KABALCI